

GERHARDT MULDER

DE LOOD
GIEETER

DE ZAAK
HOLLEEDER

UITGEVERIJ CONSERVE

GERHARDT MULDER

DE LOOD
GIETER

DE ZAAK
HOLLEEDER

UITGEVERIJ CONSERVE

DE LOOD GIETER

Gerhardt Mulder

De zaak Holleeder

Uitgeverij de Rode Kamer | Haarlem

Introductie

Post, rechercheur bij de *Criminele Inlichtingen Eenheid van de Politie Amstelland* krijgt opdracht een lek in het korps op te sporen, dat belangrijke informatie doorspeelt aan misdaad en media. Wat oorspronkelijk een saaie opdracht schijnt, blijkt een levensgevaarlijke missie. Door zijn contact met de oude advocaat

Bramowicz komt de rechercheur al snel achter enkele vreemde voorvallen, die verband houden met de vele liquidaties in de onderwereld. Uit onverwachte hoek hoort Post dat hij op een hitlijst is gezet. Zowel binnen Justitie als politiek schijnt men betrokken te zijn bij een illegale organisatie, men weigert Post bescherming te geven. De rechercheur zoekt steun in het Amsterdamse misdadcircuit en maakt met Willem Holleeder een deal. Er wordt een mislukte aanslag op Post gepleegd.

Geleidelijk krijgt de speurder in de gaten welk vuil spel er wordt gespeeld, wie corrupt zijn en de kopstukken in de organisatie. Door hard optreden

probeert hij de zaak te ontmaskeren, dan breekt de pleuris los en komt het verhaal tot een verrassend eind. Wie durft te beweren dat het zo niet is gegaan is helderder dan het licht.

Over de in 1993 verschenen
debuutroman

Dodelijk rendez-vous van Gerhardt
Mulder

(Deventer, 1939) schreef Joost Cornet
van

Biblion: 'Een verrassend romandebuut.
De

teksten zijn vaak staccato, to the point,

en toch

zijn de beschrijvingen die van de echte
waarnemer. Spannend, boeiend en met
een

hoofdpersoon die steeds meer gaat
leven.

Kortom, een boek van on-Nederlands
niveau.'

1

Paulus Teunis Top, vanwege zijn
initialen door iedereen 'Post'

genoemd, nipte van zijn borrel en

staarde door het raam van café
Turkenburch naar buiten. Onderwijl
woelde hij met de gespreide vingers van
zijn rechterhand door het volle, dikke
haar. Het was het enige dat hij volmaakt
vond aan zijn grote, enigszins gezette
lichaam.

In gedachten verdiept bleef zijn blik
gevestigd op de bruine benen van een
blond meisje, dat bloemen kocht bij de
kraam aan de overkant van de
Utrechtsestraat. Toen ze verder liep
maakte hij zijn blik los, die vervolgens
naar de twee woorden 'wraak' en 'straf'
op zijn schrijfblok dwaalde. Hij was zo
in gedachten verdiept geweest dat hij
niet eens besepte waarnaar hij zo

schaamteloos naar had zitten staren. De intuïtie van de inspecteur, waarnemend chef bij de Criminele Inlichtingen Eenheid, de CIE, was gepolijst in de ruim twintig jaar dat hij bij de politie werkte. Al stond Post bekend als iemand die zich alleen maar met feitelijkheden bezighield, hij kon zich niet voorstellen dat hij er met die twee woorden ver naast zat.

Waarschijnlijk was de gedachte aan wraak en straf bij hem opgekomen, toen hij in café Hoppe een gesprek had afgeluisterd tussen de twee krantenjongens Van de Heuvel en Van Hout. Dat was op de maandag geweest dat 'Stille' Willem werd vermoord.

Vandaag was de gedachte opnieuw in zijn herinnering teruggekomen.

De oude Mosje Bramowicz, misdaadverslaggever Pieter S., inspecteur Terpstra en hijzelf hadden vandaag in Turkenburch geluncht. Ze hadden het over niets anders gehad dan over de reeks van aanslagen die de Amsterdamse penoze uitdunde. 'Van snert tot dunne erwtensoep,' zo had Terpstra, de Fries, het prozaïsch genoemd.

Strafpleiter Bramowicz, geboren Limburger, had daar smakelijk om moeten lachen.

'Laat ze hun gang maar gaan, ze maken

elkaar wel af,' had Post opgemerkt toen ze het over de moord op Willem Endstra hadden. 'Het zijn net bidsprinkhanen. Als het mannetje zijn taak heeft gedaan wordt hij door het vrouwtje, in dit geval de penoze, opgegeten.'

3

Pieter S. had zijn hoofd geschud. 'Nee Post, die jongens maken elkaar niet af, volgens mij zit er meer achter. Het is veel te goed georganiseerd voor de penoze; criminelen gaan niet zo efficiënt, gedisciplineerd en goed georganiseerd te werk.'

'Het lijkt op een georganiseerde vergelding,' opperde Post grinnikend,

daarmee zijn sluimerend vermoeden uitsprekend.

Door deze opmerking had de advocaat zijn hoofd met een ruk opgeheven. 'Vergelding kan een gerechte straf inhouden, die laat zich niet tegenhouden door vondsten en slimmigheidjes van de advocaat,'

merkte hij met zijn warme bariton op. Zijn grijze ogen hadden, bij de woorden van Post, met een wat verraste, betrapte blik opgekeken. Na hun vertrek was Post aan de tafel blijven zitten, hij dacht na over wat de oude Bramowicz met zijn opmerking had bedoeld.

Post, geboren in de Jordaan, vond het ergerlijk dat hij niet wist wat de oude strafpleiter met zijn volzin had bedoeld. Het was meer dan een losse opmerking geweest. Zo niet, dan kon hij de verschrikte, bijna betrapte blik van Bramowicz niet plaatsten. Toen hij er die middag tegen Terpstra over begon, haalde de Fries onverschillig zijn schouders op. (Je moet geen dingen zien, die er niet zijn, jongen. We zijn allemaal gefrustreerd omdat wij geen aanknopingspunten kunnen vinden.)

Post rolde zijn sigaret van de ene mondhoek naar de andere.

'Het is toch om gek van te worden, in elk geval reden genoeg om behoorlijk de pest aan je werk te krijgen. Ze zijn nu al zo'n vijftien jaar bezig elkaar uit te moorden en we schieten geen donder op.'

De Fries keek hem onderzoekend aan.

'Je hebt gelijk, het is een klotevak. Dat komt doordat de penoze er de laatste jaren een klerezooi van maakt, maar laat ze hun gang maar gaan. Je weet wat Cruijff zegt: "Elk nadeel heb zijn voordeel." Dat geldt zeker voor zo'n bendeoorlog. Ik vind dat we beter de moorden op bejaarden en nette burgers op kunnen lossen. Waarom zouden we

ons druk maken om gajes, dat zichzelf om zeep brengt?'

'Dat is het niet, Terp. Ik erger me er kapot aan dat we er geen vinger, zelfs geen pinknagel achter kunnen krijgen. We worden al jaren tegengewerkt, zelfs de Dienst Nationale Recherche geeft de informatie die ze hebben niet door. Wat Pieter S. zei, heeft me aan het denken gezet. Volgens mij is het geen gevecht om de macht, het is meer een georganiseerde wraakactie.'

'Ja, van de ene maffiabaas tegen de andere.'

Post keek zijn collega over zijn brilletje aan. 'Daar geloof ik geen reet van.'

'Nou, wat is het dan?'

'Ik weet het niet,' klonk het onmachtig.

'Lul dan niet. Als je het niet weet, dan moet je niet gaan zeiken over gevoelens in je onderbuik, dat noem ik wijvenpraat.'

5

Verrast keek Post op. Terpstra was nooit zo plat, zijn uitval wees erop dat de Fries zelf ook behoorlijk gefrustreerd was. Hij vervolgde:

'Alleen de laatste vier jaar zijn er al negen van die klootzakken de wereld uit geholpen: de broertjes Barsoum, Sam

Klepper, Van Dam, Plieger, De Snor, Eijk, Flipper en als laatste 'Stille Willem'. Snel, professioneel, zonder een spoor achter te laten. Ik denk dat die carrousel nog wel een tijdje doordraait.'

'Waarom denk je dat?'

'Dat is nu mijn onderbuikgevoel, zoals jij dat noemt. Iedereen kan wel beweren of schrijven dat de penoze een strijd om de macht voert, maar ik denk dat het iets anders is. Je zult eens zien hoe snel het dozijn vol is.'

'Droom maar lekker verder,' smaalde de Terp, 'misschien word je tegen je pensioen wel weer wakker.'

Post dacht aan dit gesprek met Terpstra terug, toen zijn vriend en collega op 2 november van dat jaar plotseling aan een hartstilstand stierf. Hij was tweeëndertig jaar bevriend geweest met de Fries, die hij in 1972 had leren kennen. In dat jaar werden er op de

politieopleidingsschool zes jonge politiemannen gerekruteerd, waaronder Terpstra en hijzelf. De bedoeling was deze zes te laten infiltreren in de krakersbeweging die in die jaren in Amsterdam heel actief was. Voor een aanvullende training werden ze naar het

opleidingscentrum van de FBI, in Quantico, Virginia gestuurd. De eenheid politie-infiltranten kreeg de codenaam 'crackers' en was zo geheim dat ze geen officiële status had. Ze stonden bekend als specialisten, maar slecht weinigen, buiten de minister van Justitie, wisten waarin ze waren gespecialiseerd. In het organisatieschema van het Ministerie werden ze als administrateurs vermeld. Drie leden van de crackers leefden niet meer. De vierde, Jaap Hof, was spoorloos verdwenen. Er gingen geruchten dat hij met een mooie Thaise was getrouwd en als drugsinformant voor Justitie in Phuket leefde.

Anderen wisten te vertellen dat hij

ergens op Bali zat. Terpstra en hij waren de twee enigen geweest die bij de CIE terecht waren gekomen.

Een jaar later, in november 2005, dacht Post opnieuw aan zijn gesprek met de Fries. Dat was toen zijn voorspelling uitkwam en het dozijn compleet was. In enkele weken tijd werden er liefst drie criminelen vermoord. Eerst Hingst, daarna John Mieremet, de tweede man van het duo Spic en Span, gevolgd door Kees Houtman. Het was wel heel toevallig dat Houtman, die het dozijn volmaakte, precies - op de dag af - een jaar na de dood van Terpstra werd doodgeschoten.

Op die donderdag ging Post met een bos chrysanten naar de Noorderbegraafplaats waar Terpstra lag begraven. Hij hield helemaal niet van dat sentimentele gedoe. Dood is dood! Maar de herinnering aan hun gesprek en de bizarre toevalligheid, maakte dat Post die middag, over de door hoge bomen geflankeerde lanen en langs fraaie vijvers, naar de laatste rustplaats zocht van de Fries. Voor de 7

glimmende, zwarte steen stond een groene wijnfles, waarin de restanten van een roos.

Wiebe Terpstra

1950- 2004

Vaarwel vrienden, ik ben nog
onbedorven.

Slechts slaap zal me nu rust kunnen
schenken.

Men kan pas zeggen dat ik ben
gestorven.

Wanneer jullie niet meer aan me denken.

Onbedorven? Je bent waarschijnlijk tot
op het been toe afgekloven, huiverde
Post. Hij haalde de roos uit de fles en
verwisselde die bij een naburig graf
voor een lege weckfles. Bij een kraan
tapte hij deze halfvol water, daarin zette

hij zijn bloemen. Geknield plaatste hij de pot met chrysanten in het midden voor de steen. Voor het eerst sinds de dood van de Fries, dacht hij aan het gesprek dat ze die dag hadden gevoerd en aan diens laatste woorden. 'Droom maar lekker verder,'

had de Fries gezegd. Nu lag hij slapend hier. Misschien droomde hij, maar het kon ook zijn dat de dood een nachtmerrie was.

Ongewild was Post filosofisch geworden, met de handen voor zijn borst gevouwen staaarde hij naar de zwarte zerk. 'Je zegt nu wel, Wiebe Terpstra, dat je slechts slaapt,' fluisterde hij.

'Misschien is dat ook wel zo, maar één ding is zeker, je kunt me nu niet meer tegenspreken. Je herinnert je toch nog wel dat ik zei dat ik me ergerde, omdat we er geen vinger achter konden krijgen. Nou, ik denk dat we, nu het dozijn vol is, een aanknopingspunt hebben gevonden. Bij die moord op Houtman hebben de twee schutters een fout gemaakt. Ze zijn op de Pieter Calandlaan in een auto gestapt, maar hadden niet in de gaten dat een jongen juist op dat moment een foto van zijn meisje maakte. Een van de schutters staat haarscherp op die foto. Dat wou ik je maar even zeggen, Terp.'

Ten afscheid streelde Post de zwarte steen. Terwijl hij naar zijn oude Golf liep veegde hij zijn handen af aan een tissue. 'Stof Mens, bedenk dat gij stof zijt,' mompelde de rechercheur, zijn sentiment wegdrukkend. 'Niet alleen de grafsteen is smerig, de hele mensheid is vuil en misdadig.'

9

4

Vroeger had Post veel ervaring als teamleider opgedaan bij de CID.

Nu was hij als achtenvijftigjarige, de oudste inspecteur en waarnemend chef CIE Hij had nog maar anderhalf jaar te

gaan tot zijn pensioen. Die achttien maanden dacht hij rustig vol te maken. Op regendagen een beetje vissen en zich verder wat te vermaken met zijn duiven. Post had dan ook gebaald, toen hij de leiding kreeg van het researcheteam dat de moord op Houtman moest onderzoeken.

'Er is nu eenmaal een chronisch personeelsgebrek, Post!'

De dag na zijn bezoek aan Terpstra's graf, werd hij bij Kees Witteveen, de chef CIE, geroepen.

'Post, er is een lek in onze dienst,' waren diens eerste woorden.

'Net zoals het vroeger commissaris Toorenaaier was, of hoe die ook heten mag. Nu weten we toch allang dat het "de Pet" is!'

repliceerde Post.

'Nee, "de Pet" is weggepromoveerd, die kan het niet zijn,' sprak Witteveen gedecideerd. 'Jij krijgt opdracht die rotte appel op te sporen.'

'En het onderzoek van de moord op Houtman?'

'Jongmans gaat het team leiden.'
Witteveen leunde naar voren en legde zijn hand op Post's arm. 'Ik begrijp wel dat je er niet veel zin in hebt, maar die

verrader verkoopt vermoedelijk voor veel geld, informatie aan de criminelen. Als er al één is die hem kan vinden, dan ben jij het.'

Verdomme, overdacht Post, wanneer ik voor deze speciale klus word ingezet, dan betekent dat overwerk en maar weinig tijd om te vissen. Hij werd kribbig. 'Die versliegeraar, is het een van onze mensen?'

'Kan, maar het kan net zo goed iemand van een van de wijkbureaus zijn. Er is bij Justitie allang een vermoeden van corruptie binnen het Amsterdamse politiekorps.'

'Ja, bureau Raampoort is één grote

verradersbende,' beaamde Post.

'Nee, daar hoef je niet te zoeken, dat is uitgerookt!'

10

Ongelovig keek Post zijn chef aan. 'Als ik je goed begrijp wil dat zeggen dat ik hierbij benoemd wordt als loodgieter. Iemand die vol mandaat krijgt om dat verdomde lek op te sporen, waar die zich ook bevindt?'

'Ja! Je krijgt die opdracht, omdat jij kennis van zaken hebt. Je kent zo'n beetje iedereen, zodat het niet te veel opvalt wanneer jij ergens binnenloopt.'

Vuile slijmerd, dacht Post, maar Witteveen ging verder: 'Cohen wordt ongeduldig. Al enkele keren heeft hij zijn ongenoegen uitgesproken. Telkens opnieuw komt er geheim onderzoeksmateriaal over geruchtmakende liquidaties, in handen van de topcriminelen.'

Op de schampere grijs van de Post reageerde de chef. 'Niet dat we ons zoveel van de burgemeester aantrekken, maar de gelekte informatie belandt op de een of andere manier bij de media. Hun honende aandacht, de smalende artikelen die ze publiceren, zorgen voor verwarring en tweedracht in het criminele milieu. De laatste jaren zijn

liquidaties schering en inslag.'

'Ja, ja, vertel mij wat!'

Post krabde aan het litteken op zijn wang, dat deed denken aan een bleke roos. Dit litteken had hij ruim twintig jaar geleden overgehouden aan een schotwond. De kogel had zich door zijn wang geboord en met het meenemen van een snijtand, zijn mond verlaten.

De baas haalde enkele mappen uit de la van zijn bureau, gaf ze aan Post, die het opviel dat op elke map 'Pandoer' stond geschreven.

'Hier in deze dossiers staat alle belangrijke informatie over de uitgelekte

gegevens, de tapverslagen bevatten veel informatie over de roddels die rondgaan in het criminele milieu.' Witteveens stem was schor geworden. 'Tevens heb je hier de hitlijsten met informaties over komende liquidaties, de opbouw van de criminele organisaties en de onderlinge verhoudingen.'

Het trekken van een spiertje bij zijn mondhoek, gaf aan dat de chef CIE op was van de zenuwen. Angst besefte Post plotseling, Witteveen scheet in zijn broek van angst voor iets of iemand.

Hij werd uit zijn gedachten opgeschrikt toen zijn chef een warme, klamme hand uitstak. 'Succes Paul, ik zie je iedere

vrijdagmiddag, 11

zodat je me kunt informeren over de stand van zaken.' Toen hij de hand losliet ontdekte Post duidelijk iets van opluchting bij de chef, die zich blijkbaar bevrijd voelde van een last die op zijn schouders rustte.

12

5

Terwijl Post door de gangen van het bureau liep, dacht hij terug aan een ontdekking die hij ruim een jaar geleden had gedaan. In de maand juli, vanuit café Turkenburch op weg naar het bureau, had hij in de Utrechtsestraat de

vastgoedmakelaar Endstra bij Witteveen in een geparkeerde auto zien zitten. Er zaten nog twee personen op de achterbank, maar die waren onherkenbaar in de schaduw.

De dag daarop was Post het kantoortje van de baas binnengelopen.

'Was dat Stille Willem met wie ik je gisteren in de Utrechtsestraat zag?'

Witteveen was duidelijk verrast: 'Ja, dat was Willem Endstra.'

'Ik wist niet dat jij tegenwoordig een taxibedrijf runde.'

'Ben jij even nieuwsgierig,' merkte zijn

chef gemelijk op.

'Oké, dat ben ik! Wat had die Endstra op zijn lever?'

'Hij wierp een balletje op, vroeg of hij in ruil voor informatie, bescherming van Justitie kon krijgen.'

'Waarom?'

'Hij beweert, dat hij regelmatig door de onderwereld wordt bedreigd.'

'Onderwereld?'

'Willem Holleeder.'

'Bye, bye love!' had Post zacht voor zich

heen gezongen.

'Dat denk ik ook,' had Witteveen opgemerkt. 'Ik heb hem geadviseerd een dagboekje bij te houden en een gepantserde auto aan te schaffen.'

'Ik meen dat ik nog twee mensen in de auto zag zitten?'

'Ja, dat klopt.' Witteveen had niet losgelaten wie dat waren geweest.

Post kon het gevoel niet van zich afzetten, dat die ontdekking nu de aanleiding was hem de speciale opdracht te geven.

Indachtig het gesprek van een jaar

geleden, opende hij Endstra's file in de
Politiële Databank. De makelaar was
door de dienst ingedeeld in de categorie
'crimineel'. Dat wilde niets anders
zeggen 13

dan dat de vastgoedmakelaar een zware
jongen was, temeer daar zijn dossier een
rood tabblad droeg. In 1992, het jaar dat
Tony Hijzelendoorn werd
doodgeschoten, had Endstra ruim twee
miljoen gulden aan Justitie betaald. Dit,
om te voorkomen dat er strafvervolgning
zou volgen, inzake het witwassen van
geld voor een xtc bende. Endstra had
Justitie afgekocht!

Post wist dat de vastgoedmakelaar al

jaren als bank van de onderwereld fungeerde, zijn telefoon was daarvoor zelfs getapt. Maar er was blijkbaar iemand van de politie die gegevens had gelekt en Endstra op de hoogte had gehouden van de onderzoeken tegen hem.

Post las dat de vastgoedmakelaar had geprobeerd om tot een overeenkomst met Justitie te komen, die zijn veiligheid zou waarborgen. In ruil daarvoor was hij bereid zijn voormalige zakenvrienden te verlinken. Het resultaat was dat al de vroegere partners van Endstra waren geliquideerd óf tegen de lamp gelopen.

Die toevalligheid moest in het criminele circuit wel zijn opgevallen. Holleeder

wist het in elk geval, want bij de dienst ging het verhaal dat Endstra, na zijn bezoek aan Witteveen, diezelfde dag door

'de neus' werd gebeld met de bedreiging: 'Verlinken, Willem! Je weet toch wat de eerste lettergreep van je achternaam betekent?'

Het was dan ook voor niemand in de dienst een verrassing geweest dat de vastgoedmakelaar, die naar eigen zeggen door Holleeder werd afgeperst, in de Apollolaan was geliquideerd.

Nadat Post de file had gesloten en in gedachten voor zich uitstaarde, meldde zijn onderbewustzijn dat zijn gezichtsveld was veranderd. Het duurde enkele seconden voordat de verandering tot hem doordrong.

Toen zag hij het; de foto was verdwenen!

Post wist zeker dat hij die met een stukje tape had vastgeplakt op de rand van de monitor van zijn computer. Dit om de foto voortdurend binnen zijn gezichtsveld te hebben, want de man op de foto meende hij te kennen. Het was alleen vervelend dat hij hem tot nu toe niet thuis had kunnen brengen. Waar was die verdomde foto gebleven?

Verontwaardigd bulderde Post naar zijn secretaresse, die in het belendende kamertje zat: 'Bettie, heb jij de foto weggeborgen, die op mijn computer zat vastgeplakt, of heb je iemand van het team mijn kantoortje binnen zien gaan?'

Hij moest de vraag stellen! Het was meer het uiten van zijn teleurstelling, bij voorbaat kende hij haar antwoord.

'Nee, meneer Post.'

Mopperend accepteerde hij zijn nederlaag. Uit ervaring wist hij dat een foto die weg was, nooit meer tevoorschijn zou komen. Nog steeds geagiteerd liep hij naar Ben Veldhoen, een vijftwintigjarige collega, die ieder

woord met de uitgang 'en' inslikte.

'Godverdomme Veldhoen, ze hebben de foto gejat die ik je gisteren heb laten zien.'

'Top, het zou beter zijn wat meer eerbied te hebb'n voor Gods naam,' reageerde de Twentenaar. 'Eén van die griet'n hier zal de foto wel hebb'n gestol'n. Het is 'n knappe jong'n, dat kiekje had je beter op moet'n berg'n.'

Krijg de pest, dacht Post, de leerling kritiseert de meester!

'Trouwens Veldhoen, ik ga wat anders doen, vanaf vandaag is Jongmans de nieuwe leider van het researcheteam.'

Hij reageerde niet op het: 'Wat zull'n we nou belev'n?' van Veldhoen.

15

Nog steeds verongelijkt, in een rothumeur, nam Post de lift naar de vijfde, waar het fotolab was gevestigd.

Daar vulde hij een formulier in, waarin werd verzocht om een nieuwe afdruk te maken van het negatief dat in beslag was genomen.

'Duurt dat lang?' vroeg hij aan het Surinaamse meisje dat hem hielp.

'Nee, dat valt wel mee, meneer Top, komt u de afdruk over een uurtje maar

halen!'

Dat zou de volgende dag worden, wist Post.

Hij ging terug naar zijn bureau, deed de verschillende mappen in zijn aktetas en besloot naar café Turkenburch te lopen. Daar zou hij ongestoord de verschillende mappen door kunnen nemen.

Ik word oud, dacht Post. Pas na zo'n tien minuten had hij in de gaten dat hij werd geschaduwd. Een man in een lichte regenjas, het uniform van een potloodventer, achtervolgde hem. Hij had die man enkele minuten daarvoor ook al gezien. Post glipte de

Kalverstraat in en even later ontdekte hij de oetlul opnieuw, nu voor de etalage van een herenmodezaak. Ze waren met zijn tweeën. Aan de overkant van de straat liep een postbode met hem op. Bij geen enkel huis of winkel bezorgde hij een poststuk.

In zijn loopbaan had Post gemerkt dat toeval in zijn werk niet bestond. Een van de eerste regels was dat je toevalligheden uit de weg moest gaan of kwijt moest zien te raken. Hij dook het eerste het beste restaurant in en verdween via de zijuitgang weer naar buiten. De mannen waren te goed getraind, hielden hem scherp in de gaten, op deze eenvoudige manier zou hij ze

niet af kunnen schudden.

Op de Dam pakte hij de tweede kans. Juist op het moment dat een vrachtwagen het zicht van zijn achtervolgers belemmerde, schoot Post de Bijenkorf in. Door de etalageruit zag hij, dat de twee mannen strategische posities innamen, op punten waar ze de in- en uitgangen goed in de gaten konden houden. Post nam de lift naar de derde etage, ging brutaalweg de deur door waarop stond 'alleen voor personeel'. Na de lange gang te zijn doorgelopen nam hij de trap naar beneden. Via de personeelsuitgang aan het Rokin, was hij even later, zonder aanklevers, op weg naar de Utrechtsestraat.

Iedere keer wanneer hij in de buurt van de Utrechtsestraat kwam werd Post chagrijnig. Hij voelde zich dan goed klote omdat de omgeving hem aan Elly herinnerde. Hier had hij haar ontmoet. Ze was samen met haar vriendin Yvonne geweest, toen hij haar voor het eerst in de Hazzebaz had gezien. De club stond in die tijd bekend als een romantische bar. Elly had het hun zwijmelkroeg genoemd.

Post had de hele avond met haar gedanst en in 1984 waren ze getrouwd. Het eerste jaar hadden ze bij haar moeder,

die kanker had, in de Van Speyckstraat gewoond. Na haar dood hadden ze hun eigen home gevonden in de Holendrechtstraat. Ze waren erg gelukkig samen, maar hun stormachtige liefde bleef zonder resultaat. Het was verdomde jammer dat ze geen kinderen kregen. Vooral Elly had daar erg onder geleden. Post had zich op zijn werk gestort, als rechercheur bij het bureau Warmoesstraat. In tegenstelling tot wat hij verwachtte had de kinderloosheid hun liefde verdiept. Ze hadden zich als het ware aan elkaar vastgeklemd in hun teleurstelling. Toen het verdriet in de loop der jaren enigszins was gesleten waren ze een twee-eenheid geworden. Maatjes voor het leven, had Elly dat

genoemd.

Na de teleurstelling over hun kinderloosheid waren ze verre reizen gaan maken. Zijn vrouw, die vroeger veel had geskied, had hem overgehaald een week met haar op wintersport te gaan. Die week had zij over de hellingen gezwierd. Hij had drie dagen in een klasje gestunteld, daarna had hij er de brui aan gegeven. Het enige dat hij leuk vond aan wintersport was de après-ski.

De jaren daarna waren Elly en Yvonne samen naar Oostenrijk gegaan. Post en Hans, de man van Yvonne, gingen dan in die week samen vissen in Schotland. Het was ieder jaar iets bijzonders wanneer

ze elkaar na die vakantie zagen. Ieder met zijn of haar avontuurlijke verhalen. Het verlangen naar elkaar uitte zich na thuiskomst dan onveranderd in een nacht vol hartstocht.

Post, inmiddels tot brigadier bevorderd, kreeg de gelegenheid om bij de CID te komen werken. Vol enthousiasme had hij die functie 17

geaccepteerd en zich ingewerkt. Yvonne en Hans waren in die tijd in Middelburg gaan wonen. Door hun drukke werkzaamheden spraken de mannen af hun weekje vissen in de toekomst te laten vallen.

Zomers een weekje langer vakantie, was

beter, dan konden ze verre reizen maken, maakten ze elkaar wijs. Het was een drogreden, want beiden hadden het veel te druk met hun werk.

Beide mannen hadden zich volledig ingezet in hun nieuwe job en ze hadden geen spelbreker willen zijn, toen Elly en Yvonne vroegen of het goed was dat ze doorgingen met hun weekje skiplezier.

In mei van het jaar dat Elly veertig zou worden, drie dagen voor haar verjaardag, was Post 's avonds laat thuisgekomen. Na het openen van de voordeur had hij het merkwaardig stil gevonden in huis. Op het moment dat hij de kamerdeur opende had hij de klap

gekregen.

Verbijsterd had hij zich tegen de muur laten zakken en om zich heen gekeken. Het leek wel alsof er een veldslag had gewoed. Bijna de gehele, gezellige inventaris was weg. Het wit van een gevouwen vel papier had hem vanaf de zitting van de bruine leren fauteuil aangestaard. Die oude, leren stoel had ze laten staan. Met trillende handen hij het velletje papier opengeslagen.

'Dag Paul, ik ben vertrokken. Doe me een plezier, ga me niet zoeken. Op wintersport heb ik een man ontmoet, van hem ben ik in verwachting geraakt. Ik hou van die man. Ook al was ik niet

ongelukkig met je, het is beter zo. Hierbij de giropas. Ik hoef verder niets meer van je. Het is ook daarom dat ik de spulletjes heb meegenomen. Bedankt voor de jaren die we samen waren. Het ga je goed. Elly.'

Staccato, als de schoten uit een mitrailleur, hadden die woorden hem getroffen! Post had zich te machteloos gevoeld om zelfs maar te vloeken of zich boos te maken. Zijn cd's, drank, kleding en boeken had ze hem gelaten en ook, heel sympathiek, een stoel en een bed. Hij 18

had zich een borrel ingeschonken om het trillen van zijn handen onder controle te

krijgen. Terwijl hij daar halfdronken had gezeten, had hij gezworen, nooit meer iets met een vrouw te beginnen. 'Die wijven deugen niet!' had hij gemompeld, toen hij in slaap viel.

19

8

Collega's van Post, die veel te vaak op hun vermoedens afgingen en dit heel pretentius 'intuïtie van een ervaren rechercheur' noemden, vonden het moeilijk om met hem samen te werken. Post wist dat die macho's hem een kommaneuker vonden. Die weinig vleierende kwalificatie dankte hij aan het feit dat hij de meeste tijd achter zijn

bureau zat om heel methodisch de gegevens en omstandigheden van een moordzaak te analyseren. Deze rangschikte hij in groepen en van daaruit probeerde hij conclusies te trekken. Als eerste begon hij die morgen allerlei bestanden te kopiëren van diensten binnen de politie; die laadde hij op zijn USB-memory stick. Downloaden van de Justitiële databank ging natuurlijk niet, maar vaak waren diezelfde bestanden bij andere diensten te vinden. Na een half uurtje had hij zo'n zestig megabyte met informatie geladen.

Post besloot café Turkenburch als basis te kiezen van waaruit hij zou opereren. Nu hij vrij mandaat had, kon hij aan de

meewarige blikken en opmerkingen van die macho's ontsnappen. Achter zijn notebook, onder het genot van een borrel, met zijn walkman op zijn hoofd, zodat hij tijdens zijn werk naar rustige, klassieke muziek kon luisteren, las hij de bestanden door die hij in de USB-stick had opgeslagen.

Toen hij daarmee klaar was staarde hij een tijd lang naar buiten, daarna begon hij de gegevens die hij in de dossiers vond, systematisch vast te leggen.

Na drie borrels en het beluisteren van twee cd's, had Post een schema opgezet van de organisatie die Bruinsma samen met Thea Moeaar was gestart. Daarbij

had hij de liquidaties genoteerd die de laatste vijftien jaren hadden plaatsgevonden.

Bruinsma was in 1985 begonnen met de moord op zijn lijfwacht, de kickbokser André Brilleman. Als afschrikwekkend voorbeeld voor de anderen liet hij de kickbokser eerst aftuigen, daarna martelen, vervolgens liquideren. In een vat beton werden de in stukken gezaagde resten van André in de Waal teruggevonden. Deze afrekening had een 20

schokeffect want het bleef jaren rustig in het Nederlandse circuit. Pas in 1990 werd Roy Adkins, de centrale man in

Bruinsma's organisatie, vermoord. Het jaar daarop werd Bruinsma zelf doodgeschoten door Martin Hoogland. Na het verscheiden van Klaas begon de golf van moorden pas echt. Het was als een tsunami die maar door bleef gaan.

Zonder de nieuwe eruptie van geweld die de afgelopen weken had plaatsgevonden, mee te tellen had Post al ruim vijftig moorden in het Amsterdamse circuit geregistreerd. Nu waren John Mieremet, Cees Houtman, Evert Hingst en Jappie van Kleef doodgeschoten. Post had een rood kruisje gezet achter de namen van de personen die waren geliquideerd en tot de groep Bruinsma hoorden of daaraan

waren gelieerd. Er waren in de loop van de laatste vijftien jaren, liefst dertien van de eenentwintig criminelen vermoord die op zijn speciale lijst voorkwamen.

De belangrijkste overgeblevenen waren: Charles da Silva, Etiënne Urka, Thea Moear, Johan Verhoek, Willem Holleeder, Stanley Hillis en Jotcha Jocis.

Eigenlijk was Post niet zo verbaasd geweest over al die aanslagen.

Toen de Joego's zich in Amsterdam met de drugs- en

vrouwenhandel gingen bemoeien had hij

geweten dat er stront aan de knikker zou komen. Het was het grootste gajes dat een mens zich maar voor kon stellen. Onder die groep zaten Serven, Kroaten, maar de ergste, de koelbloedigste, waren de Montenegrijnen. Die traden meestal op als bodyguards of werden als moordenaars ingehuurd. Post wist dat Jan Femer en Roy Adkins sowieso door de Joego's waren vermoord en ook hij wist bijna zeker dat ook Sam Klepper door hen was omgebracht. Tot zijn dood had Klepper nauwe contacten met de Joego's onderhouden. Het was heel aannemelijk dat de Joego's waren ingehuurd om Sam te vermoorden.

Veel van Posts collega's, die met 'de

intuïtie van ervaren rechercheurs', waren van mening dat Willem Holleeder de hand in de moorden had, omdat hij een conflict had over vastgoed in Amsterdam-Noord. Hij waande zich zo'n beetje de koning van dat gebied; het was toch wel vreemd dat Mieremet, Hingst en Houtman in één week waren vermoord.

21

Daarbij had je nog de getuigenissen van Endstra. Post had in dienstgesprekken al veel over 'Stille Willem' gehoord. In een van de dossiers las hij dat de vastgoedmakelaar zo'n dertien gesprekken met ambtenaren van Justitie

had gehad. Endstra had tijdens die gesprekken beweerd dat Holleeder debet was aan minstens zeven moorden.

Lulkoek, meende Post. Hij had zo zijn eigen mening over Endstra. In zijn ogen was het een gewiekste manipulator, een crimineel die zelf ook in staat was opdrachten tot liquidaties te geven. Big Willem, de voorzitter van de Amsterdamse Hells Angels, was niet voor niets uit de motorrijderclub gewipt. Endstra had als bankier een miljoenenkapitaal voor de diverse criminelen beheerd. Naar de mening van Post was hij de man die het meeste belang had bij de dood van de criminelen. Het was als verklikker heel

gemakkelijk om Holleeder in een kwaad daglicht te stellen.

Post achtte Holleeder niet echt tot moorden in staat. Spic en Span, de schoonmakers, hadden Post verteld dat ze 'de neus' een watje vonden omdat hij, in fysieke zin, geen vlieg kwaad kon doen. Nee, als er ruw opgetreden moest worden, dan deed Dino Soerel dat wel voor zijn maatje Holleeder. Ook Hingst, die een soort dubbelspion was en een belangrijke tipgever van de CIE, had beweerd dat Holleeder veel minder gevaarlijk was dan zijn imago. Hij was een chanteur en afperser. Er was echter een verschil tussen dreigen en doen, had Hingst gezegd. Post was het met hem

eens, hij had de neiging meer geloof aan de bewering van Hingst te schenken dan aan die van Endstra.

22

9

Het Surinaamse meisje sloeg een kruisteken, klaarblijkelijk was ze streng gelovig, want haar mond vormde een vette O, ze kneep haar ogen tot spleetjes in protest.

De vloek van Post galmde na over de gang.

Even verderop in de gang ging een deur open, nieuwsgierige ogen achter een

nikkelen brilletje staarden Post enkele seconden aan, daarna werd de deur weer zacht gesloten.

'Wat bedoel je, het negatief is er niet meer,' sneerde de rechercheur,

'hebben jullie ook geen kopieën gemaakt?'

'Jawel meneer Top, maar die zijn ook verdwenen.'

'Is Uladi er niet?'

De druk van zijn bloed steeg nog enkele tientallen toen hij hoorde dat asman Uladi, het hoofd van de afdeling, naar de moskee was. Wat een klootzakken,

kunnen nog niet eens zo'n foto veilig opbergen, dacht hij terwijl hij met driftige stappen naar de lift beende.

Gemakshalve ging hij eraan voorbij dat ook hijzelf de foto was kwijtgeraakt. Toen de lift met Post naar beneden zoefde mopperde hij tegen zijn spiegelbeeld: 'Mijn vader zei altijd: het werk gaat voor het meisje. Die stomme moslims moesten maar eens leren dat het werk ook voor Mohammed gaat.'

Nu hij de foto echt kwijt was, besloot hij zich definitief uit de moordzaak terug te trekken, Jongmans moest het verder zelf maar opknappen. Ze hadden hem gebombardeerd tot loodgieter en hij zou

zich van nu af aan alleen nog maar bezighouden met het opsporen van het lek. Het zou weer zijn als vroeger.

Op zijn vollemaansgezicht verscheen een brede grijns.

Post stond bekend om zijn ratteninstinct, hij had bij de 'crackers' uit de meest hachelijke situaties weten te ontsnappen. Tijdens zijn opleiding bij de FBI hadden ze de groepsleden in een met ijzerdraad verstevigd spanlaken vastgebonden. Zo één die ze voor gevaarlijke gekken in psychiatrische inrichtingen gebruiken. Vijf leden van de crackers lagen 's avonds nog steeds hulpeloos rond te kijken. Post had 23

hen tegen het eind van de middag bevrijd. Hij had zich die dag uitstekend vermaakt, had op zijn dooie gemak een Jordaanse jongen bezocht die bij het korps Mariniers diende en in Quantico was gelegerd. Niemand had ooit begrepen hoe hij was ontsnapt.

Nadat hij op de kamer van zijn rechterhand Ben koffie had gedronken en hem van de deceptie met betrekking tot de foto had verteld, besloot hij naar het bureau Lijnbaansgracht te lopen.

'Hoe gaat het ouwe duivenmelker?' hoorde hij achter zich.

Het was Stibbe, een rechercheur met wie hij nog had

samengewerkt op de Warmoesstraat, die hem op zijn schouders sloeg.

'Goed Max, ik kom eens kijken hoe het met mijn ouwe gabbers gaat.'

Samen gingen ze het bureau in.

'Doe bij mij maar een bakkie, dan kunnen we even bijpraten.'

Post was nooit zo dik met hem geweest, maar denkend aan wat hij kwam doen, liep hij achter de jood aan. Max werd door zijn collega's zo genoemd en hij beschouwde het als een eretitel. In de kamer van de rechercheur ging hij tegenover hem aan het bureau zitten.

'Melk en suiker?'

'Zwart.'

Max voerde een telefoongesprek. Nadat hij de hoorn had neergelegd, vroeg hij:
'Je moet nog maar één jaartje, hè?'

Post knikte. 'Iets meer, achttien maanden. Ik streep de dagen af, net zoals onze klanten in de bajes.'

'En nu maak je een soort afscheidstournee langs alle bureaus?'

Post grijnsde.

'Ik begrijp dat best,' vervolgde Max.
'Ben je eindelijk van die rotzooi af, er is

tegenwoordig toch geen aardigheid meer aan met al die moorden.'

Dat is waar, dacht Post, kan ik lekker gaan vissen. 'Hoelang moet jij nog?' vroeg hij om ook enige belangstelling te tonen.

'Meer dan drie jaar.'

Wat een geouwehoer, zit ik hier als een van die ouwe Muppets over mijn toekomstige pensioen te kletsen, dacht Post, toen er op de deur werd geklopt.

24

'De koffie!'

Post draaide zich om. Langs het koffiemeisje heen kijkend zag hij de man met de regenjas, die in de gang met commissaris De Praler stond te praten. Er was geen twijfel mogelijk, dit was een van de twee mannen die hem gisteren achtervolgden.

'Wie is dat, ken je die man?' vroeg hij aan Max.

'Wie?'

'Die, in die regenjas.'

'O, Zandstra bedoel je. Een aardige jongen, hij is van de AIVD, loopt hier een paar weken stage.'

Het zicht werd Post ontnomen toen het meisje de deur sloot.

'Wat moeten jullie hier met een spion van de inlichtingen- en veiligheidsdienst?'

'Hij probeert wat van het echte politiewerk te leren,' grapte Max.

Na tien minuten verder te hebben geouwehoerd, stond Post op.

'Nou jongen, doe je best, als je op het hoofdbureau komt, kom dan eens bij mij langs.'

Hij gaf de jood een hand en verliet het bureau; de potloodventer had hij niet

meer gezien. Terwijl hij terugliep, liet hij zijn gedachten over het weerzien van de achtervolger gaan. Het lopen van stage was natuurlijk gelul! Hij was niet de enige die op zoek was naar het lek, die Zandstra was ook op de zaak gezet. Het was immers de veiligheidsdienst die de beveiliging van gegevens en de geheimhouding daarvan onderzocht. Maar waarom hadden ze belangstelling voor hem, ze dachten toch niet dat hij de verrader was?

25

10

Het kantoor van Bramowicz bevond zich naast het kantoor van een van

Nederlands grootste uitgeverijen. Post kreeg het gevoel in zijn leven te hebben gefaald, toen hij op woensdag de trappen van het statige grachtenpand opging. De entree straalde stijl en chic uit, net zoals de jonge Antilliaanse vrouw die hem ontving. Haar uiterlijk en kleding verantwoordde zomaar tien procent van het tarief dat de geslepen advocaat rekende.

'Meneer Bramowicz komt zo bij u.'

Terwijl Post wachtte, speelde hij nerveus met de drie bugs in zijn broekzak, zo werden de minuscule microfoontjes bij de dienst genoemd.

Met het afluisteren via de bugs kon hij

verder niets anders dan zijn nieuwsgierigheid bevredigen, in een rechtszaak zou het gelden als onrechtmatig verkregen bewijs. Post vond het onprettig om de sympathieke advocaat af te luisteren, maar zijn intuïtie gaf aan dat de grijze eminentie meer van de moorden afwist.

Na enkele minuten kwam de advocaat uit een van de kamers.

'Dag meneer Top, hoe gaat het u?'

'Prima, dank u.'

Ook al kenden ze elkaar al jaren, er was altijd de noodzakelijke afstand tussen de politieman en de welgestelde advocaat

uit het Limburgse land gebleven.

'Komt u verder, meneer Top, u blijft zeker wel een kop koffie?'

'Ja, graag.'

Post betrad het kantoor met de leren zitbanken, het wengéhouten bureau, de bruine lambrisering; alles straalde voornaamheid uit. Na een kort handgebaar, het 'ga toch zitten,' liet de oude rechercheur zich op een van de banken zakken, pal naast een grote plantenbak, hydrocultuur. Bramowicz nam plaats achter zijn bureau. Terwijl hij de glazen van zijn bril poetste, vroeg hij: 'Vertel me eens, wat kan ik voor u doen, meneer Top?'

'Het is nu niet direct dat ik juridische bijstand nodig heb. Maar ruim een jaar geleden hadden wij een gesprek in café Turkenburch.

Naar aanleiding daarvan zou ik u iets willen vragen.'

'En dat is?'

'U maakte toen een opmerking, meneer Bramowicz, waarvan ik me dagenlang heb afgevraagd, wat u daarmee bedoelde.'

'O ja?'

'U zei: "Vergelding kan een gerechte straf inhouden, deze laat zich niet tegenhouden door vondsten en slimmigheidjes van de advocaat."

'En wat deugt daaraan niet, meneer Top?'

'Het gaat over uw opmerking dat vergelding een gerechte straf kan zijn. Het is wel een heel verassende opstelling van een gerespecteerde advocaat, die zich veelal vasthoudt aan de wetten en het wetboek.'

De oude strafpleiter trok zijn wenkbrauwen op.

'U vraagt zich af wat ik bedoelde, terwijl ik destijds wellicht slechts een

losse opmerking plaatste, meneer Top.'

De advocaat nam een slok van zijn koffie.

'Misschien was dat zo,' knikte Post, 'maar eerlijk gezegd kreeg ik meer het gevoel dat u zich versprak.'

'Hoe komt u bij die gedachte?'

Getraind door jarenlange ervaring met ondervragingen zag Post opnieuw iets van onzekerheid bij de oude jurist. Het uitte zich in de verontruste blik in de grijze ogen, het trillen van zijn handen, toen hij zijn kopje op het schoteltje terugplaatste.

Post besloot iets meer van zijn tong te laten zien. 'Pieter S. en inspecteur Terpstra waren toen ook aanwezig en we waren het er in dat gesprek alle vier over eens dat de afrekeningen veel te goed georganiseerd waren om die aan criminelen toe te schrijven. We vonden dat de liquidaties te efficiënt, gedisciplineerd en goed georganiseerd uitgevoerd werden.'

'Die mening was ook ik toegedaan, meneer Top; ook naar mijn opvatting werden de aanslagen zeer professioneel uitgevoerd.'

'Het zou me niet verbazen, meneer Bramowicz, als zou blijken dat de

liquidaties door een organisatie werden uitgevoerd, met als doel om 27

wraak te nemen, zonder rekening te houden met een gerechtelijke procedure.'

'U bedoelt?'

'Ik bedoel zoiets als vergelders, die in teamverband zware criminelen liquideren, die door omkoping, chantage of slimmigheidjes telkens de dans weten te ontspringen.'

De oude Bramowicz lachte hard en smakelijk. 'U bent wel een romanticus met fantasie, meneer Top, dat had ik eerlijk gezegd niet achter u gezocht.' Opnieuw barstte hij in vrolijk lachen uit,

'misschien ziet u mij wel als Mother uit De Wrekers, dat was toch de rol die Patriek Newell speelde?'

Terwijl de advocaat hartelijk lachte, zoemde de telefoon.

'Een moment graag, meneer Top.' Meteen ruk nam Mosje de telefoon op.

'Bramowicz.'

Stilte.

'Jazeker meneer Kapitein, een gewaardeerde confrère als Van Stekelen helpen we vanzelfsprekend.'

Stilte.

'Ja hoor, dat hebben we reeds eerder afgesproken.'

Toen de strafpleiter iets opschreef, drukte Post de bug, die hij uit zijn broekzak had gehaald, goed vast onder de gekrulde rand van een plastic pot, waarin een mooie ficus benjamin stond.

28

11

Post behoorde tot het gilde van de vingeraars. Zo werden agenten genoemd die met twee vingers, één van iedere hand, het toetsenbord van typemachine of computer bedienden. Hijzelf was er ook zo één, met als extra handicap dat

hij zijn rechterhand af en toe niet kon gebruiken, omdat hij tussen wijs- en middelvinger een Gauloise klemde.

Om onderzoek te doen naar commissaris De Praler, bleef hij woensdagavond langer op bureau. Bettie had, voordat ze haar jas aantrok, voor hem ingelogd op de site van de Justitiële Databank en had hem uitgelegd hoe hij moest zoeken in het archief

De nog halfvolle platvink met jonge jenever had hij naast de computer gezet. Post tikte de naam 'De Praler' in en drukte daarna op

'search'. De dossiers waarin de naam van de commissaris voorkwam

besloegen enkele pagina's. Post scrolde er doorheen, maar uit de dossiernummers werd hij niet veel wijzer.

Hij ging terug naar de zoekopdracht, tikte de naam 'Bramowitz' in, met als tweede zoekopdracht 'De Praler', en er verschenen vier dossiers. Post opende deze, ze bleken betrekking te hebben op een verkrachtingszaak met moord, een gewelddadige roofoverval op een bejaarde, een serie autodiefstallen en een brandstichting bij Ikea. Post wist zeker dat Terpstra op de laatste zaak had gezeten, dat de Fries het proces-verbaal had opgemaakt. Zijn naam kwam echter in het hele dossier niet voor. Erg

vreemd, dacht Post. Al de PV's die normaal door de hoofdinspecteur werden getekend, waren door De Praler gesigneerd. Bij alle processen had Bramowitz, of iemand van zijn kantoor, de verdediging gevoerd.

Nadenkend nam hij een teug uit de platvink, staarde in gedachten door de omhoog kringelende rook van zijn Gauloise naar buiten.

Na enkele minuten tikte hij 'Terpstra' in het zoekveld. Op het scherm verscheen: *Uw zoekbewerking Terpstra heeft geen documenten opgeleverd waarin deze naam voorkomt.* Stomverbaasd probeerde Post het opnieuw. Nu met

allerlei varianten: de voornaam 'Wiebe,'
de 29

geboortedatum van Terpstra, het
dienstregistratienummer, maar steeds
verscheen dezelfde mededeling op het
scherm. Voor Justitie had Wiebe Terpstra
nooit bestaan, zijn werkzame leven was
doodleuk gewist.

Toen Post zijn eigen naam intikte
kwamen er talloze dossiers op het
scherm tevoorschijn. 'Ik besta dus nog,'
mompelde hij, niet wetend of hij daar
blij mee moest zijn. Nu hij toch eenmaal
bezig was, tikte hij 'Holleeder' in. Er
kwam een dossier tevoorschijn,
gedateerd op zes augustus van dit jaar.

De Praler had dit getekend als 'commissaris zware, georganiseerde criminaliteit te Amsterdam'.

In tegenstelling tot de vorige dossiers vond hij op het eind van deze stukken een rood omcirkeld nummer: XS07849. Hij wist zeker dat hij zo'n soort nummer bij de andere dossiers niet had gezien. Post ging terug naar de zoekopdracht, tikte 'XS07849' in. Nu verzocht de computer om een wachtwoord. Post probeerde 'De Praler', maar nadat hij opnieuw een kans kreeg om het wachtwoord in te vullen, sloot hij het bestand. Hij durfde het niet te riskeren het vaker te proberen, want misschien werd het programma dan geblokkeerd.

Post ging niet naar huis maar naar 'De Florijn', zijn stamkroeg in de Pijp. Katja stond aan de bar met een fotograaf te praten. 'Schat, ik kom zo bij je.'

Post ging in de hoek aan een tafeltje zitten, bestelde een borrel en twee gehaktballen. Hij had nog niet gegeten.

Katja was een gescheiden vrouw met wie Post af en toe vrijde en een borrel dronk. Ze liet hem zo vrij als een vogel, zelf wilde ze ook geen verplichtingen. Hij pakte een krant van de stamtafel, omdat hij wist dat het met Katja nog wel

een tijdje kon duren. Als zij eenmaal aan de praat was!

Een zwartharige man met hazenlip kwam binnen, schoof bij Post aan tafel.

'Hallo Menno, je komt als door God geroepen.'

De man werkte bij IBM als programmeur, het was een van de stamgasten die hij al vanaf zijn scheiding kende.

'Hai Post, hoe gaat het?'

'Goed jongen, een borrel?' Zonder antwoord af te wachten stak Post twee vingers op. 'Nog zo laat gewerkt?'

'Nee, ik heb eerst thuis wat gegeten,
maar Marja is naar een cursus Russisch.'

'Toe maar! En dat is niks voor jou?'

Menno grinnikte wat. 'Gezondheid Paul.'

Nadat Post zijn glas had neergezet, zijn
krant terzijde had geschoven, vroeg hij:
'Menno, ik zit op een netwerk, ik wil in
een programma komen, maar weet het
wachtwoord niet, lukt dat?'

'Dat is illegaal.'

Post dacht aan zijn volledige mandaat.
'Dit is legaal, mijn werk, weet je wel!'

Menno ging er goed voor zitten, hij

leunde voorover met zijn armen op tafel.

'Achter ieder wachtwoord is te komen, maar hoe lang het duurt ligt eraan hoe ingewikkeld ze het hebben gemaakt.'

31

'Dat begrijp ik. Maar de moeilijkheidsgraad weet ik natuurlijk niet.'

'Nou, meestal is het een eenvoudig algoritme, maar als het moeilijker is moeten we geautomatiseerd hashes maken.'

Dat 'we' stond Post wel aan.

'Wat zijn hashes?'

'Een hash is de uitkomst van een met een bepaald algoritme versleutelde tekst. Maar ik heb thuis wel een Amerikaans programma liggen dat gebruikmaakt van brute-force en woordenboek tactieken. Ik heb het zelf op de Nederlandse taal aangepast; hij produceert zo'n vijf miljoen wachtwoorden per seconde.'

'Godverdomme Menno, kun je het niet even ophalen.'

'Nu?'

'Ja, nu! Gaan we even naar het hoofdbureau. Ik beloof je dat we met een uurtje weer terug zijn.'

'Drie borrels,' marchandeerde Menno.

'Vijf,' beloofde Post gulhartig.

Even later zat hij achterop de Kawasaki van Menno, reden eerst langs diens huis en een kwartier later zaten ze achter het bureau van Post.

Vanaf het moment dat hij de computer zag veranderde de jongen, resoluut schoof hij Post opzij. 'Laat mij maar even!'

Met bewondering keek Post naar de snelheid waarmee de vingers van Menno over de toetsen vlogen. Met zijn rechterhand liet hij de muis schaatsenrijden, schoof de cursor naar

het netwerkbestand, opende dit; met de linker schoof hij de cd-Rom in de lade.

Het was een kwestie van twee minuten toen het 'Bingo!' klonk.

'We zitten erin.'

Maar het was tegenvallend wat er daarna op het scherm verscheen, er stonden enkel dossiernummers.

XS00831, XS02825, XS04293, XS07842, XS18872, enzovoort.

'Verrek, wat hebben we daar nu aan?'

'Een moment.' Menno tikte het eerste dossiernummer in de zoekopdracht, na het bevel tot zoeken verscheen het

dossier van de moord op Dennis Djunaedi. Het volgende codenummer leverde de file 32

van Evert Hingst, daarna Cor van Hout en Martin Hoogland, daaropvolgend Jan Femer.

'Stop maar,' zei Post.

Menno draaide zich om van het scherm. 'Ik weet niet of het je is opgevallen Paul, maar bij al die moorden zijn motorrijders betrokken.'

'Bij Jan Femer toch niet, de schutter zat toch in een Golf?'

'Ik lees hier dat achter die Volkswagen

een motor stond met een opvallend grote benzinetank.'

'Toeval,' reageerde Post. Toen ze terugreden naar De Florijn, realiseerde hij zich dat het misschien best de motorrijder kon zijn geweest. Dit moest hij uitzoeken, hij kon het gevoel niet van zich afzetten dat dit hem dichterbij het lek zou brengen.

33

13

Post had zich comfortabel in zijn Golf geïnstalleerd, op de stoel naast hem een platvink gevuld met jenever, een zak chips en Toblerone, zijn favoriete

chocolade. Zeker tien minuten was hij bezig geweest om de juiste frequentie te vinden, dit omdat er geen enkel geluid werd gemaakt in de kamer van Bramowicz. Terwijl hij de frequenties afzocht, hoorde hij plotseling het zoemende geluid van de telefoon met daaropvolgend de stem van de advocaat. Het klonk zo helder als het rinkelen van ijsblokjes in een whiskyglas.

'Ja?'

Stilte.

'Geef maar door, Nancy,' direct daarop gevolgd: 'Met Bramowicz.'

Stilte.

'Ja, ook goede morgen, meneer Van der Kamp.'

Stilte.

'Nee, maar ik stel voor dat u, samen met uw kompaan, naar mijn kantoor komt.'

Stilte.

'Voor wat betreft mijn agenda is dat geen probleem, dus dan zie ik u vanmiddag om twee uur.'

Stilte.

'Ja, dat is goed, ik zie u straks, meneer Van der Kamp.'

Vanzelfsprekend had Post niets verstaan van hetgeen de beller had gezegd.

De naam Van der Kamp zei Post niets, misschien was het een vent die in scheiding lag. Hij verwierp die gedachte direct weer, omdat Mosje zeker geen echtscheidingen deed, ten tweede werd er over een kompaan gesproken.

Waarschijnlijk was het een doodordinaire civiele zaak tussen twee gebrouilleerde zakenpartners.

Die morgen waren er verschillende telefoongesprekken,

daartussendoor het oorverdovende lawaai van iemand die de planten water gaf. Het gekletter van water was er de

oorzaak van dat Post even 34

het Ambassade Hotel binnenging om daar gebruik te maken van het toilet.

Hij was hooguit een kwartier weg geweest, maar toen hij terugkwam wapperde er een geel bonnetje onder de ruitenwisser van de Volkswagen.

Een bezige glazenwasser draaide zich om. 'Ze hebben je te pakken, maat, dat kost je zomaar een meier.'

'Als die klootzakken van de politie nou eens echte zaken gingen oplossen, zoals moorden en inbraken. Het enige wat die zakken doen, is bonnen uitschrijven voor een parkeerovertreding of een paar

kilometer te hard rijden.'

Met dit zwartgallige commentaar keerde Post de glazenwasser de rug toe, hij pakte de parkeerbon en scheurde die demonstratief in snippers.

'Maakt niks uit. Wat die lui per maand verdienen, maak ik tijdens een avondje stappen op,' grijnsde Post, die dit gekanker op de politie wel poenig vond klinken.

'Ja, zeker met die oude Volkswagen van je.'

Opnieuw geïnstalleerd, hoorde hij Bramowicz om een kop koffie vragen. In gedachten zag hij de strafpleiter daar

zitten, met zijn sigaar en het kopje leut.
Post nam zijn eerste slok uit de platvink.

Het was klokslag twee. De glazenwasser was al ruim een uur geleden vertrokken, toen hij twee mannen de trap op zag gaan. Post pakte de digitale camera, richtte die op de bezoekers. De langste van de twee drukte op de bel, draaide zich vervolgens om naar zijn metgezel.

Via de richtmicrofoon die Post gebruikte, hij had deze via het achterraam vastgeklemd, hoorde hij de lange sneren: 'Arie, flikker die kauwgom nou eens weg, het is geen gezicht, je lijkt wel een nijlpaard met dat gekauw.'

'Dat geeft me rust, jongen, het is goed

voor mijn stembanden,' was het schorre antwoord.

'Je bent toch geen zanger,' zei de lange gemelijk, 'je weet dat die advocaat daar een hekel aan heeft.'

'Al goed, al goed.'

35

Terwijl ze spraken kon Post de gezichten goed fotograferen. Door de lens zag hij de knikkende beweging waarmee de kleinste de kauwgom uitspuugde.

Even later hoorde hij via het oortje de zoemer.

'Ja, laat ze maar binnenkomen, Nancy.'

Er klonk geklop en het geruis waarmee de deur werd geopend.

'Dag meneer, dag meester.'

'Goedemiddag heren, neemt u toch plaats.'

36

14

De advocaat bood de heren geen koffie aan, maar kwam direct ter zake. 'De opdrachtgever heeft besloten dat jullie eerst Wassenaar moeten doen.'

'Eerder dan gedacht,' hoorde Post een van de bezoekers zeggen.

'Ja, we hebben een bloedzuiger van de CIE die zich op onze huid heeft vastgezet.'

'Wie?' klonk het nagenoeg gelijktijdig.

'Dat is niet ter zake. Na Wassenaar lossen jullie dat probleem maar op. Ik wil er absoluut niet bij betrokken raken, want het probleem is mij niet geheel onsympathiek.'

Post voelde hoe zijn maag zich krimpensamentrok.

Godverdomme, dacht hij, ik ben het

onderwerp van gesprek. Die klootzak van een Brarnowicz heeft het over mij. De onderkoelde toon waarmee over zijn liquidatie werd gesproken bracht een stoot adrenaline in zijn bloedbaan. Hij had de advocaat niet alleen graag gemogen, maar hij had diens welsprekendheid, wijsheid en manier van leven altijd bewonderd. Nu speelde die klootzak zijn beul. Post greep de platvink, nam twee flinke slokken. Trillend van emotie probeerde hij zich weer op het gesprek te concentreren.

'Wanneer?' hoorde hij vragen.

'De volgende week kunt u Wassenaar doen.'

Post hoorde geritsel van papieren. 'Hier hebt u de benodigde informatie, heren, de opdrachtgever rekent op een schone, risicoloze afwerking.'

'En die andere, meester?' vroeg de schorre stem.

'Dat heeft de tijd tot de week daarna.'

Geschokt stapte Post uit zijn wagen, hij merkte dat zijn benen trilden.

'Godverdegodver,' mompelde hij zacht voor zich heen. 'Die klootzakken gaan me vermoorden.'

In zichzelf mompelend liep hij opnieuw naar het Ambassade Hotel.

Met overslaande stem door emotie vroeg hij aan de receptionist naar Poortvliet, de hotelmanager. Die kende Post nog uit de tijd dat hij aan 37

een gruwelijke liquidatie werkte. In 1998 was er, ter hoogte van het hotel, het in delen gesneden lijk van een Joego uit de gracht gevist.

De nu grijze manager kwam glimlachend op Post af.

Waarschijnlijk veronderstelde hij dat er een nieuwe, goed betalende, gast was gearriveerd. Pas toen Post zijn hand uitstak herkende de manager hem en zijn lach bleef onveranderlijk breed.

'Dag, meneer de rechercheur, hoe gaat het met u?'

'Heel goed, Poortvliet, hoe gaat het met jou en je vrouw Myrna?'

Dat was de kracht van Post, hij vergat nooit namen.

De blauwe ogen van de manager blonken dan ook verrast op. 'Heel goed, heel goed, wat kan ik voor u doen?'

In het kort vertelde Post dat hij op een van de hotelkamers, uitkijkende op de Herengracht, een apparaatje wilde plaatsen om gesprekken af te luisteren.

'Mag ik weten van wie?'

'Drugdealers,' loog Post,
'heroïne-transporten.'

'Toch niet in mijn hotel?'

'Nee, een van de panden aan de
overkant.'

'Gelukkig,' klonk het met een zucht van
opluchting, 'kom, loop maar mee, dan
breng ik u naar de linnenkamer, dat is
wellicht een goede plek.'

Het was inderdaad een prima plek,
achter een stapel lakens, bij het raam,
plaatste Post de smalle, platte,
spraakgestuurde recorder, die een
opnametijd had van twintig uur. Hij
plugde die aan de ontvanger, draaide

zich. naar Poortvliet, die zijn handelingen nieuwsgierig volgde. 'Ik kom de cassette over twee dagen wisselen.'

'Oké, ik zie u wel verschijnen, vraag maar naar me als u zover bent.'

38

15

Toen Post die avond thuiskwam, pakte hij een glas en een fles jenever.

Hij ging in een stoel op het balkon zitten, drapeerde een deken rond zijn knieën. Uiteindelijk net als een oude man in het bejaardenhuis, dacht hij.

Zijn aambeien jeukten de gehele dag al. Dat kwam vast doordat de opdracht die hij had gekregen niet koosjer was! Post liep te lang mee om niet in de gaten te hebben dat hem een rotstreek werd geleverd. Hij wist zeker dat zijn chef meer zocht dan alleen het lek. Er zat Witteveen meer dwars, hij had toch gezien dat de baas bang was?

Sterker nog: hij had diens angst geroken!

Onderuitgezakt in zijn stoel nam hij een teug uit zijn glas. Dat hij op die verdomde hitlijst stond, had hem meer gedaan dan men van zo'n oude rot mocht verwachten. Ik was toch een van de professionals van 'de crackers,' dacht

hij, zichzelf moed insprekend. Ik moet toch goed met dat soort zaken om kunnen gaan. Hij dronk zijn glas in één teug leeg, hief zijn hoofd op toen hij het onophoudelijk geclaxonneer van een auto hoorde waarvan de weg blijkbaar was versperd.

De wind was koud, woei in zijn gezicht, dat uit bruine steen leek gehouwen, met diepe plooien om zijn mond. Het litteken op zijn wang lag gebleekt op zijn donkere huid.

Hoe onschuldig was het allemaal niet begonnen, filosofeerde hij.

Het handelen in softdrugs was als een gemakkelijke geboorte geweest tijdens

de periode van 'make peace no war.' Dat was tijdens de flowerpowerbeweging in de jaren zeventig. Hij had in die tijd zelf ook vaak een joint je gerookt. Hoe relaxed was dat gezamenlijk roken niet geweest, iedereen had iedereen daarin deelgenoot willen laten zijn.

Post nam opnieuw een teug, stak daarna een Gauloise op.

Behaaglijk leunde hij achterover tegen het hoofdkussen, dat hij rechtop tegen de rug van de stoel had gezet.

De gehele drugshandel was oorspronkelijk begonnen met het verkopen van klompjes hasj aan studenten of provo's, die op de Dam

samenhokten of de kraakpanden bezetten.
De antiautoritaire houding 39

van de jeugd werd in die tijd door de ouderen gezien als een ludiek verschijnsel. Iedere generatie had immers zo zijn trends en bevliegingen. Maar de bescheiden handel van hasj werd al gauw een extra verdienste voor de bars op de Wallen. Geleidelijk aan begonnen erg veel Amsterdammers een extra centje mee te pakken. Mannen die op of aan de straat zaten, zoals taxichauffeurs, bloemenhandelaren, pooiers en kioskhouders. Coffeeshops en natuurwinkels schoten als paddenstoelen uit de grond om aan de gestaag groeiende behoefte aan hasj en andere

softdrugs te voldoen.

Het werd een rage. De straatbendes uit de Staatsliedenbuurt, Kinkerbuurt, de Jordaan en de zich vervelende kakkers uit de betere milieus, gingen zich met de handel bezighouden. Dit bleken vaak keiharde, meedogenloze jongens die alles deden om geld te scoren.

Toen ze zich dat via ontvoering of bankovervallen hadden toegeëigend, pakten ze de drugshandel in het groot aan.

Post had enkelen van deze lieden tijdens zijn werk leren kennen.

Die straatboefjes waren uitgegroeid tot

efficiënte, keiharde criminelen die organisatietalent hadden. De partijen drugs die ze smokkelden en verhandelden waren in de loop der jaren uitgegroeid tot enorme drugstransporten, waaraan de politie slechts weinig kon doen.

Post huiverde, de wind sloeg hem opnieuw in het gezicht, hij nam enkele slokken uit het glas en trok de deken wat dichtër om zich heen.

Ik had er eerder mee op moeten houden, dacht hij vol

zelfmedelijden. Ik word te oud en nu hebben die klotenklappers mij ook nog op de hitlijst gezet.

Hij nam een trek, keek omlaag naar zijn buik, die in de houding waarin hij lag nog dikker leek. 'Ik moet meer bewegen,' mompelde hij, terwijl zijn ogen verder over zijn onderlichaam dwaalden. Een paar jaar geleden was hij in een perfecte conditie geweest. Maar de jenever, tezamen met zijn eetgedrag en toegenomen fysieke luiheid, had bijgedragen aan zijn aftakeling. Ik moet er iets aan doen, nam hij zich voor. Schuldig ging hij overeind zitten. Terwijl hij de blauwe, opkringelende rook nastarde, drukte hij de sigaret uit.

De foto's waren haarscherp. Uladi, die zich schuldig voelde omdat de eerdere foto van Post was kwijtgeraakt, had zelfs twee stel afgedrukt en die bij hem laten bezorgen.

Post kende de mannen op de foto niet. Hij gaf Bettie opdracht het digitale fotoarchief te doorzoeken naar beide mannen. Na anderhalf uur riep ze vanachter haar computer: 'Ze zijn hierin niet te vinden, chef.'

Vandaag was de geluksdag van Post. De mazzel school in Ben Veldhoen, een sportfanaat, die in een goede bui was, omdat zijn Ajax doorging in de Champions League.

'Hé, dat is Theo van der Kamp,' zei hij, toen hij nieuwsgierig over de schouder van Bettie gluurde.

'Wie is Theo van der Kamp?' vroeg Post.

'Een van die jong'ns op de foto.'

Razendsnel stond Post naast hem. 'Ken jij één van die jongens?'

'Ja, die linker.'

'Is dat die Theo?'

'Kom nou, Post, kijk nou eens goed, ken jij die jong'n niet?'

Post keek nog eens aandachtig. 'Nee.'

'Achter Streuer en Schnieders behoorde Theo van der Kamp met zijn bakkenist Gerrie de Vos, bijgenaamd Rollie, tot de Nederlandse top in de zijspanklasse.'

'Nou sorry hoor,' verontschuldigde Post zich, 'ik ben niet zo'n sportkenner,' om te vervolgen: 'Dus hij is een motorcoureur?'

'In de jar'n tachtig was hij een van de best'n,' beaamde Veldhoen.

'Drie keer Nederlands kampioen. Wat moet je van hem?'

'O, niks bijzonders. De foto stond op een dure, gestolen camera, die we terug hebben gevonden. Ik denk dat we de

eigenaar nu makkelijk kunnen traceren.'

Het 'neem mij in de maling' straalde van Bens gezicht, toen hij de deur achter zich sloot.

41

'Hij weet echt alles van sport,' zei Bettie. Post zag adoratie in haar ogen.

'Je vindt die Tukker, geloof, ik wel leuk hè?'

Ze bloosde tot haar konen, de kleur van aardbeien benaderend.

'Ja, hij is heel lief en leuk.'

'Toe maar,' grinnikte Post. 'Nou als je hem zo lief vindt, zoek dan maar eens uit waar die Van der Kamp woont en wat hij doet.'

Waarom ik? dacht Post toen het blonde meisje begon te bellen.

Wat is in godsnaam de reden dat ze mij op de hitlijst plaatsen? Wie is het gajes dat Mosje vertegenwoordigt? Op al deze vragen moest hij het antwoord proberen te vinden. Vragen die waarschijnlijk alleen Bramowicz kon beantwoorden. Post had het vermoeden dat dit iets met zijn fantasie over de wrekers te maken moest hebben, hoe onwerkelijk dat ook klonk. Hij moest het alleen op zien te

lossen, zijn maatje Terpstra was dood en met Pieter S. kon hij het ook niet bespreken. Die was verslaggever, weliswaar een van de

betrouwbaarste, maar een journalist bleef een journalist.

Post was bang! Het was verdomme ook niet niks als je tot de ontdekking kwam dat je als prooi diende voor een stelletje criminelen.

'Ik ben niet van plan het loodje te leggen,' mompelde hij voor zich heen. Ik zal hulp moeten zien te vinden.

Witteveen was geen optie. De chef CIE zou hem uitlachen, dat was hem niet eens kwalijk te nemen.

Zijn verhaal was gewoon te ongeloofwaardig om daar manuren in te steken. Ik roep de hulp van Holleeder in, besloot Post vertwijfeld. Hij en die crimineel waren door de hitlijst met elkaar verbonden.

Holleeder moest hem maar bescherming bieden.

Op het moment dat hij die beslissing had genomen, kwam Bettie binnen. 'Meneer Van der Kamp werkt bij de dienst verkeerspolitie, chef.'

'Zeker als motoragent?'

'Ja, dat klopt, chef.'

Post glimlachte vergenoegd, op dat moment was bij hem het kwartje gevallen.

42

Voordat hij naar huis ging las hij het dossier van Holleeder nog eens door. In een van de mutaties las hij dat die zondags vaak op Duindigt was te vinden. Hij besloot daar zijn geluk maar eens te beproeven.

43

17

Post had de cassette in de recorder verwisseld voor een nieuwe, reed

daarna in zijn Golf naar café Turkenburch. Daar kon hij in alle rust, onder het genot van een borrel, de telefoongesprekken afluisteren.

Terwijl hij zijn wagen over het Rokin laveerde vroeg hij zich af wie toch de man, of de organisatie, achter de schermen was.

Vertegenwoordigde Mosje iemand uit de politiek of een aan de politie gerelateerde organisatie? Het kon natuurlijk ook een gefrustreerde, invloedrijke burger zijn. Een man die meende de rechtstaat te dienen door met een eigen opsporingsdienst en een burgerrechtbank als inquisiteur op te

treden. Misschien was het wel een samengaan van twee kwaden: een politicus die met een hotemetoot van de politie samenwerkte. Verknipt als ze waren geraakt door de ongrijpbaarheid of straffeloosheid waarmee de criminelen opereerden. Nadat hij zijn wagen had geparkeerd en het café binnenging, hadden die vragen hem nog steeds niet losgelaten.

Turkenburch was ook niet meer wat het vroeger was geweest. Er zaten vier mannen te klaverjassen en twee koffiedrinkende vrouwen bij het raam. Aan de bar zat niemand. Post bestelde een borrel, nam in een rustig hoekje, achter in de zaak plaats aan een tafeltje.

Hij plugde zijn oortjes in, waarna hij de recorder startte. Direct daarop schoot hij in de lach omdat deze op een verkeerde opnamesnelheid stond, de stemmen klonken daardoor als het getjilp van vogels. Het was zo'n Japans wonderdingetje waarvan de snelheid traploos was te regelen.

Post stelde de snelheid af op de bekende stem van Bramowitz.

Terwijl hij naar de gesprekken luisterde keek Post wat rond, stak een Gauloise op en zag de twee vrouwen na zo'n tien minuten afrekenen. Er werden vaten Amstel Bier uitgeladen en in de kelder opgeslagen, de kaartende mannen

hielden op met spelen, gingen aan de bar zitten. Post stak zijn hand op voor een kop koffie. Hij was aan zijn taks en wilde niet aangeschoten achter het stuur zitten.

Niks, dacht hij na twee uren ontmoedigd, een hoop geleuter, maar niets waaraan hij iets had. De rechercheur deed zijn oortjes uit, stond 44

op en rekte zich uit. Hij was stijf geworden van al dat zitten. Om zich wat te vertreden besloot hij een diepvriespizza te kopen, hij moest die avond toch eten! Even later liep hij over de Utrechtsestraat. Met de plastic tas aan zijn arm ging hij daarna terug naar het

café, deed zijn oortjes in en luisterde weer naar het eindeloze geklets van mensen die Mosje lastigvielen met hun juridische problemen.

'Ik ben blij dat ik geen advocaat ben geworden,' mompelde hij, toen hij tegen vijven alles in zijn tas opborg, afrekende en naar huis reed.

45

18

Nadat hij de pizza in de magnetron had opgewarmd, trok Post een flesje bier open en ging hij in zijn 'luie' stoel zitten. Terwijl hij at, luisterde hij naar de gesprekken.

Tijdens een van zijn rustperiodes kamde Post zijn haar voor de spiegel in de gang. Hij mopperde tegen zijn spiegelbeeld: 'Je moet proberen Mosje zodanig te prikkelen, dat hij zonder uitstel contact opneemt met zijn opdrachtgever.'

Na die ingeving liep hij terug naar zijn stoel, zette de recorder uit en staarde naar de diepe duisternis van de Holendrechtstraat, waarin de straatverlichting niet brandde.

Die advocaat is een workaholic, net als ik, hij is vaak tot diep in de nacht aan het werk. Wanneer ik hem bel, moet ik net doen alsof ik in paniek ben, dacht Post.

Die klootzakken vermoeden toch al dat ik meer weet dan ik weet. Als ik Mosje laat inzien dat ik weet dat ik op de hitlijst sta, daardoor radeloos ben en op het oorlogspad ga, dan zal hij ongetwijfeld actie ondernemen.

Na alles nog eens goed te hebben overdacht, stond Post op. Hij begon als een indiaan die de regendans uitvoerde, op en neer te springen, totdat hij buiten adem was. Daarna toetste hij het telefoonnummer van Mosje.

'U spreekt met Bramowitz,' klonk het even later.

'Meneer Bramowitz, u spreekt met Top. We hebben het tijdens ons laatste

gesprek over de vergelders gehad,
herinnert u zich dat nog?'

'Jazeker herinner ik me dat, meneer Top,'
klonk de welluidende stem met het
Limburgse accent.

'Nou, ik heb het idee dat ze me willen
vermoorden,' hijgde Post.

'Hoe komt u bij die veronderstelling,
meneer Top?'

'Theo van der Kamp heeft opdracht
gekregen om me te liquideren.

Ik weet ook wie de opdrachtgever is. Ik
denk dat ik die klootzak vanavond maar
eens een bezoek ga brengen.'

Post had zichzelf overtroffen, hij verdiende een rol bij het Volkstoneel. Dat bleek uit de onderdrukte kreet en het stokken van de adem aan de andere kant.

'Doe geen domme dingen, meneer Top,' klonk het geschrokken.

'Overigens, wie bedoelt u eigenlijk met die klootzak?'

De uitdrukking klonk wat vreemd uit de mond van de

gedistingeerde advocaat.

Post snauwde: 'Ik wil u er niet bij

betrekken, meneer Bramowitz,'

en zonder op een weerwoord te wachten, verbrak hij de verbinding.

Ik hoop dat het werkt, dacht de rechercheur. Bramowitz zal hier niets van begrijpen en zich in paniek afvragen van wie ik die informatie heb. Tevreden met zijn acteerspel kroop hij even later in bed. Ik ga morgenvroeg gelijk de cassette wisselen, dan zullen we eens zien of ik de naam te horen krijg.

47

19

Poortvliet was niet weinig verbaasd dat

Post opnieuw in het Ambassade Hotel verscheen. 'Een foutje,' mompelde de rechercheur.

'De cassette die we hebben geplaatst is al gebruikt. Alle informatie die daarop staat wordt overspeeld wanneer hij opnieuw wordt gebruikt.'

'Lekker bijdehand,' repliceerde de manager, 'gelukkig ben je er snel bij!'

Even later was Post weer op weg naar het hoofdbureau.

Het miezerde; doordat er vorst in de grond zat was het spekglad geworden. Voorzichtig manoeuvreerde hij zijn onopvallende Volkswagen over de

Elandsgracht. Toen hij voor het bureau remde, gleed de wagen door. De stam van een stevige iep stopte de vaart abrupt. Vol afgrijzen vloekte Post, toen hij het gerinkel van glas hoorde. Naar de voorkant lopend, zag hij dat zijn rechterkoplamp in gruzelementen lag.

'Dat geouwehoer met dat parkeren hier, het is een bon, een wielklem of schade. Er is altijd wel wat in deze rotstad!' De Golf was Posts liefste bezit; scheldend en vloekend liep hij naar binnen...

'Morg'n, Post,' begroette Ben Veldhoen hem.

'Glas kapot,' bromde Post terug, 'dat gekloot hier op de grachten, we betalen

ons scheel, maar fatsoenlijk strooien is er niet bij.'

'We?' grijnsde zijn assistent, 'ik ben op de fiets, zou jij ook moet'n doen.'

Bettie kwam met koffie en gebak binnen.

'Wie is er jarig?' vroeg Veldhoen.

'Meneer Post.'

Verrast draaide Ben zich om naar Post.

'Nee, Buikie is jarig,' weerde deze af. Zich naar het meisje omdraaiend 'geef mij die moorkop maar.'

Toen Post een hap van de bruine nam,

klaterde zijn lach plotseling door het kantoor. Verwonderd staarden de twee anderen hem aan.

'Het is hier echt een zootje,' grinnikte de rechercheur. 'Jaap Post word Buikie genoemd, omdat ik hier eerder was. Mijn bijnaam werd 48

Post en daarom moet hij nu met zo'n rotnaam door het leven. Dat is om alles lekker duidelijk te houden hier in de dienst. Zouden ze de mannen aan de top Top noemen?'

'Je zou er een posttraumatisch ervaring van krijgen,' zei Bettie slagvaardig. Nu gierden ze het uit.

Tijdens deze algehele vrolijkheid kwam Witteveen binnen.

'Post, kun je straks even bij me komen?'

'Hoe laat?'

'Over een uurtje, laten we zeggen: tegen half twaalf.'

'Oké, chef.'

Na de koffie, weer alleen op zijn kantoor, deed Post zijn oortjes in.

Na even doorspoelen hoorde hij de stem van Bramowitz zeggen: 'Hoe bedoelt u dat, meneer Top?'

Daarna klonk er een tijdje niets, hoorde hij enkel de melodie van tonen toen het telefoonnummer werd ingetoetst. Daarna volgde het gesprek dat de rechercheur had uitgelokt.

'Ja?'

'Met mij. Paul Top is naar u onderweg.'

'Waarvoor?'

'Hij weet wie we zijn. Om het in zijn woorden te zeggen: Ik denk dat ik die klootzak vanavond maar eens een bezoek ga brengen.'

'Hoe komt hij bij mij?'

'Onbekend! Het is een oude pitbull die, wanneer hij iets op het spoor is gekomen, doorgaat tot het einde.'

Het deed Post goed dit te horen. Hij was verbaasd beide kanten van het gesprek te kunnen volgen. Kennelijk had Bramowitz, nu hij alleen op kantoor was, de telefoon op de luidspreker staan.

Koortsachtig dacht hij na. Mosje en die ander waren zo handig om tijdens het telefoongesprek geen namen te noemen, maar hij kende die nasale, afgemeten, correct sprekende stem.

'Waarom kon hij zover komen?' ging deze verder.

'We hebben de boys op hem gezet. Maar de commissaris vond dat de man uit Wassenaar eerst moest.'

'Wie?' klonk het snijdend. Agitatie tastte de beheerste stem aan.

'Zijn dochter, weet u?'

49

'Ik wens geen persoonlijke represailles in onze zaken; is dat begrepen?'

'Uitstekend.'

'Laat die Top maar aan mij over, we vangen hem wel... op.' Tussen het wel en op zat een stilte van een seconde, het gaf

die zin iets onheilspellends.

Post zette de recorder uit, staarde een tijd lang slaperig voor zich uit. Na enkele minuten leek hij te ontwaken. Hij woelde met gespreide vingers door zijn haar, slaakte een diepe zucht en mompelde: 'Blijf dan maar lekker wachten, eminentie.'

In die paar minuten van rust had hij de stem thuis kunnen brengen, het was de vlakke, monotone stem van zijn grote baas.

Godverdomme dacht Post, hoe pak je zo'n hoge pief bij zijn ballen.

Het volledige mandaat dat ik heb is niet

genoeg, dit moet ik heel voorzichtig en met tact aanpakken.

50

20

Na de rampzalige vrijdag met het hondenweer, tientallen ongelukken, meer dan achthonderd kilometer aan verkeersopstoppingen, was het op de zondag rustig. Het miezerde toen Post vanuit Amsterdam naar de residentie reed. Als stadsmens had hij niets met paarden, hij was nog nooit op een draverij geweest, laat staan op Duindigt. Verbaasd door de drukte had hij zijn toegangskaartje gekocht. In het programmablاد zag hij dat de

paardendag zou beginnen met de bronzen stakes voor dravers die nog geen 3500 euro hadden gewonnen. Een Jordanees wist ternauwernood wat een paard was, maar tot zijn verwondering raakte hij opgewonden bij de geur en het zien van de prachtige, glanzende dieren die hier rondliepen.

Speurend liet hij zijn blik dwalen over de toeschouwers. Op de tribune zag hij Harry Mens en Geert Schaaij in gesprek gewikkeld.

Twee rijen achter die mannen ontdekte hij tot zijn verbazing Willem Holleeder. Hoe was zo'n zware crimineel door de ballotage gekomen en tot de Business

Class van Duindigt toegelaten?

Lood om oud ijzer, meende Post. Het hele gemêleerde gezelschap is crimineel. Zakenlieden en directeurs van multinationals hebben toch allemaal een misdadige inslag; het waren toch oplichters, dieven en chanteurs in het groot?

Terwijl hij het gezelschap op de tribune bestudeerde ontdekte zijn geoefende oog al snel de twee bodyguards, die hij tot Grootmans en Breedmans bombardeerde en die tot het gezelschap van Holleeder behoorden. Via die jongens zou hij contact met 'de Neus' proberen te leggen.

De controleur, die de tribune

beschermde als Cerberus de onderwereld, hield Post tegen op het moment dat die zijn identiteitskaart toonde en de tribune wenste te bestijgen. De kleine, bebrilde, nerveuze man wenkte een collega, die Post beleefd verzocht even mee te komen naar het kantoor van de manager.

Deze, een lange, magere man, die de rechercheur scherp opnam en zijn identiteitskaart bestudeerde alsof het een paspoort van een 51

vreemde mogendheid was, vroeg bezorgd: 'Heeft een van onze gasten problemen?'

'Niemand heeft of krijgt hier problemen,'

stelde Post hem gerust.

'Wanneer u geen opzien baart, ik zal het zeker niet doen. Laat me mijn werk rustig, onopvallend doen en niemand zal hinder ondervinden.'

Het was een lulverhaal natuurlijk, maar de zorg gleed van het magere gezicht.

'Goed meneer Top, ga uw gang. Als u iets specifiek nodig hebt of iets wilt weten, dan komt u maar naar me toe.'

'Vanzelfsprekend,' beaamde Post. Even later zat hij bij een van de uitgangen op de tribune. Nadat hij zijn omgeving had opgenomen, scheurde hij een velletje uit zijn programmaboekje, diepte een

balpen op uit de binnenzak van zijn colbert en schreef:

Meneer Holleeder. Het is voor u van het grootste belang dat u mij enige minuten van uw tijd geeft. Ik ben hier niet erg bekend, maar stelt u mij een plaats voor waar we even kunnen praten.

52

21

De renpaarden denderden zij aan zij door de laatste bocht. Hun gespierde, soepele benen bewogen in een steeds snellere cadans, het wit van hun ogen schitterde strijdlustig, de damp sloeg met de regelmaat van een snelle

stoomhamer uit hun neusgaten. Het rumoer op de tribune zwol aan. Opgewonden mannen sloegen met hun vuisten op de balustrade, de vrouwen in hun gezelschap gilden aanmoedigingen.

Op dat moment van ultieme spanning en extase stond Post op, hij liep naar Grootmans, de dichtstbijzijnde bodyguard.

'Geef dit briefje even aan meneer Holleeder, wil je.'

De grote, gespierde man die, naar het zich liet aanzien, meer tijd in de sportschool had doorgebracht dan Post

in de kroeg, nam het velletje papier
zwijgend aan.

Nadat de renpaarden de finish waren
gepasseerd, het lawaai was
teruggebracht tot een opgewonden
geroezemoes, de speaker mededelingen
uitstortte over de toeschouwers, zag Post
dat Grootmans het papier aan Holleeder
gaf. Nadat die het papier had gelezen,
draaide deze zich om en keek
achterdochtig naar de rechercheur, die
zijn plaats bij de uitgang weer had
ingenomen.

Holleeder sprak met Grootmans, die
zich daarna een weg door de
toeschouwers baande, die zich over de

tribune bewogen, op weg naar drank en versnaperingen.

'Bitte, folgt u mir maar.'

Het nieuwe Esperanto van de Joego's, dacht Post, die Grootmans naar de parkeerplaats van de paardentrailers volgde.

'Meinier komt gleich.'

Het duurde niet lang of Willem kwam samen met Breedmans aanlopen.

'U bent?'

'Mijn naam is Top, rechercheur bij de CIE. Ik wil iets belangrijks met je

bespreken.'

53

'Zo, zo. Iemand van de dienst.' Willem keek hem wantrouwend aan. 'Nou, ga je gang, zou ik zeggen. Ik hoop dat het wel de moeite waard is, want je haalt me bij mijn favoriete sport weg.'

Paul ging tegen de motorkap van een Scania staan. Holleeder volgde zijn voorbeeld.

'Er is eergisteren opdracht gegeven u te liquideren,' viel Post met de deur in huis.

Willem grijnsde.

'O, ik heb wel vaker op een hitlijst gestaan,' was zijn weinig verontruste antwoord.

'Dat geloof ik. Maar ik weet met wie het contract is afgesloten, ik ken de namen van de hitman.'

'O ja?'

Godverdomme, dacht Post, of het is een ijskoude, of hij gelooft me niet. Hij besloot een stevig punt te zetten.

'Luister, Holleeder. Dat je wordt geliquideerd kan me eigenlijk geen reet schelen. Ik ken je niet en sociale bezorgdheid is nu niet direct mijn sterkste karaktertrek. Maar wat me wel

kan schelen is, dat in het contract is opgenomen dat ik na jou word vermoord. Daar heb ik, om het maar mooi te zeggen, een broertje dood aan.'

Voor het eerst toonde Holleeder iets van belangstelling.

'Als het je geen reet kan schelen, waarom waarschuw je me dan?'

'Dat is omdat ik een deal met je wil sluiten. Ik geef je de namen van de hitman, en jij zorgt ervoor dat me in de komende tijd niets overkomt.'

Holleeder produceerde zijn brede wolvengrijns.

'Post, ik weet alles,' klonk het laatdunkend. 'Ik heb ze allemaal in mijn zak. Daar zorgt mijn eigen nieuwsdienst bij Justitie wel voor. Ik weet meer dan alle commissarissen van politie en rechters bij elkaar.'

Holleeder staaarde enkele seconden nadenkend voor zich uit en vervolgde:

'Het is trouwens wel gek dat ik hier nog niks van heb gehoord. Jij wilt dus twee van mijn jongens om je te bewaken?'

'Ja.'

'En jij geeft me de namen van de hitman?'

'Ja.'

'En je geeft me de naam van de opdrachtgever?'

'Nee, die kan ik je nog niet geven. Ik weet alleen dat Bramowicz hem vertegenwoordigt.'

'Mosje Bramowicz, zo, zo!'

Holleeder stak zijn hand uit, Post drukte die.

'Goed jongen, we hebben een deal. Jij geeft me de namen. Je krijgt een wagen, met twee van mijn jongens. Maar we

spreken wel af dat, zo gauw je de naam van de opdrachtgever te weten komt, jij me dat laat weten.'

'Oké,' loog Post. 'De naam van de hitman is Theo van der Kamp.'

'Ken ik niet!'

'Hij werkt bij de Verkeersdienst, was vroeger een bekende motorcoureur.'

'Bedankt!'

55

22

Holleeder liep bij hem weg onderwijl

zijn mobieltje pakkend. Hij toetste een nummer in, sprak enkele minuten en kwam terug.

'De jongens zijn onderweg, vanaf nu sta je onder mijn

bescherming.'

Holleeder draaide zich om terug te lopen, maar plotseling draaide hij zich om.

'Heb je geld tot je beschikking?'

'Ik red me wel.'

'Ja natuurlijk red jij je wel. Je mag ook geen geld aannemen. Maar je moet wel

huisvesting voor mijn jongens zoeken en hun te eten geven.'

Holleeder nam een bundel bankbiljetten uit zijn achterzak, telde twintig briefjes van vijfhonderd euro uit. 'Dit is onkostenvergoeding.'

Met tegenzin stak Post de bundel in zijn jaszak.

'Wanneer zijn ze er?' gromde hij

'Over een uurtje.' Holleeder trok even met zijn mondhoeken, de schijn van een glimlach. 'Mijn jongens zijn goed voor jou, Top; dus wees ook goed voor mijn jongens.'

Verbaasd trok de rechercheur zijn wenkbrauwen op. Die

bezorgdheid had hij van een crimineel niet verwacht.

De twee bewakers kwamen tegen een uur of vier naast Post zitten.

De één, die rechts van hem plaatsnam, was een kleerkast die een kolenschop van een hand uitstak. Hij had een van die Slavische tronies die aan een doodskop deden denken, met diepliggende, donkere ogen.

'Ik bin der Laszlo.'

De ander, slank, soepel, snel in zijn

bewegingen, ging links van Post zitten. Hij leek meer op een Rus, blond, erg blank, met enorm grote oren en vooruitstekende tanden. 'Ik bin Ziv.'

De twee schoonheden spraken hetzelfde koeterwaals als

Grootmans.

Post had weliswaar zelf om beschermers gevraagd, maar hij had zich voor die tijd niet gerealiseerd dat hun komst een 56

huisvestingsprobleem zou veroorzaken. Hij kon moeilijk met die twee Joego's naar zijn etagewoning in de Holendrechtstraat. Ten eerste beschikte hij daar niet over voldoende ruimte, ten

tweede zou hun aanwezigheid de geruchtenstroom in de buurt op gang brengen.

Het is maar goed dat mijn ex dit allemaal niet mee hoeft te maken, dacht Post. Elly zou bij de gedachte dat haar man op een hitlijst stond, van de zenuwen niet meer hebben kunnen eten. Zijn ogen zochten Holleeder, maar die was verdwenen.

'Mannen, we gaan terug naar Amsterdam. De Golf zet ik voor mijn deur, ik haal wat kleding en daarna trekken we in een hotel.'

De gorilla's knikten en stonden op. Terwijl ze naar het parkeerterrein liepen

spraken ze onafgebroken in het Servisch tegen elkaar.

Ziv ging naast Post in de Volkswagen zitten, terwijl Laszlo voor hen uit naar Amsterdam reed in een Mercedes.

Onderweg zwierven de waakzame ogen van Ziv onafgebroken rond. Iedere auto die hen inhaalde werd in de gaten gehouden en de mannen spraken met elkaar via een walkietalkie.

'Slapen jullie in één kamer?'

Ziv onderbrak zijn gesprek. 'Was?'

Post herhaalde zijn vraag

'Ja, mit ein deur darzwisschen.'

We trekken in hotel V op het Victorieplein, besloot Post. Dat was dichtbij zijn huis en in de buurt van de Pijp. Via inlichtingen kreeg hij even later de receptie van het hotel aan de lijn. Hij boekte twee kamers naast elkaar, die verbonden waren via een tussendeur.

57

23

Ze hadden kamers op de tweede etage, naast elkaar én met een tussendeur. Ziv had wat te eten gehaald bij de Italiaan. Twee flessen jenever en enkele flessen cola bij de slijter. Zittend op de rand van zijn bed, zo uit de doos, had Post zijn

pizza gegeten. Het had hem nog goed gesmaakt ook.

De Joego's zaten in de comfortabele stoelen bij het raam te schaken. Ze hadden van daaruit een goed zicht op het Victorieplein.

De televisie stond aan, meer voor de huiselijkheid, want niemand keek.

Post had een vel papier op zijn schoot gelegd, waaronder een opgevouwen krant om het geheel wat stevigheid te geven. Met een pen maakte hij notities. Hij vroeg zich af wat Holleeder met de informatie ging doen die hij hem had gegeven. Zou hij Bramowitz aanpakken, de twee motorcoureurs of alle drie?

Gelet op de rustige reactie op de mededelingen van Post leek het er niet op dat Willem in paniek iets zou ondernemen. Aan de andere kant hadden de criminelen de laatste jaren aangetoond dat de aanval altijd de beste verdediging is.

Terwijl hij door het resumé, dat hij van het dossier Holleeder had gemaakt, bladerde vroeg hij zich af of Willem wel de keiharde crimineel was, zoals hij in de media werd afgeschilderd. In beginsel had hij grote vraagtekens geplaatst bij 'de Neus'. Na hetgeen hij bij Bramowitz had afgeluisterd, was het niet waarschijnlijk dat Willem, die in Wassenaar woonde, al die liquidaties

had laten plegen.

Hij diende ook rekening te houden met de mogelijkheid dat Bramowitz en consorten de schuld in de richting van Willem probeerden te schuiven. Post veronderstelde dat dit de reden was dat Holleeder als volgend slachtoffer op de hitlijst stond.

Een gedachte die doorlopend op zijn zenuwen werkte, liet hem zijn wenkbrauwen fronsen. Welke reden hadden die verdomde

klootzakken om hem, een rechercheur van de CIE, te liquideren?

Mogelijk wist hij meer dan dat hij zich

realiseerde!

58

Post probeerde een antwoord op deze vraag dichterbij te brengen door er verschillende hypotheses op los te laten. Hij nam een slok van zijn borrel en ging in gedachten nog eens na wat hij had ontdekt.

Laat ik nu eens van de veronderstelling uitgaan dat Holleeder achter de laatste vier moorden zit, filosofeerde hij. Het motief zou, naast pure wraakneming, ook kunnen zijn, dat Holleeder de absolute alleenheerschappij in Amsterdam wilde. In verband met de erfenis van Vane, had hij in elk geval belang gehad bij de dood

van Mieremet, Hingst en Houtman. Ditzelfde gold voor Willem Endstra. Die had immers met Big Willem een contract afgesloten, om Holleeder, tegen een beloning van één miljoen euro te liquideren. Wanneer ik het gesprek van Bramowitz niet had afgeluisterd, dan was Holleeder de absolute verdachte én... met stip genoteerd!

Post concentreerde zich op het geval-Bramowitz. Het kon zijn dat het bevel dat aan de twee motormuizen was gegeven, een eenmalige actie van de onbekende opdrachtgever was. Maar buiten de moorden, in en rondom 'Pandoer,' waren er de laatste jaren tientallen moorden gepleegd door

motorrijders.

Dan het mysterie dat hemzelf betrof:
Waarom sta ik op de hitlijst?

Het meest voor de hand liggende is dat ik doelwit ben geworden, omdat ze tot de overtuiging zijn gekomen dat ik vermoed dat ze een organisatie vertegenwoordigen die, zonder rechtspraak, doodsvonnissen voltrekt. Als dat zo is, zijn veel van de motormoorden te verklaren door Bramowitz kernachtige spreuk: 'Vergelding kan een gerechte straf zijn, deze laat zich niet tegenhouden door vondsten en slimmigheidjes van de advocaat.' Met andere woorden:

opgeruimd staat netjes!.

59

24

De omgang tussen hem en de twee Joego's was wat losser geworden.

Eerst hadden ze nog gevraagd om een sigaret, maar nu pakten ze de Gauloises ongevraagd uit zijn pakje en ze klaverjasten gedrieën.

Na het eten had Post besloten dat ze naar een kroeg zouden gaan.

Dat was wel nodig, want het klaverjassen en televisiekijken kwam

hem na één dag de strot al uit. Hij nam zich voor De Badcuyp te bezoeken, een café op de hoek van de Albert Cuyp en de eerste Sweelinckstraat. Dat was een goed alternatief voor De Florijn. Wat zou het een hilariteit geven als hij met zijn lijfwachten naar zijn stamcafé zou gaan? Post glimlachte stil voor zich heen.

Het was tien uur. Post stapte, samen met zijn twee gorilla's, in de Mercedes. Ziv ging achter het stuur zitten, samen met Laszlo nam hij op de achterbank plaats.

Ze reden door de gezellige Pijp.

Laszlo merkte het gevaar het eerst op. 'Gas!' brulde hij. De reactie van Ziv was

supersnel. Post werd achterover gedrukt in de kussens toen de wagen vooruitschoot. Verdomme, dat is niks voor mij, dacht hij. Ik zit hier weerloos op de achterbank, volledig afhankelijk van twee Joego's.

Hij had niet gedacht dat het zo moeilijk was om zijn pistool uit zijn broekband te trekken, in een voortrazende auto, die scherpe bochten nam en hem als een lappenpop heen en weer slingerde.

Eindelijk had hij de walther in zijn rechterhand. Terwijl hij zich omhoogtrok aan de handgreep boven het achterportier, keek hij door de achterrait. De motor die zo'n twintig

meter achter hen scheurde, haalde hen zienderogen in. Over de schouder van de motorrijder stak de loop van een wapen, die de duopassagier op diens schouder liet rusten. Laszlo, die op zijn knieën naast Post zat, klemde enkel een pistool in zijn knuisten. In navolging van de gorilla drukte Post op de knop waardoor het achterraam automatisch openschoof.

'Brnnsen!' schreeuwde Laszlo.

60

Post greep zich vast. Desondanks werd hij naar voren geworpen.

Op het moment dat zijn hoofd tegen de stoel voor hem dreunde, klonk de klap

waarmee de motor de Mercedes raakte, gevolgd door het schurend geluid van metaal op steen.

'Niet schiessen!' brulde Laszlo.

Post werd naar links geslingerd toen de Mercedes een scherpe bocht naar rechts maakte. Vervolgens minderde de wagen vaart.

Er was geen schot gevallen, toch waren hun achtervolgers uitgeschakeld.

'Was tun wir?' vroeg Ziv, toen ze enkele straten verder waren.

'Naar De Badcuyp,' antwoordde Post koel. 'We laten ons door dat gajes onze

avond niet verpesten.' In de ogen van Laszlo meende hij iets van bewondering te zien.

Ziv parkeerde de wagen in de Sweelinckstraat.

Eerst ging de chauffeur naar binnen, Post en Laszlo volgden hem.

De gorilla's namen aan de bar plaats, terwijl Post door naar achteren liep. Daar zag hij commissaris De Praler aan een tafeltje zitten. Dit is geen toeval, dacht Post argwanend. Hij geloofde nu eenmaal niet in zo'n onopzettelijke ontmoeting. Desondanks nam hij brutaalweg tegenover de commissaris aan het tafeltje plaats.

'Dag meneer De Praler,' begroette Post hem.

De linkerhand van De Praler ging omhoog ter begroeting. Daarna viel de hand krachteloos naast het whiskyglas op tafel.

'In de kroeg ben ik Jan, wie bent u?'

De Praler was als een toeter. Zijn ogen zwommen en hij sprak op de stuurloze manier van iemand die al heel wat versnaperingen op had.

'Top van de CIE Amstelland. Ik ken u via Theo van der Kamp,'

blufte Post.

Hij verwachtte dat de commissaris zou zeggen dat hij Theo niet kende, maar Jan reageerde eerder nieuwsgierig dan wantrouwend.

'Ach, die oude coureur. Heb jij ook aan motorracen gedaan?'

'Nee, ik ken Theo vanuit mijn geboortedorp.'

'Goede jongen,' zei Jan. 'Hij heeft me in de zaak van mijn dochter geholpen.'

61

'Je dochter?'

'Ja Lucia, mijn dochter.' De ogen van de

commissaris schoten vol tranen. 'Mijn kleine meisje is door zo'n vuile Joego aangerand en verkracht.'

De blik van Post schoot naar de bar, maar de beide gorilla's zaten met de rug naar hem toe. Zij hielden de deur in de gaten.

'Wat zeg je me nou?' ging Post op de beschuldiging in.

'Heb je daar dan nooit iets van gehoord?'

'Nee,' antwoordde de oprecht verbaasde Post.

'Een bodyguard van Holleeder. De schoft had mijn kleine meisje gegijzeld.'

'Waarom dat?'

'In die afpersingzaak van Holleeder tegen Endstra, waar jullie dienst een rapport van heeft gemaakt. Een researcheteam, onder mijn leiding, heeft daarvan de bewijzen gevonden. Om de zaak onder druk te zetten heeft Holleeder mijn dochter laten kidnappen. We hebben de zaak geschikt, na toestemming van de minister van Justitie. Daardoor is mijn meisje vrijgekomen.'

'Nooit iets van deze zaak gehoord,' zei Post. Hij vroeg zich af waarom hij nooit iets van die deal had vernomen. Hij had het ook niet in de computerbestanden of de dagrapporten gelezen.

'We hebben de zaak buiten de publiciteit weten te houden,' ging Jan verder, 'maar het is een bekend geheim bij de dienst. We kennen de smeerlap die mijn dochter heeft verkracht niet. We hebben ook geen zaak, omdat Lucia er nog steeds niet over kan praten.'

Toen ze 's nachts naar huis reden besloot Post de gekwelde commissaris te helpen. Hij zou de gorilla's eens uit proberen te horen wie de dochter van Jan te pakken had genomen.

62

25

Ze waren gaan klaverjassen. Ziv zat bij

het raam, Laszlo rechts naast hem. Post aan de andere kant van Ziv, zover mogelijk bij het raam vandaan. Uit solidariteit met de mannen had de rechercheur zichzelf ook een cola ingeschonken. Stiekem had hij er een scheut jenever bijgedaan.

Omdat ze met zijn drieën speelden, lagen er twee kaarten op stok.

Twee kaarters hadden de man die speelde als tegenstander.

Post bood. Ziv paste. Laszlo ging over Post heen, die nog een slag hoger bood. Nu paste ook Laszlo. Harten was troef. Ziv kwam uit.

Post verloor dit potje doordat de twee gorilla's zeventig roem scoorden. Hij begon opnieuw de kaarten te delen; terwijl hij die schudde wendde hij zich tot Ziv.

'Het was ook een gedonder, dat kidnappen van die dochter van de commissaris.'

De gorilla reageerde met een schouderophalen.

'Ich weiss, aber ich ware nog nicht bij meneer Willem.'

'En jij?' vroeg de rechercheur aan Laszlo.

Deze kneep zijn ogen dicht, als een kat die spon.

'Iek habe daar nicht mit zu maken gehabt.'

'Nee?'

'Nein, das waren Goran und Bruno.'

'Zijn dat de bodyguards die Holleeder bewaken?'

'Ja.' Laszlo schudde afkeurend zijn hoofd. 'Die Bruno is gut, aber die Goran, das is ein richtige hond.'

'Die Goran, is dat die kale?'

'Nein, dat is die Bruno.'

Post zweeg, deelde de kaarten. Alle drie tien kaarten, twee op stok.

Op dat moment ging zijn mobieltje.

'Ja?'

'Ben jij dat, Paul?' klonk het vragend.

'Ja.'

'Met Katja, waarom zie ik je niet meer. Is er wat?'

63

'Nee meisje, ik heb het gewoon druk.'

'Ja, maar we zien je ook niet meer bij De Florijn.'

'Dat is maar...'

Post werd onderbroken. 'Of is het misschien dat ik te veel met Karel praat?'

'Wie is Karel?'

'Die fotograaf.'

'O, heet die Karel.'

'Mmm,' klonk het instemmend 'Ik verlang naar je, kun je vanavond niet komen?'

'Nee, schat. Geef me nog een week.'

'Of is er een ander?' Haar stem sloeg over.

'Nee, schatje, echt niet. Ik leg het je wel uit als de zaak erop zit.'

'Wat voor zaak?'

'Dienstgeheim, Katja. Je weet dat je me dat niet kunt vragen.'

'Ach barst,' klonk het plotseling woedend. 'Weet je wat je doet, Paul, bekijk het maar!'

Zonder dat hij de gelegenheid kreeg om nog een weerwoord te geven, verbrak ze de verbinding.

Terwijl Post het mobieltje in zijn zak stak, opende Ziv: 'Vijf klaver.'

64

26

Post was de afspraak met zijn chef bijna vergeten. Het was dat Bettie hem eraan herinnerde. 'Chef, u wordt om drie uur bij Witteveen verwacht.'

Dat was waar ook! Tegen drieën stapte hij het kantoor van de baas binnen. Tot zijn verrassing was ook commissaris De Praler aanwezig.

Posts mond ging op slot. Dit was al de derde keer in korte tijd dat hij de

commissaris tegenkwam en hij besloot geen elementaire informatie te verstrekken.

Nadat hij de beide collega's had begroet, ging hij zitten.

'U kent commissaris De Praler?'

Post besloot net te doen of zijn treffen met de commissaris in De Badcuyp nooit had plaatsgevonden.

'Ja, natuurlijk ken ik de commissaris. Die heeft te veel successen geboekt om hem niet te kennen.'

Stroop, dacht Post, ik zal hem inkapselen in kleverige stroop, zodat hij nooit meer

loskomt. De Praler knikte waardierend bij het door Post getoonde respect. Hij knikte gestreeld en kneep zijn ogen tot lachrimpeltjes.

'En Post, ben je al iets wijzer geworden?' vroeg Witteveen.

'Niet veel, chef. Het is opmerkelijk dat zo'n kleine zeventig procent van de criminelen die direct of zijdelings met Bruinsma te maken hebben gehad, de laatste vijftien jaar zijn vermoord.'

'Heel interessant. Maar mag ik weten wat dat met je opdracht heeft te maken?'

'Indirect zou het lek hiervan de oorzaak kunnen zijn.'

'Leg eens uit.'

'Als de criminelen via het lek geheime informatie uit de dienst hebben gekregen, kan dit de oorzaak zijn van angst en wedijver.

Emoties die de toename van het moorden kunnen hebben veroorzaakt.'

'U denkt dat ze elkaar uitmoorden?' vroeg De Praler.

'Ja, dat denk ik. U niet?'

65

De commissaris knikte instemmend.

'Eerlijk gezegd denk ik dat ook, maar

wat ons erg verontrust is de plotselinge toename van het aantal liquidaties.'

Ach, nu ben ik niet meer alleen, is het plotseling ons, dacht Post.

'Ja meneer, die plotselinge toename wordt naar mijn mening veroorzaakt door onrust. De verrader is geslepen, die speelt handig op die onrust in. Hij zet als het ware de criminelen tegen elkaar op.'

'Hij! Weet u zeker dat het een hij is?'

'Nee, nee. Dat is bij wijze van spreken. Het lekken moet een doel hebben. Kan het niet zijn dat iemand in onze organisatie belang heeft bij de toename

van liquidaties. Of zou het alleen maar om het geld zijn?' filosofeerde Post hardop.

'Geld?' vroegen beide mannen gelijktijdig.

'Dat dacht ik.'

'Ja, het kan niets anders dan geld zijn,' ging de commissaris op de suggestie in.

'Het is me opgevallen dat de reactie van de criminelen op de informatie die via de media wordt losgelaten, niet is te voorspellen,'

vervolgde Post. 'Wel is gebleken dat de strijd om de macht door het lekken

wordt aangewakkerd.'

'Jij bent de loodgieter, Post,' reageerde Witteveen. 'Jij bent capabel genoeg om het lek te vinden. Het is ook niet voor niets dat wij jou op de zaak hebben gezet.'

Zonder werkelijk iets los te laten had Post zich door het gesprek heen gelaveerd. Met een tevreden gevoel liep hij even later weer over de gang.

66

27

Ze hadden het ontbijt op de kamer laten brengen: scrambled eggs, worstjes,

bruin brood en warme croissants. De twee bodyguards zaten aan tafel stratego te spelen. Dat spel had het meisje van de roomservice voor hen meegebracht. Post lag op bed de krant te lezen.

Op pagina drie ontdekte hij het bericht.

Amsterdam. Maandagavond vond in de Lutmastraat een dodelijk ongeval plaats. Een motorrijder met duopassagier kwam door onbekende oorzaak ten val. De bestuurder T. v.d. K. werd slechts licht gewond. De heer G. de V.- duopassagier - werd van de motor geslingerd, raakte een lantaarnpaal en brak daarbij zijn nek.

Onbegrijpelijk is dat De V. tijdens het

ongeval, een mitrailleur in zijn armen hield. De politie heeft de zaak in onderzoek.

Posts opgekropte woede kwam door het krantenbericht plotseling aan de oppervlakte. Het zette hem in vuur en vlam. Zijn sluimerende vermoeden werd nu waarheid. Hij wist zeker dat hij was genaaid door zijn baas. Die had godverdomme geweten dat er meerdere krachten tegelijkertijd tegen hem aan het werk waren. Witteveen moest onderdeel zijn van de bende die Bramowitz vertegenwoordigde. De bende waarvoor Post de naam Zeus had bedacht. Dit omdat die Griekse god de naam had pervers en wraakzuchtig te zijn. Zeus

bestond uit aan politiek of politie gelieerde individuen. Blijkbaar hadden die op zich genomen Nederland van criminelen te zuiveren en lieten daarvoor gemotoriseerde beulen het werk doen. In die groep zou ook het lek kunnen zitten, die onrust in de politiek en de criminele gelederen probeerde te veroorzaken.

Dat hij op het goede spoor zat, bewees het bevel tot zijn liquidatie.

Dit bevel kon alleen maar zijn gegeven, omdat een belangrijk iemand in de leiding wist dat hij op het spoor van de minister van Justitie was gekomen. Zijn nieuwsgierigheid naar de betekenis van

de quote van Bramowitz, had hem bij de vergelders gebracht.

67

Post wist dat hij zichzelf het best kon beschermen door Zeus te laten weten dat hij wist dat hij op de hitlijst stond. Dat hij een bandje had met alle gesprekken die Bramowitz hierover had gevoerd. Hij zou opnieuw een afspraak met Witteveen maken, deze onomwonden vertellen wat hij van hem dacht. Ook dat hij een kopie van de bandjes, met daarbij een gedetailleerd verslag, bij een notaris had gedeponneerd.

Deze notaris zou dat verslag wereldkundig maken, als de klootzakken

het waagden hem te liquideren.

Post voegde de daad bij de gedachte, pakte zijn mobieltje en toetste het nummer van de chef CIE in.

'Witteveen,' klonk het even later.

'Met Post. Ik zou je graag zo spoedig mogelijk willen spreken.'

'Je hebt eergisteren toch rapport uitgebracht?' klonk het verwonderd.

'Weet ik. Maar er hebben zich ontwikkelingen voorgedaan die me nopen een aanvullend rapport uit te brengen.'

'Wat voor ontwikkelingen, Post?'

'Dat doe ik verdomme niet per telefoon,'
zei hij nijdig.

Enkele seconden hoorde Post enkel de
ademhaling aan de andere kant.

'Zo, zo, kan het niet wat minder?'

Post kon zich niet beheersen. 'Er is
godverdomme een aanslag op me
gepleegd.'

'Kom vanmiddag dan maar langs, twee
uur?'

'Ja.'

Post bleef naar de telefoon staren. De klootzak wist het, hij had geen enkele reactie gegeven op zijn opmerking dat er een aanslag op hem was gepleegd.

Nu hij de afspraak had gemaakt werd de rechercheur wat rustiger, kon hij verder met zijn analyse. Zeus had hij behandeld. Daarnaast had je de Amsterdamse criminelen en het individu Holleeder. Van de laatste vermoedde Justitie dat die zijn concurrenten stuk voor stuk uit de weg ruimde om de macht in Amsterdam naar zich toe te trekken.

Post had de groep criminelen de naam Pluto gegeven. Het was de 68

Griekse god van de dood en bewaker

van de onderwereld. Deze groep werkte waarschijnlijk nauw samen met de Joego's.

Het was wel verdomde eigenaardig dat Justitie in de loop der jaren geen enkele moordenaar had kunnen arresteren. Post dacht dat er een soort van gedoogbeleid ten aanzien van deze moorden bestond, dit omdat het naadloos paste in de doelstelling van Zeus. Daartussendoor speelde ook nog de persoonlijke wraak van commissaris De Praler, die Holleeder op wilde ruimen. Het is maar goed dat ik binnenkort met pensioen ga, dacht Post, de complexiteit van de wereld en het ontbreken van respect voor het leven wordt me te veel.

Op de afgesproken tijd was Post op het bureau. De twee gorilla's zaten in de wagen op de Elandsgracht. De rechercheur was niet verwonderd dat hij op het kantoor van de baas twee mannen aantrof.

'Goedemiddag, heren.'

Witteveen stond op. 'Deze twee heren zijn Jansen en De Bruin van de Dienst Nationale Recherche.'

Jansen maakte een onbeheerste beweging met zijn hoofd. Dat kwam

doordat hij in de binnenkomende zijn
overbuurman Top uit de
Holendrechtstraat herkende.

'Dag meneer Frans Tichelaar,
bijgenaamd Jansen,' zei Post met een
valse grijns. 'Hoe maakt u het en hoe is
het met uw vrouw Mieke?'

Witteveen was niet van zijn stuk
gebracht, veinsde verbazing.

'Je kent meneer Jansen?'

Zich tot de ander wendend. 'Uw naam
was toch Jansen?'

'Ja, was,' zei Tichelaar, 'nu heet ik weer
Tichelaar. Paul Top en ik kennen elkaar.'

'Erg goed zelfs,' vulde Post wrokkig aan.

Hij draaide zich naar de ander. 'U weet toch wel zeker dat u De Bruin heet?'

Beide mannen zwegen en gingen weer in hun stoel zitten.

Witteveen nam het woord:

'Hoe het ook zij, deze heren zouden graag bij dit gesprek aanwezig zijn.'

'Waarom?'

'Jouw opmerking, tijdens het telefoongesprek vanmorgen over een aanslag, nemen we bij de CIE hoog op. Als er een aanslag op een collega

plaatsvindt, dan krijgt dat bij de dienst de hoogste prioriteit.'

'Houdt de aanwezigheid van beide heren in, dat ik vrijuit kan praten?'

'Ja vanzelfsprekend,' bevestigde Witteveen. 'Wat was het voor aanslag waarover je het had, Post?'

'Post?' vroeg Tichelaar.

70

'Post,' zei Witteveen, zonder verdere uitleg te geven. 'Heren, ik zou het prettig vinden als u me niet onderbrak.'

Vuile huichelaar, dacht Post, die voelde

dat de adrenaline weer bezit van hem nam.

Toen de chef CIE zich met een vragende blik op zijn schijnheilige tronie naar hem toedraaide, bracht de getergde rechercheur zijn gezicht vlakbij dat van zijn baas.

'Jij hebt me genaaid, Kees. Je zit nu wel schijnheilig te lullen, maar jij hebt ervoor gezorgd dat ik op de hitlijst sta.' Post stak een priemende vinger uit, 'het gaat godverdomme om heel wat anders dan het zoeken van een lek.'

Witteveen was bleek geworden, haalde zijn schouders op. 'Ik heb gewoon gedaan wat ze aan me vroegen. De

commissaris wilde jou op de zaak.'

Post rolde minachtend met de ogen en draaide zich naar de twee anderen.

'Horen jullie dat, mannen, Witteveen heeft opdracht gekregen om me te laten vermoorden.'

'Het was een gewone opdracht,' bracht de chef stamelend uit.

'Zit nou niet te liegen, man,' gromde Post. 'Je hebt geweten dat de opdracht levensgevaarlijk was. Toen je me op deze missie stuurde, zag ik in je ogen dat je in je broek scheet.'

Tichelaar hief zijn hand op. 'Kom op Paul, bind een beetje in, laten we geen

ruzie maken. Wat is er gebeurd?'

'Ik werd maandagavond achtervolgd door een paar klootzakken op een motor. Een van die twee had een kalasjnikov, of een ander moordwapen bij zich. Bij die achtervolging is hij verongelukt, dat hebben jullie waarschijnlijk wel in de krant gelezen.'

'Was jij het die werd achtervolgd?'

'Ja.'

'Waarom?'

'Omdat een stelletje indianen, die ik gemakshalve Zeus heb genoemd, me om willen leggen.' Hierbij keek Post zijn

chef giftig aan.

'Waarom zouden ze dat willen doen,' vroeg De Bruin. De man van de Dienst Nationale Recherche had een opmerkelijk zware stem. 'U zit toch hopelijk niet in het drugsircuit?'

71

Post haalde diep adem. Om niet opnieuw driftig te worden vestigde hij zijn blik op de lichtknop bij de deur. 'Er is een groep, bij of rondom de politie, die de Nederlandse samenleving successievelijk zuivert van de zwaarste criminelen. Dat gebeurt, naar mijn stellige overtuiging, omdat ons justitieel apparaat veelal tekortschiet in de

bewijsvoering bij veel rechtbankzaken. Zeus heeft een "eigen" rechtbank opgericht en een "eigen" eenheid die de straffen voltrekt.'

Het werd doodstil in de kamer.

De heren lachten Post niet uit, keken niet verontwaardigd of onthutst, maar namen zijn opmerkingen rustig in zich op.

'Hebt u daar bewijzen van?' vroeg De Bruin, na een tiental seconden.

'Ja vele. Ik heb gesprekken van meester Bramowitz afgeluisterd en getapet. Ik heb foto's gemaakt van zijn bezoekers. Ik heb uitgevonden wie de beulen zijn die Holleeder en mij moeten liquideren.

Kortom, ik heb voldoende bewijzen.'

'Weet je wel dat het illegaal en strafbaar is wat je doet?'

'Als je de stukken niet hebt gelezen, Frans, dan kun je beter je bek houden. Ik heb namelijk volledig mandaat gekregen,' viel Post woedend uit.

'Dat is waar,' suste Witteveen, terwijl hij een woedende blik op Tichelaar wierp.

'Mogen wij die foto's en banden?' vroeg Tichelaar, die zich niet uit het veld liet slaan.

'Natuurlijk, Frans!' Opluchting legde zich op hun gezichten. 'Jullie krijgen

kopieën van alle banden en van de foto's. De originelen en kopieën heb ik, in vijfvoud, in geadresseerde enveloppen bij een notaris ondergebracht, tezamen met een uitvoerig rapport.'

Drie paar ogen keken hem verbluft aan.

'Waarom dat?'

'Laten we het mijn levensverzekering noemen. Ik heb de notaris opdracht gegeven om bij mijn overlijden de enveloppen, geadresseerd aan de vijf grootste kranten in Nederland te versturen. De originelen gaan naar Pieter S.'

'Je vertrouwt ons toch wel?' vroeg Witteveen verontwaardigd.

72

'Ik vertrouw je helemaal niet,' antwoordde Post.

De Bruin gromde: 'Ik hoorde dat je wordt beschermd.'

'Dat is wel nodig ook. Zij waren het die de aanslag hebben verijdeld.'

'Wie zijn het?'

'Twee kennissen van een kennis van me.'

Terwijl ze hem volledig overdonderd

nakeken, trok Post de deur achter zich dicht.

73

29

'Commissaris De Praler is neergeschot'n!'

Met deze mededeling kwam Ben Veldhoen het kantoor van Post binnen.

'Hoe bedoel je?'

'Zoals ik het zeg. De Praler is in Wassenaar doodgeschot'n, op de Stoeplaan, iets voorbij restaurant De Kievit.'

'Die buurt ken ik niet. Door wie?'

'Onbekend. Ze denk'n door een Joego.
Het was in ieder geval weer zo'n
verdomde slachter op een motor.'

Godverdegodver, dacht Post. Holleeder
had er geen gras over laten groeien.

'Hoe is het gebeurd?'

'Dat is juist het gekke,' antwoordde Ben.
'Haagland'n beweert dat De Praler met
een doorgelad'n pistool liep te zwaai'n,
toen hij werd omgelegd.'

Ik had mijn bek moeten houden, dacht
Post vol zelfverwijt. In café De Badcuyp
had hij gemerkt dat de commissaris het

op een zuipen had gezet omdat hij psychisch labiel was. Mede daardoor had hij tegen hem ook zijn gal lopen spuwen. De arme commissaris moest wanhopig zijn geweest. Waarschijnlijk had hij van de minister een schrobbering gehad en misschien had die hem wel gedreigd hem uit zijn ambt te zetten. Dat alles had De Praler ertoe gebracht zijn recht te halen bij Holleeder.

'Waren er getuigen?'

'Een bejaard echtpaar, dat met hun hondje liep te wandel'n.'

'En verder?'

'Niks, zoals te doen gebruikelijk lat'n ze

niet veel los.'

'Wie heeft de leiding over het onderzoek?'

'Een zekere Naaktgebor'n. Ken je hem?'

'Nee, zo'n naam had ik me wel herinnerd.'

Toen Ben de deur achter zich had gesloten, belde hij Willem Holleeder.

74

'Ja?'

'Met Post. Ik hoor je, dus je hebt het overleefd?'

'Je hoort me, dus ik heb het overleefd,'
klonk het vrolijk. 'Al heb ik geen idee
wat je bedoelt.'

'Een van je mannen heeft vanmiddag
commissaris De Praler neergeschoten.'

'Geen van mijn mannen heeft iemand
neergeschoten. Ik heb daartoe geen
opdracht gegeven, dus waarover hebben
we het?'

'Hebben jullie er niets mee te maken?'
vroeg Post ongelovig.

'Nee!' Het was enkele seconden stil. 'Je
moet ze maar laten lullen, Post. Ik heb
een brede rug. Als er iemand in Europa
of naaste omgeving wordt omgelegd, dan

krijgt Willem Holleeder de schuld.'

Post voelde dat 'de Neus' de waarheid sprak.

De hese stem ging verder: 'Ze hadden het van de week wel op jou gemunt, hoorde ik. Goed werk van mijn jongens, hè?'

'Prima vaklui. Het zijn daarbij ook nog aardige knapen.'

'Ja, vaklui,' klonk het plagerig. 'Met klaverjassen kun je niet van ze winnen.' Natuurlijk werd alles doorgekletst, dat had Post overigens wel verwacht. Maar toch was hij verrast toen Willem vervolgde:

'Lullig dat een van mijn mannen dat meisje te pakken nam. Hij beweerde dat ze het ernaar had gemaakt; maar hij is uiteraard niet meer bij me in dienst.'

'Was het Goran dan niet?'

Nu was het de beurt van Willem om verrast te zijn, Post hoorde het aan zijn stem: 'Nee, dat doen mijn bodyguards niet. Het was de tuinman! Je denkt toch niet dat ik een kinderverkrachter in mijn huis wil hebben?'

'Ook al gaat het me niets aan, ik ben blij dat te horen.'

Nadat hij de verbinding had verbroken, begreep Post waarom Pieter S. naar de

begravenis van Cor van Hout was gegaan en hem een vriend had genoemd. Willem was weliswaar crimineel, maar hij had toch ook sympathieke trekjes.

75

30

Sinds ze bij hem was weggegaan, had Post nog nooit de verjaardag van Elly vergeten. Gorilla's of niet, Post besloot vandaag, zoals hij tot nu toe ieder jaar had gedaan, een kop koffie te drinken bij hun speciale terrasje achter het Damrak. Dat was hun vaste ritueel geweest op de verjaardagen: een cappuccino met een moorkop!

Lasslo had hun auto, op deze zonnige zaterdagmorgen, achter de Beurs van Berlage geparkeerd. De drie mannen waren op het terrasje met hun rug tegen de muur gaan zitten, zodat ze een goed uitzicht hadden op de rondvaartboot die juist afmeerde.

Ziv knikte in de richting van een jong meisje, dat aan wal stapte.

'Roessisch,' gromde Laszlo met een kennersblik.

Het meisje wist hoe ze moest lopen om op te vallen, met deinende heupen. Ze was zonnebankbruin en haar blonde pruik had de onnatuurlijke kleur van rijp koren.

Post zuchtte: 'Russisch of niet, ik kan je wel zeggen dat ik, toen ik nog jong was, bereid was om op mijn blote knieën over honderd meter grind te kruipen, alleen maar om haar kont te kussen.'

Het was de eerste keer dat de rechercheur Ziv hoorde lachen. Diens vooruitstekende tanden scheurden zijn mond open tot zijn oren.

Terwijl Laszlo's diepliggende, donkere ogen hun kilte een ogenblik verloren en het meisje taxeerden, bromde hij: 'Die Beine sind zu mager.'

Post reageerde verontwaardigd. 'Maar wel heel lang. Ze gaan godverdomme door tot aan haar navel.'

De drie mannen keken het namaakblondje na, dat richting Damrak liep.

Terwijl ze daar in de zon zaten en hun moorkop aten, probeerde Post zich te herinneren wanneer hij voor de laatste keer plat was geweest. Behalve met Katja of met een meisje van de wallen dan. Het wilde hem niet te binnen schieten. In feite was hij Elly altijd trouw gebleven. Maar om met zo'n geil Russisch kalletje in bed te duiken, 76

om dat nog één keer mee te maken, daar zou hij een jaar van zijn leven voor over hebben.

Toen hij jong was zouden de meisjes

dwars door een man van zijn leeftijd heen hebben gekeken, maar tegenwoordig! De jeugd deed het met iedereen, zelfs voor een etentje of een telefoonkaart. Ik ben dertig jaar te vroeg geboren, dacht Post filosofisch, al dat mooie, jonge spul tegenwoordig. Ze geven hun maagdelijkheid zomaar weg, liggen al te rotzooien nog voordat ze ongesteld zijn. In mijn jeugd waren we al blij wanneer we aan de borsten van een meisje mochten zitten. Je voelde je godverdomme een echte kerel als je al eens mocht vingeren.

Terwijl hij uit zijn jeugd terugkeerde passeerde de blonde nimf weer. Nu in gezelschap van een oudere man met lang

grijs haar.

Het is gewoon een hoertje, dacht Post. Plotseling herkende hij de man die ruim twintig jaar ouder geworden was. Zijn typische John Wayne-loop verraadde hem.

Post schoot overeind uit zijn stoel.

'Hé Jaap!' Zijn roep caramboleerde door de straat.

De oude cowboy liep stoïcijns door. Hij had of een ijzeren zelfbeheersing, of het was Jaap Hof niet. De twee verdwenen om de hoek van de straat.

Onwillekeurig waren ook Laszlo en Ziv

opgesprongen.

Toen Post zich na een: 'Je zou toch godverdomme zweren dat het Jaap Hof was', op zijn stoel liet zakken, volgden ze zijn voorbeeld.

77

31

Het was half zeven en ze hadden net hun eten op. Post was bezig plannen te maken voor die avond. Voor hij had besloten wat te doen klonk het Servische volkslied: het mobieltje van Ziv. Die klapte dit handig open.

'Ja?'

Even was het stil.

'Alliechristoes,' vloekte de gorilla. Met gesloten ogen luisterde hij naar het getjilp dat uit zijn telefoon kwam. 'Oké, das sal ich tun!'

Misschien verbeeldde Post het zich, maar het leek alsof de Joego nog bleker zag, dan hij al was, nadat hij de telefoon weer in zijn zak had gestoken.

'Die Boss ist vastgenommen. Arrestiert durch die verdoemde Poelizei.'

'Waarvoor?'

'Das had Zandkampf nicht gesagt.'

'Maul halten,' gromde Laszlo.

Post wist dat de naam van de verrader was gevallen. Hij deed alsof hem niets was opgevallen. Schijnheilig ging hij verder. 'Dat is verdomde jammer. Maar het zal allemaal zo'n vaart niet lopen, over enkele dagen is de Boss weer vrij.'

'Denkst du?' vroeg Ziv hoopvol.

'Zeker, denk ik dat. Wat heeft de Boss nu eigenlijk op zijn kerfstok?'

'Kerfstoch?'

'Ik bedoel wat heeft de Boss nu eigenlijk gedaan?'

'Nichts,' klonk het gelijktijdig.

'Nou daarom,' speelde de rechercheur op de mannen in. 'Neem nou die Endstra, die is met dat gekloot begonnen, die wilde de Boss opruimen door hem door lui van die maffe motorclub te laten vermoorden.'

Het was gelul natuurlijk, maar heel handig had Post het gesprek, zonder ook maar iets van een onderbreking, op iets anders gebracht.

78

Ze besloten die avond toch maar in het hotel te blijven. De aangeslagen Joego's speelden stratego, Post zat quasi te

lezen. Terwijl hij de ene na de andere Gauloise rookte repeteerde hij de naam Zandstra. Die gedroeg zich als zo'n verdomd wijsje dat je maar niet kwijtraakt omdat het in je hoofd blijft hangen. Hij wist zeker dat hij die naam eerder had gehoord, maar hij kon hem met geen mogelijkheid thuisbrengen. Het is die verdomde vergeetachtigheid, die met het ouder worden toeneemt, dacht Post wrevelig.

79

32

Met een gemelijk 'Hallo' groette hij de Joego's, die in de hotelgang op hem stonden te wachten. Mijn God, wat heb

ik me op mijn hals gehaald, dacht Post wrevelig, ik kan mijn kont niet keren of die twee gorilla's draaien om me heen. Voordat hij bij Ziv in de wagen stapte, controleerde die de wagen, Laszlo haalde voor hem intussen een krant, bij de de boekhandel dichtbij het Victorieplein.

Op de achterbank van de wagen las hij dat de persvoorlichter van Justitie had verklaard dat ze Holleeder hadden opgepakt, om zijn liquidatie te voorkomen. Justitie vreesde voor zijn leven, omdat Joego's de afgelopen weken al twee mislukte aanslagen op 'de Neus'

zouden hebben gepleegd.

Gelul, wist Post, het was een ingebouwd excuus. Als Justitie Holleeder zonder bewijs vrij zou moeten laten, de kans dat dit zou gebeuren was levensgroot, dan hadden ze een uitvlucht voor zijn vrijheidsberoving.

De rechercheur was al vroeg op het bureau. Nog voordat hij koffie nam, dook hij achter zijn computer. Op berichten in de media ging hij niet af, in het verleden hadden die hem al zo vaak op het verkeerde been gezet. Alleen aan informatie die hij kreeg via de Politieële Databank, kon hij enig geloof hechten. Post was nieuwsgierig, hij wilde wel

eens weten wat er juist was van wat hij van Ziv had gehoord.

Hij opende de databank, tikte zijn codenummer in. In de mutaties las hij dat Holleeder, op verdenking van afpersing en mishandeling van vastgoedhandelaren, was gearresteerd. Naast Willem waren nog dertien andere verdachten in Amsterdam, Haarlem, Voorburg en Zandvoort aangehouden. Justitie noemde het een netwerk van Nederlanders en Joego's, dat ze hadden opgerold. Naast personen waren er ook computers en tassen met bescheiden in beslag genomen.

Het voordeel van de Justitiële Databank

was dat er links waren met andere files. De bedoelde trefwoorden waren rood gearceerd. Als je daarop klikte kwam je in het betreffende bestand terecht. Post klikte 80

op 'Endstra.' In diens file las hij het resumé van de laatste verklaringen van de vastgoedmakelaar.

Resumé, rapportering 11°4. (tape 2004.92780).

1. Volgens E. had H. het plan de mediatycoon Van den Ende te ontvoeren.
2. Er was een ontvoering te verwachten van de zoon van de mediatycoon John de Mol. Het gevraagde losgeld zou, via een

onroerendgoedtransactie die E. zou regelen, worden afgehandeld.

3. H. had E. verteld dat hij van plan was acht miljoen gulden, het verdwenen deel van het betaalde losgeld, terug te geven aan de nabestaanden van de biermagnaat Heineken.

4. E. vertelde dat de vier vastgoedhandelaren door H. afgeperst en bedreigd werden, met name Wijsmuller, Friedlander, Houtman en E.

zelf. Uit angst voor de dreigementen van H. deed geen van de door E.

genoemde slachtoffers aangifte bij de politie.

Het zou nog een behoorlijke klus worden, wist Post toen hij het rapport had gelezen, om Holleeder op deze verklaringen veroordeeld te krijgen. Wie zou er tegen Willem durven getuigen? Welke steekhoudende verklaringen zouden die getuigen af kunnen leggen?

Justitie zou de kroongetuigen anonimiteit beloven, aanbieden ze op te nemen in het GBP. Maar zulke gefortuneerde lieden zouden niet

'onbekend en onbemind' in het buitenland willen wonen. Enkel en alleen omdat ze hun sociale geneugten zouden moeten missen en altijd in angst zouden leven. Nee, de vastgoedmakelaars zouden nooit

willen getuigen. Post wist wel zeker dat 'de Neus' over enkele maanden weer met zijn scooter op straat rond zou toeren. Maar als Justitie Holleeder zou laten lopen, dan zou die de winter niet halen, daarvan was Post overtuigd.

81

33

Paulus draaide zijn stoel en staarde in gedachten voor zich uit. Een half uur later trof de binnenkomende Veldhoen hem in de houding van de denker van Rodin aan.

'Goejemorg'n, Post.'

'Ook goedemorgen, jongen.'

'Zit je al je zond'n te overdenk'n?'

'Als je vergeetachtigheid of aankomende dementie een zonde noemt, dan was ik daarover aan het nadenken,' zei Post die overeind kwam.

Toen zag Ben de krant.

'O, ik zie het al. Je hebt alles al gelez'n over Holleeder, die ze eindelijk bij de neus hebb'n genom'n.'

Post zweeg. Ben lachte om zijn eigen geestigheid.

Bettie stak haar hoofd om de deur.

'Koffie?'

Enkele minuten later zaten ze bij Post aan het bureau.

Terwijl Bettie haar blonde krullen schudde, vroeg ze: 'Heeft die Holleeder niet bij u in de buurt gewoond?'

Post knikte. 'Hij woonde wel in de Jordaan. Maar als je bedoelt of ik hem ken, nee, dat niet! Je moet niet vergeten dat ik zo'n vijftien jaar ouder ben dan Holleeder. Willem kwam uit de Staatsliedenbuurt, hij is pas halverwege de jaren zeventig naar onze buurt verhuisd.'

Post stak een Gauloise op, draaide zijn

stoel een kwartslag om.

'Als jullie het verhaal willen horen, geef me dan nog maar een kop koffie.'

Nadat Bettie die voor hem had neergezet ging Post er goed voor zitten.

'De vader van "de Neus" ken ik overigens wel, dat was een goede wielrenner. Als kind ging ik vaak met mijn vader naar de wielerkoeursen kijken. Rondjes rond de kerk, zoals ze dat noemden en niet te vergeten de populaires in het Olympisch Stadion. Jan Hijzelendoorn, Jopie Stakenburg en ook Wim Holleeder waren in die tijd bekende renners. Wij woonden in de Eerste Egelantiersstraat, de 82

Holleeders in een van de dwarsstraten. Mijn vader, die duivenmelker was, kende de oude Willem goed. Die hield ook duiven, ze waren lid van dezelfde postduivenvereniging.'

Post nam een slok van de koffie, daarna ging hij verder.

'Later, toen Holleeder berucht werd, vertelde mijn vader dat Willems vader vroeger op de marketingafdeling bij Heineken had gewerkt. Het moet een aardige vent zijn geweest, die hartstikke gek was met zijn zoontje Wimpie. Maar toen die als tiener vervelende streken ging uithalen, kreeg hij het er van zijn vader flink van langs.

Naar de mening van mijn vader, was het Freddy Heineken zelf, ook al was dat ongewild, die de ellende over zich heeft afgeroepen door de oude Holleeder te ontslaan. Dat was een gevoelige man, die behoorlijk dronk, maar door zijn ongemotiveerde ontslag, echt aan de drank raakte. Mijn vader was dan ook behoorlijk geschokt toen de oude Holleeder later zelfmoord pleegde.'

Post hield even op, sloot zijn ogen een ogenblik, alsof hij daarmee de herinneringen ophaalde, nam een trek van zijn sigaret en ging verder.

'Heel anders dan zijn gevoelige vader was Wimpie. Dat bleek een keiharde,

meedogenloze tiener, die intelligent was en redelijk kon meekomen op de mavo. Op die school leerde hij zijn latere handlanger Cor van Hout kennen. Die twee werden vrienden, waren extreem gewelddadig en maakten de Jordaan onveilig. Hierbij wist vooral de zwijgzame, maar forse Wimpie zijn vuisten flink te gebruiken.

Iedereen was bang voor het tweetal. Toen ze een jaar of twintig waren beseften die vechtersbazen dat er geld was te verdienen met hun gewelddadige imago. Samen met twee gabbers begonnen ze een incassobureau met een bijbehorende knokploeg. Op gewelddadige wijze ontruimden ze

kraakpanden. In die tijd moet ook het plan zijn ontstaan om Heineken te ontvoeren. Ik denk dat het voor Willem hoofdzakelijk was uit wraak om wat de oude Holleeder was aangedaan.'

'Ik denk dat ze hem nu wel goed te pakk'n hebb'n,' zei Ben, 'ze hebb'n niet alleen hem, maar ook vier vrouw'n opgepakt.' Met een 83

verontschuldigende blik naar Bettie ging hij verder. 'Vrouw'n will'n nog wel eens uit de school klapp'n.'

'Dat is waar,' beaamde Post, 'maar Holleeder is de justitie altijd te slim afgeweest. Ik denk, dat hij ook dit keer over een paar maanden weer vrij

rondtoert op zijn scooter.'

'Als ze hem niet omlegg'n,' zei Ben. 'Als ik de krant'n mag gelov'n hebb'n ze hem ter bescherming opgepakt.'

Post begon te lachen.

'Al zijn we het vaak oneens, nu denk ik dat je nu gelijk hebt, Ben.

Holleeder heeft een geweldige advocaat, die krijgt hem, op misbruik van strafvordering of het onrechtmatig handelen wel vrij. Ik denk ook dat Willem niet aan de dood ontkomt. Waarschijnlijk wordt hij binnenkort, net als al die anderen, afgeschoten.'

Ze zwegen. Bezigmet hun eigen gedachten.

Plotseling vroeg Post: 'Ben, zegt jou de naam Zandstra iets?'

'Jazeker. Dat was zo'n tien jaar terug één van de beste schaats'nrijders. '

'Leuk!' smaalde Post, 'ken je nog meer mensen met die naam?'

Quasi-peinzend draaide Veldhoen zijn ogen naar boven.

'Dan heb je ook nog die knul van de AIVD, die goochemer die hier stage heeft gelop'n.'

Met een schok veerde Post rechtop.

'Die bedoel ik.'

'Wat is daarmee dan?'

'Niets! Maar ik ergerde me dat ik me zijn naam niet kon herinneren.'

'Die wist je toch?'

'Ja ik kende de naam,' verbeterde Post zich, 'maar ik wist niet meer welke persoon bij die naam hoorde.'

'Wat een onzin zit je nu uit te kram'n? Het lijkt er inderdaad op dat je dement wordt.'

'Hallo, een beetje respect graag,'
grijnsde Post terwijl hij de kamer
uitliep.

84

34

Post had, na zijn ruzie met Witteveen,
geen enkele aandrift om zijn chef in
kennis te stellen van zijn ontdekking.
Laat die geheimschrijver het verder zelf
maar uitzoeken, dacht de oude
rechercheur. Eerst zou hij eens uitzoeken
wie en wat Zandstra was.

De jongen die door de AIVD was
ingeschakeld om het lek te zoeken, was
zelf het lek. Het was daarom logisch dat

Justitie de goochemer niet kon traceren. Immers, Zandstra hoorde direct wanneer, waar en welke politieke stappen zouden worden genomen tegen de criminelen. Nu begreep Post ook waarom er van twee kanten jacht op hem werd gemaakt.

Ten eerste was het meer dan waarschijnlijk dat Zandstra er belang bij had dat Post werd uitgeschakeld. Hij zocht immers het lek. Om ontmaskering van hun informatiebron te voorkomen jaagden de criminelen op de loodgieter Post. Ten tweede was het de top van Justitie die hem zocht, omdat hij erachter dreigde te komen welke personen de groep vergelders vertegenwoordigden.

Die jacht op hem maakte Post rusteloos. Nadat hij een broodje gezond in de kantine had gegeten, zat hij tegen tien en alweer achter de pc. Al gauw had hij uitgevonden dat Henk Zandstra 24jaar oud was.

De jongen was in het bezit van het diploma van de HEAO, was vrijgezel en woonde nog bij zijn ouders in de Borgerstraat. De Kinkerbuurt, wist Post. Zandstra's vader was een eerbare drogist, die nog nooit iets met Justitie te maken had gehad. De Zandstra's waren redelijk welgesteld. Het huis in de Borgerstraat, met daaronder het winkelpand, was eigendom, daarbij hadden ze ook nog een zeiljacht, dat bij

De Hoop op de Jachthavenweg in de Nieuwe Meer lag.

De Jachthavenweg? Daar heb ik iets van gelezen of gehoord, meende Post. Hij startte de Google-zoekmachine en tikte de straatnaam als zoekopdracht in. Meteen verscheen een pagina met vermeldingen 'Jachthavenweg'. Aan het eind van de pagina vond hij wat hij zocht. Zijn herinnering had hem niet in de steek gelaten.

85

De 42-jarige Jappie van Kleef was op 10 november 2005, door twee van zeer nabij geloste schoten vermoord. De ongelukkige woonde op een boot, die

aan het Tjottenspad bij de Jachthavenweg lag. Post las dat Jappie van Kleef hand- en spandiensten voor Holleeder verrichte. Alles wees erop dat zijn liquidatie een wraakactie was geweest. In dit geval waren de moordenaars geen motorrijders geweest, maar twee fietsers.

Toeval bestaat niet, dacht Post. Hij belde Ziv met de mededeling dat ze hem van het bureau op konden halen. Toen ze tien minuten later naar het hotel reden, nam Post zich voor om die avond eens te gaan kijken in de Nieuwe Meer.

Ik word gek van die lui, dacht Post opstandig.

Op het moment dat hij de sleutels van de VW pakte, stonden de twee gorilla's op. Ze trokken hun jas aan en zonder ook maar enige verbazing te tonen, vroeg Laszlo: 'Nicht mit die Mercedes?'

'Ik ga vanavond alleen op pad, ben tegen twaalfen wel terug,'

blufte Post.

Ziv troefde hem af: 'Jij gaan nicht allein op pad, wir gehen mit.'

Bij elkaar zo'n tweehonderd kilo spieren, deed Post besluiten zich neer te

leggen bij de situatie. Ik sta godverdomme onder arrest! Hij had er weliswaar zelf om gevraagd. De mannen dienden voor zijn veiligheid te zorgen, maar hij had daarmee wel zijn vrijheid ingeleverd.

'Ik ga met de Volkswagen, jullie met de Mercedes. Oké?'

probeerde hij.

'Goed, ik vaar mit dir mit,' gaf Ziv toe.
'Laszlo vaart hinten uns in die Mercedes.'

Ze verlieten het hotel. Buitengekomen hield Ziv zijn hand op.

'Schlussel?'

'Ik rij toch zelf?'

'Schlussel!' herhaalde de Joego. Hij griste de autosleutels uit Posts hand.

Voordat hij het portier opende kroop de Joego half onder de wagen. Nauwkeurig bekeek hij de onderkant, daarna opende hij het linkerportier, bukte zich om onder het dashboard en de stoelen te kijken. Verder inspecteerde hij het interieur van de wagen grondig.

'Gut!' Hij gaf de autosleutels aan Post terug.

Blij dat hijzelf weer eens achter het

stuur kon zitten, reed Post even later richting Buitenveldert. Hij toetste het adres in op zijn Tom Tom dat hem feilloos naar de bestemming loodste.

Ziv zat zwijgend naast hem, lette op alles wat ze passeerden.

'Waarom heeft de Boss liefst vier bodyguards nodig voor zijn beveiliging?'

87

De gorilla antwoordde Post, zonder zijn hoofd om te draaien.

'Er is schon einige malen auf im geschossen.'

'O ja?'

'Ja, einmal bij die café Angel Place, und einmal voor dat Haus van zijn Onkel.'

'Zo, zo.'

Beide mannen zwegen weer.

Zo snel hij handelde, zo langzaam werkten de hersens van Ziv. Pas enkele straten verder klonk het smalend. 'Die Boss hat Hilfe gevraagd, aber die verdoemde Polizei had nichts unternommen. '

'Die Politie. Het is toch wat.'

Op een straatnaambord las hij

'Bosbaanweg'.

'Na tweehonderd meter rechtsaf,' klonk
de melodieuze

vrouwenstem van Tom Tom.

Post sloeg rechtsaf.

Langzaam, bijna stapvoets, reed hij even
later over de slecht verlichte
Jachthavenweg. Na het Boeierspad
doemde rechts een groot kantoorpand
op. Op het naambord las hij dat hier
'Advocatenkantoor Van Stekelen' was
gevestigd.

Post trapte op de rem.

Van Stekelen? Had Mosje Bramowics, bij het bezoek toen hij de bug had geplaatst, niet met een zekere Kapitein van dit kantoor gebeld?

Langzaam reed hij weer verder, totdat links jachthaven De Hoop opdoemde.

Hier, op het Tjotterpad, moest de boot van wijlen Jappie van Kleef liggen.

'Kan ik alleen gaan?' vroeg Post, terwijl hij uit de wagen stapte.

Ziv stapte eveneens uit, leunde tegen de motorkap.

'Ja, aber nicht zo weit,' gromde hij.

Post liep langs het water. De wind floot rond zijn hoofd. Hij keek naar de lucht die bijna even zwart was als het water, dat rimpelde en klotste tegen de oever. In de jachthaven deinden de boten spookachtig.

Twee witte zwanen trokken gitzwarte voren. Post stak zijn handen in zijn duffelse jack, beende met grote stappen de hoek om. Het was 88

griezelig stil. Dit gedeelte van de Jachthavenweg was het eigendom van de nachtdieren: ratten, katten en kennelijk ook van moordenaars.

Post had geen idee welke woonboot van Van Kleef was geweest. Zijn collega's waren zo vriendelijk geweest hem op weg te helpen. De politie had de linten laten hangen en de deur van het woongedeelte afgesloten. Er waren oogschroeven in het hout van het deurkozijn gedraaid, daaraan hingen twee hangsloten. Dit was de werkwijze van de politie om een object af te sluiten. Met een stuk ijzer, dat hij op de oever vond, wrikte Post de schroeven los. Even later was hij binnen.

Er moest licht zijn, hij had de elektriciteitskabel van de boot in de

stekkerdoos op de oever gezien. Maar het bleef donker toen hij de lichtschakelaar aanknipte. Pas na enkele minuten kwam Post erachter dat het peertje was losgedraaid. Hij ontdekte dat er aan de zijkant een ruit was ingedrukt, maar daar kon iemand met het figuur van Post niet door.

Het stonk in de boot. Kennelijk was er al in maanden niemand geweest. Het was er een verschrikkelijke troep. Duidelijk was dat zijn collega's de boot hadden doorzocht, overal lagen kledingstukken en papieren op de grond.

Aan de wand hing een grote foto waarop twee grijnzende, bebaarde mannen op

prachtige, glanzende motoren zaten. Achter de motoren stonden Jappie en de twee Willems: Van Boxtel en Holleeder.

'Geteisem,' mompelde Post. Hij boog zich voorover om een fotootje te pakken dat in de lijst van de spiegel was geklemd. Het was de beeltenis van een vrouw. Zonder verder te kijken stak hij die in zijn zak.

Terug op zijn hotelkamer, dronk Post nog een flinke borrel. De laatste tijd had hij veel last van zijn voeten. Vermoeid ging hij op de rand van zijn bed zitten en trok zijn schoenen en sokken uit. Zijn voeten masseerde hij krachtig.

Op die manier probeerde hij zijn

frustratie af te reageren. De rechercheur was boos op zichzelf, omdat hij er geen touw aan vast kon knopen. Hoe verder hij zich in de zaak verdiepte, hoe meer de 90

onderdelen zich in elkaar strengelden. Verstrengelen, dat was de juiste uitdrukking, want hij kon er echt geen garen van spinnen.

'Ik had die klote-opdracht niet aan moeten nemen,' mompelde hij, terwijl hij zijn sokken weer aantrok.

Gewoontegetrouw keek hij in de badkamer in de spiegel boven de wasbak. Het gezicht tegenover hem bleef hem onbeweeglijk aanstaren. Er lag een

gekwelde uitdrukking op, of waren het lijnen van ouderdom?

Geagiteerd priemde hij met zijn vinger tegen het glas, waardoor een wazig wolkje rond zijn vingertop ontstond.

'Je bent een lul, Pieter Teunus Top. Waarom geniet je niet van je laatste jaren bij de dienst en ben je niet lekker gaan vissen?'

Terwijl hij zich schoor liet hij de gebeurtenissen van die dag zijn gedachten passeren. Eén ding was duidelijk: Endstra, Holleeder en ook Van Kleef hadden allen contacten met de motorrijders gehad.

Waarschijnlijk deed Jappie kleine klusjes voor 'de Neus'. Post kneep zijn ogen enigszins dicht, zette het mes voorzichtig op zijn wang en begon aan het altijd lastige plekje onder zijn oorlel. Terwijl hij zo ingespannen bezig was schoot hem het fotootje in gedachten.

Nadat hij zich had gewassen haalde hij het uit zijn jaszak. Een jonge vrouw met gitzwart haar, keek hem lachend aan. Ze stond in een tuin met drie bloemen in haar hand, ze had prachtige, helblauwe ogen.

Jezus, die is te mooi voor Jappie van Kleef, dacht Post. Met haar beeld voor ogen viel hij even later in slaap.

Het regende hevig. Post hield zijn aktetas ter bescherming boven zijn hoofd en rende het kleine stukje van de auto naar de trap van het bureau. Zijn twee beschermengelen zouden in het centrum blijven.

Post zou bellen wanneer ze hem op konden halen.

'Kloteweer!' mopperde hij bij zichzelf, terwijl hij de trap opliep.

Hij hing zijn jas op in het halletje en ging zijn kantoor binnen.

'Morgen, Veldhoen.'

'Dag, Post.'

Post haalde de foto van het zwartharige vrouwtje uit zijn tas, legde die voor zijn collega neer.

'Je bent zo goed met foto's, Ben, ken je haar toevallig ook?'

De jongen nam het kiekje op, glimlachend bestudeerde hij het meisje.

'Mooi mokkeltje, dat kan ik waarder'n. Eindelijk weer aan de vrouw, chef?'

'Ken je haar?' herhaalde Post wrevelig, door de woorden geconfronteerd met

zijn eenzaamheid ..

'Een ogenblik,' zei de Twentenaar, hij trok de la van zijn bureau open, haalde daar een vergrootglas uit en hield die zo'n decimeter boven de foto.

'Brinkgreverweg,' zei hij, 'er staat Brinkgreverweg.' Zijn vinger tikte op het straatnaambord dat op een paal boven het trottoir achter het meisje was bevestigd.'

Post deed twee stappen naar voren, keek over de schouder van de jongen mee.

'Nu je het zegt, kan ik die naam er ook uithalen,' zei Post waarderend. 'Je hebt scherpe ogen, jongen.'

'Ten opzichte van een valk is het ook maar behelp'n,' grijnsde de Tukker.

'Maar waar zou die verdomde Brinkgreverweg zijn?' vroeg Post zich hardop af.

92

Zijn ijverige assistent was al bezig, tikte de straatnaam in op de zoekmachine van Google.

'Het is waarschijnlijk in Deventer,' zei hij even later, 'het is de enige stad waar de straatnaam Brinkgreverweg voorkomt.'

Post belde zijn bewakers. 'Laszlo, kom

me maar ophalen, we gaan naar Deventer.'

Hij merkte dat zijn collega hem verbaasd aanstaarde.

'Wie is Laszlo, met wie zat je te bell'n?'

'Mijn bodyguards.'

'Je wat?' grijnsde Ben ongelovig.

'Als ik terug ben, vertel ik je het verhaal wel.'

'Nu moet het niet gekker word'n,' meesmulde de Tukker geërgerd.

'Het is hier echt zo dat de rechterhand

niet weet wat de linker doet.'

'Ik vertel het je echt, als ik terug ben,' herhaalde Post. Hij zwaaide met zijn handje en trok de deur achter zich dicht.

De gorilla's waren er binnen enkele minuten.

'Zullen we met de trein gaan?' stelde Post voor.

'Nee, zu gefährlich,' zei Laszlo, 'zuviel menschen.'

'Ik heb niets te vertellen, hè,' merkte de rechercheur verongelijkt op.

De mannen grijnsden, samen met Laszlo

nam Post op de
achterbank plaats.

Zich keurig aan de snelheid houdend toerden ze richting Amersfoort; vandaar was het nog drie kwartier naar Deventer.

Feilloos leidde het navigatiesysteem hen naar de Brinkgreverweg; die bleek aan de rand van de stad te zijn. Het eerste gedeelte van de weg bestond voornamelijk uit winkelpanden, pas voorbij de kruising met de Veenweg hadden de huizen tuinen.

Aan de hand van de foto probeerden ze de tuin te traceren, maar dat was verdomde moeilijk. Rechts zagen ze de

lichtmasten van het stadion van Go Ahead Eagles.

'Es mus hier irgendwo zijn. Auf die foto staat ein von diese lichtrnaste,' merkte Laszloop.

Post was het die de tuin ontdekte.

'Die lariks, die staat op de foto!'

93

Ziv parkeerde de wagen, samen met Laszlo liep Post naar de voordeur.

Voordat ze belden werd de deur al geopend, door een slanke vrouw. Ze leunde op twee krukken. Een klein

meisje, met blonde krulletjes, klemde zich aan haar rok vast. Haar wenkbrauwen optrekkend vroeg de zwartharige: 'Heren?'

Post haalde zijn legitimatiebewijs tevoorschijn, toonde haar die, tezamen met het fotootje.

'Top is mijn naam. Politie. Mag ik even binnenkomen, mevrouw?'

'Waarom?'

'George van Kleef.'

De vrouw was veel mooier dan op de foto. Misschien niet direct naar de beoordelingsmaatstaven van de jury van

een missverkiezing, maar dat kwam voornamelijk doordat het haar zo diepzwart was. Het leek alsof dat al het licht rondom haar opzoog en haar huid in en in bleek maakte. De zwartharige toonde geen enkele emotie, ze opende de deur wat verder en stapte opzij.

'Komt u binnen.'

Post draaide zich om naar Laszlo.

'Ga maar ergens wat drinken, ik bel jullie wel als jullie me op kunnen halen.'

De gorilla gromde wat, liep daarna terug naar de wagen.

In de hal moest Post zich tussen de muur

en een invalidenwagentje doorwurmen.

De woonkamer was licht en modern ingericht; eetkamerhoek, bankstel, tv, kinderspeeltjes op de grond en een bureau met computer in de hoek bij het raam.

Nadat hij op de witleren bank plaats had genomen, bleef de vrouw afwachting voor hem staan. Post keek naar haar op. 'Sorry, ik heb uw naam niet verstaan.'

'Die heb ik ook niet genoemd.'

'Mag ik die weten?'

'Aukje Brand, mijn meisjesnaam is Olthof. Dit is mijn dochter Karin.'

Post besloot om met de deur in huis te vallen. Hij overhandigde haar de foto.

'Waar kent u George van Kleef van?'

'Die ken ik niet.'

Post keek haar met ongelovige blik aan.

'Waarom liet u me dan binnen?'

'U bent van de politie en u hebt een foto waar ik op sta,'

antwoordde ze. 'Hoe komt u eigenlijk aan mijn foto?'

'Er is enkele maanden geleden in

Amsterdam een man bij zijn woonboot doodgeschoten. Deze foto, uw foto dus, hing in zijn kamer.'

Nu was het haar beurt om hem ongelovig aan te kijken.

'Hoe zag die man eruit?'

Stom, ik heb geen foto van Jappie bij me, dacht Post. Nadenkend staarde hij voor zich uit. 'U hebt een computer, zie ik, hebt u ook een internetaansluiting?'

Ze lachte. 'Ik niet, maar de computer wel.'

'Mag ik inloggen, dan kan ik u misschien zijn foto laten zien?'

'Ga uw gang.'

Op de Google-pagina tikte hij de naam
'Van Kleef' en 'vermoord'

in.

Er waren pagina's vol hits op deze
zoekvraag. Post begon bovenaan de
eerste pagina, maar het was steeds niet
wat hij zocht. Hij had de moed bijna
opgegeven toen hij op een archiefpagina
van *De Telegraaf* terecht kwam, waar
naast een artikel de foto van George van
Kleef hem aanstaarde

'Ken ik niet, echt niet,' benadrukte Aukje.

Hoe zou de foto dan in die boot zijn

gekomen, vroeg Post zich af.

Nieuwsgierig geworden, vroeg Aukje:
'Wilt u misschien een kop koffie?'

Ik ben wel aan een borrel toe, dacht
Post, maar gehoorzaam aan de sociale
traditie antwoordde hij: 'Ja, graag!'

Aukje verdween naar de keuken. De
kleine Karin speelde aan zijn voeten met
een pop. Post keek in zijn webmail of er
nog e-mail-berichten waren. Niets!

95

Terwijl hij in de kamer wachtte
herinnerde hij zich dat hij het vreemd
had gevonden dat er een ruit van de boot

was ingedrukt. Het verwonderde hem dat de politie de foto niet had meegenomen. Zou de een of andere klootzak de foto daar hebben neergehangen om hem op een vals spoor te zetten? Het nut daarvan zag hij op dit moment niet in, maar een slanke man had makkelijk door dat raam binnen kunnen glippen.

Aukje kwam binnen, zette voor hem en haarzelf een kop koffie neer.

'Toch gek,' begon ze. 'In de keuken heb ik over die foto nagedacht.

Ik denk dat ik weet wanneer die is gemaakt, het was in elk geval nog voordat ik Appie kende.'

'Appie?'

'Mijn man.'

Post dronk zwijgend van zijn koffie, laat haar maar broeden, dacht hij.

'Het is een kiekje dat Roelof en Henk hebben gemaakt.' Ze knikte.

'Ja, ik weet het zeker, het was in achtennegentig, mijn broer en Henk hebben me toen gefotografeerd.'

'Hoe heet die Henk nog meer?'

'Henk Zandstra. Het was een schoolvriend van Roelof. Ik heb eerlijk gezegd altijd het gevoel gehad dat die

jongen een oogje op mij had.'

Voordat Post zijn verbazing kon verwerken, werd hun gesprek onderbroken door de gillende sirenes van twee politiewagens. Na enkele seconden gevolgd door een al even hard schreeuwende ambulance.

Ze keken beiden door het raam.

'O, niets bijzonders, waarschijnlijk een ongeluk op de Raalterweg,'

stelde Aukje. 'Iedere week is het hier wel raak.'

Was het zijn hart dat oversloeg of een angstig vermoeden, maar Post had geen

rust meer. Hij belde Laszlo. De zoemtoon ging over maar er werd niet opgenomen. Er was vast iets met de gorilla's gebeurd.

96

38

Post belde een taxi, liet zich naar het politiebureau in het centrum brengen.

Nadat hij zich had gelegitimeerd, dirigeerde de roodharige receptioniste hem naar een kamertje.

'Brigadier Kuitenbrouwer zal u te woord staan.'

Een dikke man zat achter een computer.
Bij zijn binnenkomst stond hij moeizaam
op en schudde Post de hand.

'Jan Kuit'n brouwer.'

'Paul Top.'

Er verscheen een glimlach op het
vollemaansgezicht.

Niet gaan ouwehoeren, dacht Post. Hij
straalde die boodschap blijkbaar uit,
want de man vroeg: 'Waarmee kan ik je
help'n?'

'Is er een verkeersongeluk gebeurd op de
Raalterweg?'

'Niet dat ik weet,' zei de dikke. 'Er zijn wel enkele collega's uitgerukt voor een ontploffing in Schalkhaar.'

'Waar is dat?'

'Aan de stadsgrens. niet ver van de Raalterweg.'

'Gewonden?'

'Het scherm geeft aan dat er twee dod'n zijn gevall'n.'

'Oorzaak?'

'Het is een grote ravage, ze denk'n aan een ontplofte gastank.'

Post werd een beetje misselijk toen de brigadier dit zo koud oplas.

Hij had dit verdomme helemaal niet willen horen en zijn stem klonk schor.

'Was het een Mercedes?'

Kuitenbrouwer keek op het scherm.

'Ja, een Mercedes 300D.'

Nou droplul, dan kan het natuurlijk nooit een gastank zijn, dacht Post.

'Die O staat toch voor Diesel, collega, dan zal het toch geen gastank zijn. Of wel?'

'Je hebt gelijk,' zei de droplul. Hij begon driftig te tikken. 'Ik corrigeer het gelijk.'

Posts gezicht verhardde, vond dat hij genoeg slap geouwehoer had gehoord. Hij was ook niet in een stemming om er nog langer naar te luisteren. Zonder verder nog iets te zeggen stond hij op, gaf de brigadier een hand en verdween.

Terwijl hij naar buiten liep, begreep hij dat zijn beveiliging totaal geen zin had. Zijn bodyguards waren heel eenvoudig geliquideerd.

Met een boobytrap, begreep Post. Hij maakte zich dan ook geen enkele illusie

hoe het verder met zijn veiligheid was gesteld.

Onderweg naar het station stond een voetgangersstoplicht op rood.

Ongeduldig tikte Post met zijn hiel op het trottoir. Hij kreeg een tiental seconden om een beslissing te nemen: het station of de kroeg?

Het werd de kroeg en even later dook hij daar naar binnen.

Post voelde zich ellendig. Dat was niet eens het juiste woord om zijn humeur te beschrijven. Met zijn voeten op de stang, zijn ellebogen leunend op de bar, zat hij in een hem onbekend café. Nadat hij

twee borrels naar binnen had geslagen, voelde hij zich wegzakken in een diepe melancholie. De barman keek naar de oude, gezette man, die in zichzelf zat te mompelen.

'Ik had die twee voor de deur moeten laten wachten,' hoorde hij hem zeggen. 'Verdomde klootzak die ik ben.' Dan met stemverheffing:

'Geef me nog maar een borrel, barman!'

Post hield zijn hand op diens pols, alsof hij bang was dat zijn glas niet helemaal zou worden gevuld. De barman zei niets. Hij keek medelijdend in de blauwe, betraande ogen. Achter de tap had hij heel wat mensenkennis opgedaan,

vandaar dat hij het echte verdriet herkende. Hij voelde gewoon dat hij niets mocht vragen.

Hoofdschuddend ging hij verder met het glazen spoelen.

Aangeschoten nam Post een uur later de trein naar Amsterdam.

98

39

Als Post wegging deed hij altijd een opgevouwen krant in de brievenbus van zijn voordeur. Voor een gedeelte liet hij die uit de bus steken, als was de oorzaak een slordige bezorger. Toen hij die

avond thuiskwam, merkte hij dat de gemeente bezig was het plaveisel van de straat te vervangen. Deze was half opengebroken. Overal lagen hopen zand en stonden stapels stenen.

De krant was weg!

Het zou een teken van onraad kunnen zijn. Evengoed kon een goedwillende buurman de krant verder naar binnen hebben geduwd.

Maar waakzaamheid was geboden. Post liet zich op zijn knieën voor het raam van de huiskamer zakken. Vanachter de sanseveria, die in de hoek van de vensterbank stond, gluurde hij naar binnen. Niets te ontdekken. Voorzichtig

draaide hij zich om en liet zich met zijn rug tegen de muur zakken. Hierna tikte hij zijn telefoonnummer in, hij hoorde de telefoon enkele seconden later overgaan. Opnieuw loerde hij naar binnen. Een grijze schaduw bewoog zich in de donkere huiskamer. Hopelijk maar één, dacht Post. In elk geval was het geen collega van de politie, die hem voor een afrekening kwam waarschuwen.

Gelukkig had hij het geduld van een achteenvijftigjarige, hij kon wachten. Het gaf hem tijd om na te denken en enkele seconden bleef hij in gedachten zitten. Toen stond hij op, nam een straatsteen van de stapel en tikte daarmee op de voordeur. Gelijk daarop rende hij door

de brandgang naast het huis, naar de achterzijde. Het ging precies zoals hij had verwacht. De inbreker was de keukendeur uitgevlucht, door de tuin gerend en sprong over het tuinhekje op het moment dat Post arriveerde. De rechercheur sloeg toe. Hij raakte de man met de steen precies boven het oor. Er klonk enkel het geluid van de klap en de diepe zucht waarmee de inbreker in elkaar zakte. In het maanlicht zag hij dat het een magere, slanke Joego was, met het figuur van Ziv en net zo blond. Het had zijn broer kunnen zijn!

wipte de browning uit de schouderholster en stak die in zijn zak. Een echte rotzak! De Slavische kuttenkop had ook nog een wurgstok en een stiletto.

Kreunend schudde hij even later zijn hoofd. Terwijl Post de loop van zijn pistool, tegen de man zijn nekwervel liet rusten, trok hij hem aan zijn rechterarm overeind.

'Naar binnen.' Hij porde de blonde in zijn rug en dreef hem de tuin door naar de huiskamer.

'Zitten.'

De man liet zich op een stoel zakken.

Met een waslijn, die hij in de la van het dresseoir wist, bond hij de handen en voeten stevig vast.

'Vertel me eens jochie, wat kwam je hier doen?'

'Einbrechen,' antwoordde de Joego.

'Ja, én?'

'Was én?'

'Wat zocht je?'

'Geld, gold und juwelen.'

'Lul niet. Een inbreker heeft geen pistool, wurgstok en stiletto bij zich.'

'Ich wohl.'

100

40

Post begreep dat hij zo niets opschoot, hij zou uit een ander vaatje moeten tappen.

'Weet je wat castratiojanus is?'

De man keek hem niet-begrijpend aan.
'Nein.'

Plotseling schoten de gespreide vingers van de rechterhand van Post uit. Hij greep de man vol in zijn ballen. Toen hij kneep voelde hij de warme,

hardgekookte en gepelde eieren, heen en weer glibberen.

De man verslikte zich, grommend door de ondraaglijke pijn.

Met zijn linkerhand knipte Post de stiletto open.

'Nein!' De schreeuw met daarbij de verwilderde blik, maakte Post duidelijk dat de man hem begreep.

'Dat is castratiojanus,' grinnikte Post. Hij maakte daarna een snijdend gebaar met de stiletto. 'Und das war castratiojanus,' zei hij, zodat de man het duidelijk zou begrijpen.

Hij liet de ballen van de man los.

Een diepe zucht van opluchting klonk door de kamer.

'We proberen het opnieuw,' zei Post,
'wat kwam je hier doen?'

'Einbrechen,' antwoordde de Joego.

'Ja, én?'

'Ich muste ein boobytrap setzen.'

'Waar?'

'Soweit bin ich nicht gekommen, Sie
waren zu bald zuruck.'

'Van wie moest je die boobytrap zetten.'

'Mein Boss.'

'Wie is je Boss?

'Die ken ich nicht.'

Post zipte de ritsluiting van de gulp naar beneden, greep de broekrand van de jeans en rukte die naar beneden.

'Bitte nein!' Het klonk als een schreeuw.

'Ich weiss nicht wie er ist,'

de stem trilde.

'Wie gafje de opdracht?'

'Das war ein Brief.'

101

'Hoe kwam je aan die brief?'

'Die had meinen Advocaat mir gegeben.'

'Wie is je advocaat?'

'Herr Kaptein.'

Verdomme, dan heb ik toch gelijk! De geëerde confrère van Bramowitz, het kantoor Van Stekelen, hoorde ook bij de verdelgers.

Dan zal ik die meneer Kaptein eens bellen, zei Post. Zijn onderbuikgevoel

gaf aan dat er iets niet pluis was. Hij meende een verdachte, ietwat spottende lach rond de lippen van de Joego te zien.

'Bel jij maar,' besloot hij.

'Nein, ich kan Ihm nicht anrufen.'

'Waarom niet?'

'Dan weisst er das ich gesprochen habe.'

'Dat weet hij toch wel. Bellen!'

Er verschenen zweetdruppels op het voorhoofd van de man. Post rook diens angst.

'Nein, bitte rufen Sie doch an,' klonk het

kreunend.

Post had het spel gespeeld zoals hij dat had geleerd; rustig met overleg en met het spelelement erin. Nu werd hij woedend. Hij haalde zijn eigen pistool, een walther, uit zijn zak, ontgrendelde die en zette die tegen de slaap van de Joego.

'Bellen!' siste hij.

Er begonnen tranen over de bezwete, bestoppelde wang van de man te lopen.

'Mann kan nicht anrufen,' klonk het schor, 'de telefoon is geboobytrapt.'

Post voelde zich duizelig worden bij de

gedachte aan wat er had kunnen gebeuren. Hij sloeg de man met vlakke hand in het gezicht.

'Vuile flikker, ik zou je godverdomme moeten vermoorden,'

vloekte hij. Daarna belde hij met zijn mobieltje het bureau.

102

41

Het was laat geworden. De technische recherche had Post een verklaring afgenomen en foto's gemaakt. Ondanks het dienstverbod hadden ze daarna samen een borrel gedronken.

Post was de volgende morgen weer vroeg op. In plaats van te genieten van zijn nachtrust had hij liggen denken welke stap hij moest zetten om uit het gevaarlijke labrynt te komen waarin hij leek opgesloten.

Voordat hij tegen de morgen was ingedommeld had hij gedacht: de minister.

Alsof zijn gedachten stil hadden gestaan was ook de eerste inval die morgen: de minister.

Ik moet hem bellen, dacht Post, maar het zal niet eenvoudig zijn hem aan de telefoon te krijgen. Zo'n man zal wel door horden secretarissen en

secretaresses zijn omgeven. De bodyguards van zijne excellentie. Post herinnerde zich dat Bramowitz de minister had gebeld. In zijn hoofd klonk nog de melodie van tonen, toen de advocaat het nummer had ingetoetst.

'Waar heb ik dat klotebandje ook al weer opgeborgen?' mompelde hij zacht voor zich heen. Tijdens het eten van een paar beschuiten met jam, schoot het hem te binnen. Hij had de tape in het uitgeholde boekblok van de roman De Bergduivel gestopt. Bij een eventuele huiszoeking zou niemand die daar zoeken.

Het was tegen tien en dat Post het nummer kreeg. Dankzij Menno, die hem

verzocht het deuntje voor de telefoonhoorn af te spelen.

Post nam een borrel, ging er eens goed voor zitten en toetste het nummer.

'Ja?' klonk het, nadat de telefoon vier keer was overgegaan.

Bij officiële gesprekken stond hij altijd in dubio: Post of Top. Dit was officieel, hij koos voor het laatste.

'Met Top.'

Verdere introductie was blijkbaar niet nodig, want de nasale, afgemeten stem vroeg verbaasd: 'Hoe komt u aan mijn nummer?'

'Hoe wordt een advocaat minister?'
antwoordde Post. 'Iedereen heeft vragen
waarop geen antwoord is te geven.'

Er klonk irritaties in de zachte stem. 'Wat
belet me om nu de verbinding te
verbreken?'

'Uw nieuwsgierigheid. Het feit dat u
geschrokken bent omdat ik voldoende
weet om u en uw consorten te laten
hangen. Dat ik vijf verklaringen heb
opgesteld, een origineel en vijf kopieën
die Barbertje kunnen laten hangen.
Kortom, de wetenschap dat ik u bij uw
ballen heb.'

Post was buitengewoon tevreden over zijn woordkeus. Het zachte lachen aan de andere kant kon hem dan ook niet verontrusten.

'Wat wilt u nu eigenlijk, meneer Top?'

'Ik wil dat ik van de hitlijst word afgevoerd, dat u terugtreedt als minister en dat Bramowitz met pensioen gaat.'

'Is dat alles?' klonk het sarcastisch. 'U kent de macht van Salomo's rechtbank niet. U hebt vrouw noch kinderen. We kunnen u in rook laten opgaan. Onze computers stellen ons zelfs in staat uw identiteit uit te wissen. U kunt worden overgeplaatst en niemand hoort ooit nog iets van u. We kunnen u op medische

indicatie laten opsluiten in een psychiatrische inrichting. Kortom, we hoeven ons over u geen enkele zorg te maken.'

'Zo u wilt,' zei Post. 'U kent blijkbaar de macht van de media niet.

Ik zal u laten hangen aan de hoogste boom.'

Gefrustreerd wierp hij de hoorn op de haak.

Zo'n kwartier later had hij Pieter S. aan de telefoon.

'Ik heb iets heel belangrijks, Pieter, daar wilde ik eens met je over praten.'

De journalist kende Post goed genoeg om te weten dat die hem niet voor de kat zijn viool zou laten komen. Toch vroeg hij een bevestiging van de urgentie en ernst.

'Wat heet belangrijk, Paulus?'

'Enkele liquidatiepogingen op mijzelf. Een paar criminelen die eigen rechter spelen. Nieuws rondom Holleeder en ...'

'Houd maar op,' onderbrak Pieter hem. 'Ken jij het beeld van Picasso in het Vondelpark?'

104

'Ja.'

'Zullen we daar morgenvroeg om negen uur afspreken?'

'Dat staat,' antwoordde Post.

105

42

Post had vannacht weer slecht geslapen. Gisteravond had hij Elly zomaar, in een vlaag van verlatenheid, gebeld. Ook al had hij zijn naam niet genoemd, ze had gelijk geweten wie hij was. Even hadden ze gepraat, toen had hij haar gevraagd hoe het ging met haar skivriend had ze meewarig gelachen: 'Die is al jaren geleden vertrokken, Paul.'

Met de moed der wanhoop had hij haar uitgenodigd voor een etentje

'om eens gezellig bij te praten'. Tegen zijn verwachting in had ze spontaan gereageerd: 'Ja, dat lijkt me leuk. Ik bel je een van de komende dagen wel.'

'Elly, ik stuur je een envelop met informatie. Wanneer ik één dezer dagen onverwacht mocht overlijden, wil je die informatie dan aan de redactie van *De Telegraaf* geven?'

Ze had geschrokken gereageerd, dat had hem vreemd genoeg erg goed gedaan.

'Jezus Paul, doe niet zo eng.'

'Er zal waarschijnlijk niets met me gebeuren. Het is enkel voor het geval dat. Beloof je het?'

Ze had 'ja' gezegd en direct daarna de hoorn op de haak gelegd.

Vanaf dat moment had hij niet meer kunnen slapen, haar niet meer uit zijn gedachten kunnen bannen. Tot haar vertrek was er tussen hen altijd dat vertrouwen en begrip geweest.

Tegen vijven was Post opgestaan, hij had besloten de rust van het Vondel park te zoeken. Hij propte zijn geld en paspoort in de achterzak van zijn broek, stak een pakje Gauloises Caporal en zijn aansteker in de borstzak van zijn hemd.

Ook vulde hij, voor hij wegging, de zilveren flacon met jenever.

Onderweg had hij ruim tien minuten staan kijken naar de vorderingen van de bouwwerkzaamheden aan een nieuw

kantoorgebouw. Het was prachtig hoe de betonijzers eruitzagen: als de tanden van een reuzenkam, die zich zwart tegen de roze morgenlucht aftekenden. Daarna had hij de brief aan Elly, met alle informatie over de zaak-Salomo, in een brievenbus gedeponneerd.

106

Nog steeds erg vroeg arriveerde hij in het park. De wind had 's nachts de nevel

weggeblazen uit de stad. De zon, die net was opgekomen, wierp ijle, schuine stralen door het in groen getinte bladerdak van de bomen. Er liepen enkele mensen te joggen over het pad, dat naar de ingang aan de Van Eeghenstraat voerde.

De wagen van Holleeder, die regelmatig bij zijn vriendin Niki sliep en zijn auto dan aan de kant van het Vondelpark parkeerde, kon hij nergens ontdekken.

Post slenterde verder en stond stil op een bruggetje waar hij met beide handen het rondhout van de reling omklemde. Hij zette zijn borstkas uit. Nadat hij de laatste stadslucht had uitgeademd, zoog

hij diep de parklucht op. Hij ademde snel enkele keren achter elkaar zodat hij, door de toevloed van zuurstof, licht in zijn hoofd werd. Daarna nam hij een flinke slok uit de flacon. Zoals altijd verbaasde Post zich over de directe en krachtige werking van de alcohol.

Wat tikt mijn hart snel? Een moment dacht hij dat het door de toevloed van zuurstof kwam. Maar toen realiseerde hij zich dat het werd veroorzaakt door een vreemde, onrustige kriebel. Het was een onbestemde angst, alsof hier ergens een krokodil rondkroop. Een onontdekt gevaar dat ieder moment kon toeslaan. De vraag die hem zenuwachtig maakte was alleen wanneer.

Het ruisen van de bomen kalmeerde hem enigszins, maakte hem weemoedig. Hij dacht aan de zekerheid dat de bomen daar over vijftig jaar ook nog zouden ruisen; terwijl hij tegen die tijd het gevecht tegen zijn voortbestaan allang had verloren. Maar hoe dicht hij bij de dood was, wist Post niet.

Verrast draaide hij zich om, bij het knerpende geluid van voetstappen.

'Goedemorgen, Paulus, ik dacht je van de week al te zien.'

Het was Jaap Hof die met uitgestoken hand op hem afkwam.

Post grijnsde, stak ter begroeting ook

zijn hand uit. Hij realiseerde zich niet dat zijn vroegere maat van de 'crackers', eigenlijk niets van zijn aanwezigheid hier kon weten. Zijn hand stevig vasthoudend en tegenover elkaar staande, trok Jaap hem met een ruk naar zich toe. Hij stak het scherpe mes met kracht in de buik van Post, vlak onder zijn

zijn 107

middenrif. Daarna stootte hij het lemmet door naar boven, zodat de longen van Paulus werden doorboord. Onafgebroken hielden de bruine ogen van zijn moordenaar zijn blauwe gevangen, die geleidelijk hun glans verloren.

'Waarom Jaap?' rochelde hij, terwijl het bloed op zijn lippen schuimde. Dat was het laatste woord van Paulus Teunis Top. Zijn linkerhand taste naar de leuning van de brug, hij miste en met gespreide armen sloeg hij tegen het houten plankier. Post nam het beeld van zijn moordenaar mee naar boven.

108

43

Het was exact negen uur dat Pieter, zwetend en buiten adem, bij het beeld van Picasso aankwam. Het laatste stuk had hij hard gelopen.

Onderweg had hij een verontrustend

telefoontje gehad van kantoor.

'Er is iets in het Vondelpark aan de hand, Pieter.'

'Wat?'

'Politieradio, een oproep, een twee-acht-negen-melding. Er zijn drie wagens en een ambulance heen gestuurd.'

'Hoe laat was dat?'

'Iets over zevenen.'

Zo vroeg, dat kan Post niet zijn, meende de verslaggever, toch was hij begonnen te rennen. Toen hij niemand bij het beeld aantrof en hij iets verderop het blauwe

zwaailicht van een politiewagen zag, spurtte hij het grasveld over.

Het was al een tijd geleden gebeurd. De brug was afgezet met linten. Twee mannen van de technische recherche waren druk bezig met sporenonderzoek. Een politieman maande de nieuwsgierige joggers en wandelaars door te lopen.

Pieter herkende inspecteur Molenaar.

'Wat is er gebeurd, Mark?'

'Een slechte morgen,' somberde de man, 'iemand neergestoken!'

'Dood?'

'Als een pier.'

'Wie?'

'Mag ik niet zeggen. Je zult de eerste zijn, die het hoort wanneer de naam wordt vrijgegeven.'

'Misschien is het Paul Top?'

Aan het gezicht van Mark zag hij dat het schot raak was.

'Hoe weet je dat?' klonk het verbaasd

In antwoord daarop slaakte Pieter, die een hekel had aan vloeken, een hartgrondige godslastering.

'Hoe laat is het gebeurd?'

'Iets over zevenen.'

109

Ieder keer opnieuw, dat hij zo direct met de dood werd geconfronteerd, kwam er een wee gevoel vanuit zijn maag omhoog.

Pieter draaide zich om en beende met grote stappen weg. Hij had de oude Post graag gemogen. Nu verweet hij zichzelf dat hij de rechercheur, tijdens het telefoongesprek, niet wat verder had uitgehoord. Een van de trefwoorden criminelen, eigen rechter of Holleeder, had voor die ontboezeming een stokje

gestoken. Een mes om precies te zijn.

Met die gedachten arriveerde de verslaggever bij het huis in de Holendrechtstraat. Hij was snel geweest, maar niet snel genoeg.

Justitie was al binnen.

Toen Pieter in de deuropening verscheen toonde een blonde man hem ongevraagd het legitimatiebewijs van de AIVD. Het waren jongens die hij niet kende.

'Poppetje gezien, kastje gaat dicht. Wegwezen, jij!' zei de man.

Voordat Pieter zich omdraaide zag de verslaggever, in de huiskamer, een grote,

gebruinde man met lange, grijze haren, die een plastic zak met de persoonlijke zaken van Post vulde.

De horzels zaten overal, want toen hij als laatste in de auto het nummer van Post op het bureau belde, beantwoordde een zware stem de telefoon.

'Jansen.'

'Mag ik Post even?'

'Met wie spreek ik?'

'Armand Desmet.' Het was de eerste naam die Pieter te binnen schoot.

'Meneer Post is er niet.'

'Mag ik dan Ben Veldhoen van u?'

'Is vrij vandaag, maar ik leg wel een notitie neer dat u hebt gebeld.'

Nutteloos, wist Pieter. Hij verbrak de verbinding.

Als laatste belde hij de kale misdaadverslaggever van *De Telegraaf*. Van hem hoorde Pieter dat het een afrekening was in het criminele circuit.

'Klets nou niet,' zei Pieter geagiteerd, 'Post was geen crimineel.'

'Ja, ik begrijp het, eerlijk gezegd, ook

niet. Maar volgens mijn zegsman was Post iemand van de CIE, die was belast met de groep van Holleeder. Het zou iets te maken hebben met de afrekeningen, die de laatste jaren hebben plaatsgevonden. Het fijne weet ik er ook nog niet van. De lullen hullen zich wat dat betreft in stilzwijgen.

111

44

Pieter kende Ben Veldhoen. De jonge rechercheur was een tijd geleden door Post aan Pieter voorgesteld. Gewoontegetrouw had hij het telefoonnummer van de rechercheur in zijn computer opgeslagen.

Terug op kantoor belde hij de Twentenaar.

'Dag Ben, met Pieter S. Gecondoleerd, jongen, met de dood van je chef.'

'Ik begrijp er niets van,' klonk het somber. 'Waarom hebb'n ze hem vermoord en waarom hebb'n ze mij zomaar voor onbepaalde tijd geschorst.'

'Waarom dat?'

'Wist ik het maar. Ze hebb'n me niet alleen geschorst maar ook een spreekverbod gegev'n. Ze hebb'n ook alles van de afdeling meegenom'n.'

'Wie zijn die "ze"?''

'Ik heb al te veel gezegd, vergat dat ik een spreekverbod heb!'

'Ja hallo,' protesteerde Pieter, 'je maakt me eerst nieuwsgierig, nu scherm je plotseling met een spreekverbod. Kom op, Ben, je gelooft toch zelf ook niet dat Post een crimineel is?'

'Ik weet alles,' klonk het somber. 'Post heeft me, nadat hij terugkwam uit Deventer, de gehele toedracht verteld.'

Het was duidelijk dat de jonge rechercheur in de war was.

Pieter realiseerde zich dat Ben best afgeluisterd kon worden. Dat die onbewust gevaar liep nu hij alle

voorzichtigheid uit het oog dreigde te verliezen.

'Zeg maar niets meer, Ben. Weet je wat, ik kom je morgenvroeg ophalen en dan gaan we ergens rustig zitten.'

'Als je maar weet dat je niets te verwacht'n hebt. Ik laat niets los van wat Post me heeft verteld. Ik heb een spreekverbod, vergeet dat niet.'

'Turkenburch, elf uur?'

'Ik zal er zijn, maar beloof verder niks.'

112

Het was uit respect en de herinnering

aan Paulus Top, dat ze bij café Turkenburch hadden afgesproken. Pieter en Ben namen achter in het etablissement plaats. Doorgaans dronken beide mannen bier, maar uit solidariteit met de dode bestelden ze nu een jonge borrel.

Pieter hief zijn glas: 'Op je eeuwige rust, Paulus.'

'Post, dat je de welverdiende rust mag vind'n,' sprak Ben, die tranen in zijn ogen had. Beide mannen zwegen tot ze hun glaasje hadden leeggedronken.

Pieters grijze ogen, boven de Griekse neus, keken de Twentenaar peinzend aan. 'Nou, vertel me maar wat je kwijt wilt.'

'Alles,' antwoordde de jongen. 'Ik heb er goed over nagedacht, maar ik denk dat er een vies spelletje wordt gespeeld.'

'Zo, en wat is dat spelletje dan?'

'Je zou het stratego met levende pionn'n kunn'n noem'n,'

antwoordde Ben grimmig. Zonder rem vertelde hij alles van wat hij van Top had gehoord. Het feit dat die oorspronkelijk de opdracht had gekregen om een lek bij Justitie op te zoeken. Dat hij ernstige aanwijzingen had dat Bramowitz, de minister en andere kopstukken bij Justitie, een soort doodseskader hadden gevormd om de criminaliteit in de hoofdstad te

bestrijden.

'Feiten en bewijzen,' vroeg Pieter die aanvankelijk met scepsis, maar gedurende het gesprek meer en meer geïnteresseerd raakte in het verhaal.

'Mijn collega heeft de gesprekk'n opgenom'n en een dossier aangelegd, die heeft hij bij een notaris ondergebracht.'

'Heel verstandig,' knikte Pieter. 'Weet je ook welke notaris?'

'Gister'n, nadat ik bericht kreeg van de dood van Post, heb ik het Bettie gevraagd. Ik hoorde de chef haar enkele dag'n geled'n vrag'n, het telefoonnummer voor hem op te zoek'n.'

Pieter, die verbaasd stond van de scherpzinnigheid van de jongen, knikte. 'En?'

'Nummer en de naam wist ze niet meer, maar het was een notaris in Nieuw-Vennep.'

113

'Het lijkt wel een fairy-tale,' zei Pieter S met een frons. 'Maar ik ken Post, die zal niet zomaar met het een of ander lulverhaal op de proppen komen.'

'Wat doen we nu?' vroeg Ben.

'Jij doet niks. Ik zal er eens induiken, dat zijn we Post wel verplicht.'

45

De Boeing 777 was om 10.45 uur vanaf Amsterdam naar Bangkok vertrokken.

De stuwkracht van tweehonderddertigduizend pond, die de twee krachtige motoren ontwikkelden, zouden Jaap Hof in twaalf uur terug in Thailand brengen.

De 'Triple Seven' vloog boven Oostenrijk toen de oude vriend van Post zijn eerste whisky bestelde. Hij lag heerlijk languit in een fauteuil van de eerste klas en werd doezelig van het monotone geluid van de motoren. Het deed hem denken aan de emotionele stem

van de minister van Justitie met wie hij gisteren tot bijna middernacht had zitten praten.

Hij strekte zijn lange benen, nam een flinke slok en glimlachte naar de knappe stewardess die was aangewezen om voor hem te zorgen.

Jaap dacht aan de paar dagen die hij in zijn oude vaderland had doorgebracht. Nog steeds was hij geschokt door de reden van zijn bezoek. Paulus Top was wel de laatste van wie hij had gedacht dat die in de misdaad zou vervallen.

Als afgetraind en gedisciplineerd lid van 'de crackers' was hij altijd een der betrouwbaarste gebleken. Zo

koelbloedig en serieus, dat hij door de FBI als voorbeeld voor de anderen werd gesteld. Er was niemand die, in de acht bestaansjaren van de groep, zoveel moed had getoond als Top.

Jaap sloot een ogenblik zijn ogen. Hij herinnerde zich hoe hij in Den Haag, samen met Top, een doorgedraaide Russische diplomaat onschadelijk had gemaakt. Met toegeknepen billen had hij toegekeken hoe Top onverhoeds op de man was afgevlogen. De diplomaat had Top door de wang geschoten. Ondanks die verwonding had de rechercheur hem met een karatetrap gevelde.

'Ik mag werkelijk doodvallen als ik er

iets van begrijp,' mompelde Jaap zacht voor zich heen. Top, de man naar wie hij vroeger had opgekeken, was volgens de minister een ordinaire boef. Hij kon het niet geloven, Justitie moet zich absoluut hebben vergist.

115

Plotseling, hoog boven de Alpen, werd hij overvallen door een onnoemelijke spijt. Een berouw dat hem liet huiveren. Jaap dronk het glas in één teug leeg. De alcohol brandde zijn keel, maar de vieze smaak in zijn mond bleef. Getverderrie wat een smerige streek hadden ze met hem uitgehaald. Wat een lul de behanger was hij, dat hij zich als een beginneling

had laten manipuleren. Na zoveel jaren had hij zich, door een lulsmoes voor het karretje van Justitie laten spannen.

Vanzelfsprekend was hij gestreeld geweest toen Justitie, bij monde van de minister, een beroep op hem had gedaan. Ze beweerden meer vertrouwen in hem te hebben dan in de moderne lichtung van kreukelaars. Als oude rechercheur was hij de enige man die de klus zou kunnen klaren, had de minister gezegd. Maar nu wist hij dat hij was gebruikt. Dat hij de zware last van broedermoord tot zijn dood op zijn schouders zou moeten torsen. Hij wenkte de stewardess voor een nieuwe drink. Met verbazing zag ze dat over de bruine wangen, van de

knappe en gedistingeerde heer, grote tranen biggelden.

116

46

De zwarte, geblindeerde Mercedes van Zijn Excellentie, de minister van Justitie, stond voor het Marriott Hotel aan de Stadhouderskade.

Met een witte molton doek was de chauffeur bezig de wagen te poetsen. Terwijl hij de doek lichtjes over de lak wreef, liet hij zijn ogen waakzaam over de passanten gaan. Bij de vier geparkeerde motoren van de verkeersdienst, die de escorte vormden

van de minister, stonden twee mannen met elkaar te praten. Ook zij controleerden doorlopend de omgeving.

In de kleine vergaderzaal op de eerste verdieping zaten enkele mannen aan een ronde tafel. De minister van Justitie, een kleine, opvallend keurige man in een muisgrijs pak, stond op. Bedachtzaam en zorgvuldig formulerend, met zijn nasale stem, opende hij het gesprek.

'Mijne heren, we zijn hier bijeen omdat er zich enkele moeilijkheden in onze organisatie hebben voorgedaan. Zo ik heb vernomen, zijn deze ongenoegens zonder consequenties opgelost. Wel heb ik begrepen dat er, bij het veiligstellen

van ons ideaal, enkele slachtoffers zijn gevallen. Tijdens mijn rit naar Amsterdam las ik dat notaris Holthuis in Nieuw-Vennep, bij een nachtelijke inbraak in zijn huis, het leven heeft gelaten. Het is een van de kwalijke gevolgen van de moeilijkheden. Ik wil dan ook benadrukken dat we ook in de toekomst zeer consciëntieus te werk dienen te gaan.'

'Hoe hebben ze die notaris getraceerd?' fluisterde Witteveen tegen zijn buurman.

'Een verklikker bij de Broederschap der Notarissen,' mompelde Bramowitz terug, 'daar worden dit soort speciale minuten gemeld.'

De minister wendde zich naar rechts,
waar het hoofd van de AIVD

zat. 'Ik heb van Comijn begrepen dat de
databank is geschoond, dat is toch
gebeurd, Richard?'

De dikke man, met de zwarte toupet,
knikte. 'Ja, dat klopt, de zaak is volledige
gecoverd. Wat we hebben kunnen
opsporen, hebben we 117

onderzocht, de tapes en belastende
notities zijn vernietigd, kortom voor ons
zijn er geen onduidelijkheden meer in
deze zaak.'

'Maar?' zei de minister.

De gezette man keek hem verbaasd aan.
'Wat bedoelt u met maar?'

'In een zaak als deze is er altijd een
maar.'

'Ja,' twijfelde Richard, 'er is wel een
onopgelost mysterie. Dat is een foto die
we in de bezittingen van de overledene
van de CIE

vonden.'

'Foto?'

'Deze!' Richard legde een kiekje op
tafel. 'Ik heb hem veiligheidshalve maar
uit het dossier gelicht en bij me
gestoken.'

De foto van een jonge vrouw, met gitzwart haar en helblauwe ogen, ging van hand tot hand.

'Mooie vrouw,' zei Bramowitz waarderend, 'wie is het?'

'Wordt aan gewerkt,' zei de AIVD'er, 'op dit moment kan het nog van alles zijn.'

De man die in een hoekje zat was niet zo groot en erg vet. Hij had een garibaldi van dik, zwart, naar achteren gekamd haar, dat door brillantine in bedwang werd gehouden. Beide hamsterwangen hadden een deuk bij de kaak door het spek. Zijn kleine varkensoogjes lagen diep weggezonden in de vetplooien eromheen.

Hij nam de foto in zijn mollige handjes, schoof zijn bril naar zijn voorhoofd, keek intens naar de foto en met onderdrukt verlangen mummelde hij: 'Zijn maîtresse is ze zeker niet, ze is te jong en te mooi voor de status van de overledene.'

De minister onderbrak de voormalige PG, die hij toch al niet zo hoog had zitten omdat die 'vieze' boekjes schreef, met een handgebaar en nam opnieuw het woord.

'Ik ga ervan uit dat dit wordt uitgezocht, Richard, maar het lijkt me niet raadzaam dat er nog meer slachtoffers vallen.'

Hij keek de kring rond en zijn grijze,

koele ogen bleven op Witteveen rusten.

'We betreuren het ten zeerste dat een van de meest gewaardeerde leden van de CIE het leven heeft verloren. Het is daarom zo jammer, omdat niemand van ons deze medewerker een slecht imago had willen 118

geven en hem in het criminele milieu heeft willen trekken. Maar de goede zaak heeft ons genoopt deze passerelle toe te passen. Een gelukkige bijkomstigheid is, dat naast de naam van het slachtoffer, geen enkel familielid van hem in dezen wordt geschaad.'

Comijn, de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, onderbrak het

'in memoriam' van de minister. 'Mag ik de heren erop attenderen dat Pieter S. zich op de zaak heeft gestort. Links en rechts stelt deze verslaggever vragen. Ik heb vernomen dat hij tot de kennissenkring van de overledene schijnt te behoren.'

Bramowitz hief zijn hand op.

'Ik ken Pieter S. goed. Wanneer een van uw ambtenaren door de verslaggever wordt lastiggevallen, dan verwijst u die maar door naar mij.'

Voordat de minister de bijeenkomst sloot, zei hij: 'Overigens, we zullen Holleeder binnenkort wel vrij moeten laten, we mogen ervan uitgaan dat die de

winter niet haalt.'

119

47

De minister rustte met gesloten ogen tegen de kussens op de achterbank van de Mercedes. Hij voelde zich opgejaagd en moe, zelfs het vredig zoemende geluid van de zescilinder kon zijn gedachten niet wat rustiger maken. Er waren angstaanjagende gedachten die zijn stemming tot het absolute nulpunt lieten dalen.

De zin van de rechercheur bonkte repeterend in zijn hoofd: *'Uw nieuwsgierigheid. Het feit dat u*

geschrokken bent omdat ik voldoende weet om u en uw consorten te laten hangen. Dat ik vijf verklaringen heb opgesteld, een origineel en vijf kopieën die Barbertje kunnen laten hangen. Kortom, de wetenschap dat ik u bij uw ballen heb.'

De AIVD had slecht vier kopieën in de kluis van de notaris gevonden. Dat hield in dat er, naast hemzelf, nog iemand anders was die alles van 'Salomo's rechtbank' wist. Was het niet Benjamin Franklin die had gezegd: 'Drie mensen kunnen een geheim bewaren, mits twee van hen dood zijn.'

De geplaagde eminentie wist dat hij de

gevaarlijke man of vrouw moest zien te vinden die het origineel in handen had. Zijn trillende handen zochten naar het doosje Rennie's in zijn jaszak. Het maagzuur liet zijn strottenhoofd branden. Zou het soms die zwartharige vrouw van de foto zijn, vroeg hij zich af.

120

Nawoord

Het ontstaan van Salomo's rechtbank

Er behoort aan het vormen van Salomo's rechtbank een ethisch dilemma ten grondslag te liggen, maar in dit bijzondere geval ontkracht de praktijk deze ethiek. De gedachte voor het

vormen van deze speciale rechtbank en de uitvoering van de door het tribunaal opgelegde straf, ontstond naar aanleiding van een rapport van de AIVD. Deze rapporteerde onder andere dat de dreigementen uit Joegoslavische kring er mede toe hebben bijgedragen dat de betrokken bendes door Justitie minder gericht, minder geconcentreerd, dus minder offensief, worden vervolgd. De criminelen bedreigen en intimideren politie en justitie op ernstige wijze, of doen pogingen daartoe. Ze dreigen gewelddadig te worden of dodelijk geweld te gebruiken tegen politiemensen of hun gezinsleden. Zowel vanuit Joegoslavische kring als door de Bruinsma-groep werden in het verleden

dreigementen aan het adres van de politie gericht. Maar na 1990 gingen met name Joegoslavische criminelen over tot serieuze intimidatie van politie en justitie. Frustrerend is dat deze intimidatie vaak moeilijk is te bewijzen en strafbaar te stellen. Vaak lijken de intimidaties op zichzelf staande en onbetekenende voorvallen. Een langzaam rijdende, vreemde auto in de straat, het 's nachts herhaaldelijk telefonisch lastigvallen, het toevallig verkeerd bezorgde postpakket of in 'ernstiger vorm' een dreigbrief. Vaak blijken de dreigementen niets om het lijf te hebben, met andere woorden de genoemde bedreigingen worden niet omgezet in concrete acties. Maar ook

worden de dreigementen wel degelijk tot uitvoer gebracht. Nemen we als voorbeeld het daadwerkelijke molesteren van de Officier van justitie Mr. J. Valente. Ook waren er concrete aanwijzingen om de Amsterdamse Officier van justitie Koos Plooy te liquideren. Deze bestrijder van de georganiseerde misdaad is als gevolg van deze doodsb bedreiging overgeplaatst. Hetzelfde overkwam de Roermondse Officier van justitie Van Hilten. Samen met een rechercheur uit Eindhoven werd hij door een 59-jarige Nederlandse crimineel met de 121

dood bedreigd. Onderzoek van de AIVD leert dat niet alleen de geïntimideerde of

bedreigde zelf, maar ook hun familieleden zich veiliger en prettiger voelen, wanneer toegegeven wordt aan de eisen van de crimineel. Dit om een eventuele 'dodelijke' actie te voorkomen.

In hetzelfde onderzoek komt men bij intimidatie van getuigen tot dezelfde conclusie. De intimidatie en bedreiging heeft dan tot doel om die getuigen ertoe te bewegen in het geheel geen verklaring af te leggen of een reeds afgelegde verklaring terug te nemen. Deze intimidaties kunnen heel verschillende vormen aannemen. Het kan gaan om een mondelinge bedreiging tot een fysieke molestatie, een liquidatie, de toezegging van beloningen in geld, goederen of een

baan. Meer subtiel is de intimidatie van de kant van advocaten die van hun recht gebruikmaken om verhoren van getuigen door de rechter-commissaris bij te wonen. De wetenschap, of althans het vermoeden, dat de verdachte, die bekendstaat om zijn gewelddadig optreden, onmiddellijk na het verhoor zal worden bijgepraat over wat er tegen hem is verklaard, is somtijds ruim voldoende om getuigen te doen zwijgen.

Dit alles staat een normale en verantwoorde rechtsgang in de weg en deed een groep van deskundigen op het rechterlijk vlak besluiten een speciale rechtbank voor zware criminelen in het leven te roepen.

Salomo's rechtbank, die concreet kan leiden tot de meest verregaande consequentie, het doden van de crimineel.

Drie stromingen

Begin jaren tachtig werd de Amsterdamse onderwereld

gereorganiseerd. Dit gebeurde doordat er drie stromingen op gang kwamen, die zich in de loop der jaren samenvoegden tot een asociale penoze waarin door Justitie bijna niet is door te dringen.

1. De organisatie van Klaas Bruinsma

Vanaf de aanslag op Klaas Bruinsma,

meer dan vijftien jaar geleden, tot het liquideren van Thomas van der Bijl in april 2006, is er een rode lijn te trekken tussen de verschillende moordaanslagen. De Amsterdamse onderwereld, met haar onderlinge verhoudingen tussen 122

de geliquideerde criminelen en de verhouding tussen de bestaande onderwereld als organisatie, wordt geregeerd door een handvol topcriminelen. Het begint allemaal midden 1970 wanneer Klaas Bruinsma en de charmante maar keiharde Thea Moeur, bijgenaamd

'Tetje,' samen een misdaadorganisatie oprichten. Dit wordt over het algemeen

gezien als het moment dat de oude, gezellige penoze overgaat in wat we nu de georganiseerde misdaad noemen. Klaas groeide op in Blaricum en ging daar naar de HBS. Hij was van gegoede familie, zijn vader was directeur van de Raak-frisdrankfabriek. Klaas kreeg een keiharde opvoeding waarin het winnen centraal stond. De lange Klaas had aanleg voor het ondernemerschap. Klaargestoomd voor de bovenwereld, kwam hij in de onderwereld terecht. In vijftien jaar bouwde hij, samen met Thea Moeaar, een bende op die qua structuur en hiërarchie uniek was in Nederland. De Bruinsma-groep was een syndicaat met bazen, onderbazen en verschillende divisies: geweld, drugs en beleggingen.

Bruinsma was een geboren leider, die charismatisch, intelligent, psychopatisch, uiterst gewelddadig en dominant was. Hij heeft in die tijd twee bijnamen: 'de Lange' en 'de Dominee'. Deze laatste heeft hij te danken aan zijn zwarte kleding en de hebbelijkheid anderen altijd de les te lezen. De groep-Bruinsma wordt een groot en gewelddadig misdaadsyndicaat, dat sinds de jaren tachtig zakelijke contacten onderhoud met bekende drugshandelaren: de Egyptenaar Magdi Barsoum en Steve Brown. Als echte maffiabaas stelt de drugsbaron enkele lijfwachten aan: Charlie da Silva, Geurt Roos, Slimme Ed, Lange Jan, Tuna de Turk en André Brilleman, een

professioneel kickbokser.

Midden jaren tachtig gaat Thea Moear met pensioen, maar ze blijft als aandeelhouder van het syndicaat wel nauw betrokken bij de organisatie. Gedurende de jaren tachtig versterken verschillende criminelen de organisatie. Etienne Urka, alias 'Eutje,' alias 'De generaal' treedt als lijfwacht in dienst bij Bruinsma. Urka, in Paramaribo geboren, groeit uit tot tweede man in de organisatie. Sam Klepper wordt één van de leiders. Roy Adkins wordt de centrale man voor wat betreft de drugshandel. Bruinsma begint cocaïne te snuiven, 123

zoekt vaak de aandacht en wordt een gevaarlijke, onberekenbare factor en daardoor een gevaar voor het criminele milieu. Hij begrijpt zelf ook dat zijn gezag minder wordt en wil voor zijn pensioen nog eenmaal een grote slag slaan. In 1989 gaat bij die slag, die 'de grote berg' wordt genoemd. 45 ton Pakistaanse hasj verloren. Dit betekent Bruinsma's einde. De geïnvesteerde bedragen van ook andere 'grote'

criminelen gaan bij deze deceptie verloren en het lot van Bruinsma is beslist.

2. Willem Holleeder en consorten

Holleeder laat voor het eerst van zich

spreeken wanneer in november 1983 de biermagnaat Freddy Heineken en diens chauffeur Ab Doderer worden ontvoerd. De twee worden onder slechte omstandigheden gevangen gehouden in een loods op het industriegebied 'de Heining' in het Westelijk Havengebied. Het Heineken-concern betaalt 35 miljoen gulden losgeld voor de vrijlating van het tweetal. De ontvoerders zijn Cornelis van Hout, bijgenaamd 'Flipper' (25), Willem Holleeder, bijgenaamd 'de Neus' (25). Frans Meijer, bijgenaamd 'Stekel' (30), Jan Boellaard, bijnaam 'de Poes' (31) en Martin Erkamps, bijnaam 'Remmetje' (20). Deze jongens gaan al

sinds hun jeugd met elkaar om en groeien op in de Staatsliedenbuurt. Ze hebben een hechte vriendschap en maken met hun brommers de buurt onveilig. Vooral Cor van Hout en Willem Holleeder trekken veel met elkaar op.

Halverwege de jaren zeventig verleggen deze twee hun speelterrein naar de Jordaan waar ze een aannemersbedrijf oprichten, met daarnaast een timmerfabriek in het Westelijk Havengebied. Ze zijn vaak te vinden bij 'Tante Nannie' in de Westerstraat en in 'Café Arie'

waar ze hun zakelijke contacten onderhouden. Hun aannemersbedrijf gaat

failliet en ze verleggen hun werkterrein naar de koppelaardij. Dit houden ze een jaar vol, want dan lopen ze tegen de lamp. Wanneer ze een jaar of drie-, vierentwintig zijn storten ze zich in de makelaardij.

Hiermee zijn ze succesvol tot het begin van de jaren tachtig. Dan ontstaat het plan tot het ontvoeren van biermagnaat Alfred Heineken en diens chauffeur Ab Doderer. Na het uitzitten van hun straf zetten Willem Holleeder, Cor van Hout, Jan Boellaard en Martin Erkarnps 124

hun criminele activiteiten voort. Frans Meijer gaat terug naar Paraguay, waar hij een restaurant uitbaat.

3. De Joegomaffia

In het begin van de jaren tachtig ontstaat er een groeiende rol van Joegoslaven in de Amsterdamse onderwereld. Ze worden al snel de

'joego's' genoemd door politie en de criminelen. De Joegomaffia bestaat uit Serven, Kroaten en Montenegrijnen, de laatsten zijn het ergst. De Joego's treden aanvankelijk voornamelijk op als bodyguards en huurmoordenaars. Maar door het overschot aan wapens, na de Kroatische en Bosnische oorlog, worden de zware jongens in Amsterdam in ras tempo bewapend. De Joego's hebben de wapenhandel ontdekt. Daarnaast

handelen ze in vrouwen en drugs. Ze controleren al snel een deel van de prostitutie in Amsterdam. Door de wapenhandel belanden ze bijna vanzelf in de drugshandel. Criminelen uit het drugscircuit die krap bij kas zitten, betalen de wapens vaak met heroïne of coke. Waren de acties van de Amsterdamse criminelen tot die tijd vrij rustig, omdat hard en openlijk optreden de aandacht van de politie trekt, zoniet de acties van de Joego's! Die hadden de oorlogsmentaliteit meegebracht waarbij wapens angst dienen in te boezemen. Door hard, meedogenloos optreden werd geïntimideerd en dat daarbij vaak toeschouwers aanwezig waren, leek de Joego's niets te kunnen schelen.

Al snel kon Justitie aan de hand van het brute optreden concluderen dat een aanslag door Joego's was gepleegd. Vaak werden huurmoordenaars ingevlogen vanuit Belgrado. Killers die een meedogenloze bereidheid bezitten om dodelijk geweld te gebruiken tegen iedereen voor wie hun opdrachtgever betaalt. Ook schromen de Joego's niet om politiefunctionarissen te intimideren in de hoop dat ze hun naspeuringen staken.

125

De liquidaties

In mei 1978 wordt Henkie Soenarto, een lijfwacht van Bruinsma, doodgeschoten

in de Rijnstraat. Dit is het gevolg van een lang broeiend conflict tussen Bruinsma en Moear, en de ex van Moear: Hugo Ferrol.

In juli 1982 wordt in opdracht van Bruinsma op de Amsteldijk Alexander Marianovic geliquideerd. Marianovic en Brilleman hadden Bruinsma voor drie ton opgelicht bij een poging Hugo Ferrol uit de weg te ruimen. De twee hadden als bewijs polaroids laten zien van een met ketchup overgoten Ferrol.

In augustus 1983 schiet Bruinsma gokker Leo Frantzen dood, in een woning in de Wakkerstraat. Bruinsma raakt zelf zwaar gewond bij de schietpartij. Aanleiding

tot deze moord is een poging van Pietje Pieterse, een ex-werknemer van Bruinsma, om honderden kilo's hasj van de Bruinsma-organisatie achterover te drukken.

In januari 1985 wordt André Brilleman, de lijfwacht van Klaas Bruinsma, in opdracht van 'de Dominee' geliquideerd vanwege de diefstal in augustus 1983. Hij wordt gemarteld, zijn lichaam in stukken gesneden alvorens het in beton wordt gegoten en bij Herwijnen in de Waal gedumpt.

In mei 1986 wordt drugshandelaar Robbie Koning doodgeschoten, vlak bij Carré aan de Amstel. Hij zou fatale

fouten hebben gemaakt bij de distributie van een partij drugs van de Bruinsma-groep.

In oktober 1987 wordt oud-wielrenner en veteraan in de drugshandel Jan Pafort van de straat geplukt bij zijn woning in Amsterdam-West.

Hij schrikt zich letterlijk dood en wordt enige tijd later teruggevonden in het Haringvliet bij Oud-Beijerland. Pafort zou grote schulden hebben gehad bij Bruinsma.

126

Dan wordt op 28 september 1990 Roy Francis Adkins (42) vermoord, terwijl

hij met twee vrienden wat zit te drinken in de Nightwatch Bar bij Hotel Américain. Eind jaren zeventig kreeg Roy contact met Bruinsma toen hij regelmatig wedstrijden met zijn schip 'Mistress' in Breskens zeilde. Als drugshandelaar trad hij in 1984 toe tot de organisatie van Bruinsma. Hij bracht die drugsdivisie op internationaal niveau. Na een inbeslagname van 45.000 kg hasj, bekoelde de relatie tussen Bruinsma en Adkins. De moord op Roy werd naar alle waarschijnlijkheid door de Joegoslavische maffia op touw gezet.

In oktober 1990 wordt Ljubinko Dujai Becirovic, de leider van de zogeheten Joegoslavische maffia in Amsterdam, uit

de weg geruimd door de Bruinsma-groep. Aanleiding is ruzie over een partij drugs die door leden van de Bruinsma-organisatie van de Joego's zou zijn gepikt, en verdere onenigheid over betalingen.

Op 27juni 1991 wordt geheel onverwachts, in de vroege ochtend, na een felle woordenwisseling, Klaas Bruinsma (38) doodgeschoten.

Deze aanslag vindt plaats bij het Amsterdamse Hilton Hotel, en wordt gepleegd door ex-politieman Martin Hoogland. Het is het begin van jaren van liquidaties. Na de dood van Bruinsma worden de lijfwacht Geurt Roos en Thea

Moeaar financieel benadeeld door Etienne Urka.

Niet lang daarna vestigt Thea Moeaar zich in Latijns-Amerika, waar zij haar misdadige praktijken voortzet. In de zomer van 2000 wordt zij gearresteerd in Panama. De rechtbank in Panamastad veroordeelt Thea

'Godmother' Moeaar en haar Italiaanse partner Antonio Brusamolin tot tien jaar gevangenisstraf. Dit wegens samenzwering tot het smokkelen van partijen drugs van Europa naar Panama.

20 maart 1992 wordt Tony Hijzelendoorn doodgeschoten in zijn woning in Wilnis. Hij wordt verdacht

van het praten met de politie.

Tony is bevriend met hasjbaron Steve Brown en de vermeende witwasser en vastgoedhandelaar: Ronnie Ondunk. Martin Hoogland wordt ook voor deze moord veroordeeld.

127

In 1992 wordt een onbekend gebleven Joegoslaaf geliquideerd. Hij wordt door het hoofd geschoten in een café in de Jordaan. Het juiste motief is niet bekend, maar Justitie gaat ervan uit dat deze afrekening verband houdt met de moord op Bruinsma.

Op 10 april 1993 wordt hasjhandelaar

Jaap van de Heijden vermoord door een bom die aan zijn voordeur hangt en door middel van een gsm tot ontploffing wordt gebracht. Jaren later wordt drugs- en wapenhandelaar en 'dubbelspion' Mink Kok als verdachte aangehouden in zijn cel in het halfopen kamp in Heerhugowaard.

Mink wordt overgebracht naar de gevangenis in Scheveningen. De politie beschikt over een foto van de dag van de aanslag waarop een menigte mensen is te zien die zich naar de plek van de moord spoedt.

Twee mannen lopen precies de andere kant op. Het zijn bekenden van de politie

en van Mink Kok: Jules Jie († oktober 2003) en Rob van E., de directe zakenpartner van George Plieger († januari 2003). Ook de onafscheidelijke vriend van Mink Kok, Jan Femer († september 2000), zou zich in Alkmaar hebben opgehouden rond het tijdstip van de aanslag. Dat kon de politie vaststellen aan de hand van het uitpeilen van zijn mobiele telefoon. Twee maanden na de moord ontvangt de Criminele Inlichtingendienst (CID) van de politie informatie dat Mink Kok en Jan Femer achter de moord op Van der Heijden zouden zitten.

In januari 1993 wordt voormalig tv-piraat Pietje Hendriks doodgeschoten in

een café op de Spaarndammerdijk. Hij zou actief zijn geweest in de xtc-handel.

Op 20 mei 1993 wordt op de ringweg de Belgische arts Danny Leclère, bijgenaamd 'Dokter Ecstasy' in zijn auto doodgeschoten. Hij speelde een rol in de eerste grote xtc-zaak in Nederland. Na een veroordeling van zes maanden gaat hij er vandoor tijdens zijn verlof.

Danny werkt als chemicus voor Ton van Dalen en Ronald van Essen, zakenrelaties van Endstra. Tot deze groep behoren ook Mink Kok, Jan Femer en Rudie van Efferen. Het gerucht gaat dat Leclère met de politie zou gaan praten.

Op 3 november 1993 wordt de 29-jarige Amsterdammer Michael Vane in Spaarnwoude, bij Halfweg, vermoord aangetroffen, in een uitgebrande auto. Deze drugshandelaar is volgens insiders voor zijn dood gemarteld. Vane zit in de groep waarin ook Femer en consorten opereren.

In juni 1995 wordt de Duitser G. Hoffman doodgeschoten bij een benzinestation in Amsterdam-Noord. Hoffman zit in de drugshandel, de moordenaar heeft op de dag van de moord nog 25.000 gulden tegoed van Hoffman.

Op 4 augustus 1995 verdwijnt Rudie van Efferen spoorloos. Hij is net als George Vane werkzaam in het circuit van Femer en Mink Kok.

Rudie wordt ervan verdacht als politie-informant te werken.

Op 24 januari 1996 wordt Bert Bons, een portier werkzaam bij Yab Yum doodgeschoten. Nico V., vriend van Klepper en Mieremet, wordt hiervan verdacht. Bons is een kennis van Van Hout. Naar verluidt ontstaat n.a.v. deze moord de tweespalt tussen Van Hout en Holleeder.

14 maart 1996. In het Amsterdamse café De Blauwe Druif in de

Haarlemmerstraat wordt de Belgische drugshandelaar Martin Swennen (43) door zes schoten geliquideerd. De moordenaar is Ton van E., die rustig een sjekkie rolt en zich even later laat arresteren.

Martin is een informant van de Rotterdamse politie. Swennen vertelt onder andere hoe corrupte politiefunctionarissen en een invloedrijke magistraat royaal hulp verlenen aan handelaren in drugs. Hoe de haven van Antwerpen dient als 'gateway' voor vele containers met drugs die Nederlandse groothandelaren bestellen. Een dubieuze hoofdrol is weggelegd voor een van de meest

ervaren politiemensen van België. Het komt er in het kort op neer dat drugshandelaren ongestoord hun slag weten te slaan dankzij de hulp van de 53-jarige rijkswachter Willy van Mechelen.

129

27 maart 1996 wordt er een eerste 'mislukte' aanslag gepleegd op Cor van Hout. De aanslag vindt plaats voor zijn huis in de Amsterdamse Deurloostraat.

In mei 1996 komt een 36-jarige Amsterdammer van Chinese afkomst om het leven door meerdere pistoolschoten. De politie houdt het op een afrekening in het criminele circuit.

15 juni 1998 wordt de onbetrouwbare politie-informant en vastgoedhandelaar Ronnie Ondunk doodgeschoten voor zijn kantoor MDS Vastgoed, gevestigd in de Maasstraat 156 te Amsterdam. Hij was een crimineel die zich onroerendgoedhandelaar noemde.

Ondunk was onder meer directeur van Rolam bv, dat door de Joegoslavische maffia in Amsterdam werd gebruikt voor het witwassen van drugsgeld.

26 december 1999. Voor zijn huis in Amsterdam-Zuid wordt de xtc-handelaar Ronald van Essen in het hoofd geschoten. Sindsdien zit de Amsterdammer in een rolstoel. Hij werkt samen met Ton van Dalen en

Danny Leclère.

In oktober 1997 raakt een 35-jarige man zwaargewond als zijn auto ontploft. Hij is actief in het criminele milieu.

In oktober 1997 vallen bij een schietpartij bij het Centraal Station een dode en een zwaargewonde. Twee mannen uit Singapore, namen nooit vrijgegeven. De schietpartij vond plaats nabij het Centraal Station. De auto, waarin ze zaten, werd met kogels doorzeefd.

In februari 1998 worden in de Populierenstraat twee Turkse mannen doodgeschoten.

In januari 1999 komen twee mannen van 23 en 28 jaar om het leven bij een schietpartij aan het C.P.M. Rommeplantsoen. Een derde man (28 jaar) raakt zwaargewond.

130

Op 1 juli 1999 ontploft op de Bonhoeffersingel in Amsterdam Osdorp een autobom. De explosie kost het leven van de 26-jarige Debora Elvira Horstman, bijgenaamd 'Debbie'. De dode is manager van een cosmeticabedrijf. De autobom heeft in één klap een deel van haar rug weggerukt. In juni 1997 leert Debbie de Joegoslaaf Momo P. kennen.

Momo is een handelaar in harddrugs. Beiden leiden een waar jetset bestaan, ze maken vele exclusieve reizen naar Thailand en Curaçao.

Totdat een autobom, één dag voor haar 27e verjaardag, een bruto einde maakt aan Debbie's toekomst. Deze autobom is voor Momo P.

bestemd. In zijn appartement treft de politie een kleine hoeveelheid cocaïne, 450.000 Duitse marken, een aantal valse paspoorten en rijbewijzen, zeven vuurwapens en twee schietbalpennen aan. In hetzelfde flatgebouw vindt de politie twee maanden later - op 1

september 1999 - het enorme

wapenarsenaal van Mink Kok.

Waaronder schietparaplu's,
machinegeweren en raketwerpers.

Momo P. en Mink Kok blijken elkaar
ook te kennen. De bomaanslag zou ook
een wraakoefening kunnen zijn voor een
ander conflict, volgens Momo voor een
ruzie met personen uit de Balkanlanden.

In december 1999 wordt Steve Brown,
voormalig drugshandelaar,
neergeschoten voor zijn woning. Hij
overleeft de aanslag. Hij legde in 1991
een belastende verklaring af tegen
Martin Hoogland. Brown ontvangt uit het
Schadefonds Geweldsmisdrijven een
bedrag van 11.363 gulden.

Op 3 mei 2000 wordt Ibrahim Akasha,
een Nigeriaanse

drugshandelaar, doodgeschoten in de
Amsterdamse Bloedstraat.

Aanleiding is de ruzie over een partij
hasj, gefinancierd door de Joegoslaven
en ingepikt door Nederlanders.

23 september 2000. Op de
Haarlemmerdijk komt de 56-jarige
topcrimineel Jan Femer, bijgenaamd 'de
Snor' om. Hij wordt dichtbij, zittend
achter het stuur van zijn Volkswagen,
vanaf een motor doodgeschoten. Jan is
de zoon van een politieman en wordt een
van de leiders in de Deltaorganisatie, hij
is de rechterhand van Mink Kok. Jan 131

gaat prat op zijn contacten bij de politie. Hij is medeverdachte bij de liquidatie van Van der Heijden. Mogelijk gebeurt zijn liquidatie in opdracht van de Amsterdamse maffia, maar volgens de dubieuze getuigenis van Endstra is Willem Holleeder de opdrachtgever.

10 oktober 2000. Op het Gelderlandplein wordt Simon (Sam) Klepper (40) temidden van winkelend publiek doodgeschoten. Tussen de twee moorden op Klepper en Femer bestaat waarschijnlijk een verband, meldt de politie. Sam houdt zich bezig met de handel in drugs en het exploiteren van speelautomaten. Hij is een van de leiders in de organisatie van Klaas

Bruinsma. Klepper werkt veel samen met John Mieremet. Begin jaren tachtig maken ze samen deel uit van de Kinkerbuurtbende 'de Denkers'. Hiertoe behoort ook Kees Houtman.

Ze verdienen veel geld met afpersing, drugs- en wapenhandel. Onder anderen is Willem Holleeder door Klepper en Mieremet afgeperst.

Simon is een aspirant-Hells Angel en de Hells Angels zorgen voor een demonstratieve escorte bij zijn begrafenis.

20 december 2000 wordt er een tweede 'mislukte' aanslag gepleegd op Cor van Hout. De eerste vindt plaats op 27 maart

1996. De tweede aanslag vindt plaats voor zijn huis in de Amsterdamse Deurlostraat.

Cor blijft ongedeerd. Het is mogelijk een wraakactie. Er wordt beweerd dat Van Hout achter de moord op Sam Klepper zou zitten.

Op 17 november 2000 worden in het Japanse restaurant Kobe, op de Nieuwezijds Voorburgwal, de 30-jarige Zoran Vrhovac en de 29-jarige Lyas Sabicm doodgeschoten. Het zijn leden van de in de hoofdstad gevreesde 'Joegomaffia'. De dader stapt het restaurant binnen, dat pal tegenover het politiebureau ligt, loopt naar de tafel van

de slachtoffers en schiet ze, zonder iets te zeggen, dood. De schutter draagt een honkbalpet en een capuchon. Een pure afrekening, aldus de politie. Ook Bouwina Akkerman, een 27-jarige vrouw, verliest bij deze aanslag het leven.

132

In september 2001 wordt er een 48-jarige Marokkaan in de buurt van het hotel Holiday Inn neergeschoten.

26 februari 2002. Johnny Mieremet, het maatje van Sam Klepper, raakt zwaargewond bij een aanslag voor het kantoor van zijn advocaat Evert Hingst.

2 maart 2002. In de Amsterdamse Bloedstraat wordt de 52-jarige Egyptische drugshandelaar Magdi Barsoum doodgeschoten. Hij werkte vanaf de jaren tachtig samen met Klaas Bruinsma en deed zaken met Sam Klepper. Magdi is de broer van Mounir, die in 2004

werd vermoord.

26 maart 2002. In de Johan Broedeletstraat wordt de crimineel Abdellatif Ben Moulay doodgeschoten. De dader vlucht op een gereedstaande scooter, waarop een tweede man zit te wachten.

5 december 2002. In Amsterdam-

Buitenveldert wordt er een aanslag gepleegd op Gijs van Dam jr., een vriendje van Van Hout en Holleeder. Van Dam sr. zit met Klaas Bruinsma in de hasj. Junior overleeft de aanslag, maar loopt een dwarslaesie op en is voortaan invalide. Zijn vader is al tijden een bekende in de Amsterdamse onderwereld.

Op dinsdagochtend 14 januari 2003, rond acht uur, wordt de 46-jarige George Plieger doodgeschoten. Dit gebeurt wanneer hij in zijn auto wacht bij een spoorwegovergang in Diemen. De dader vlucht in een blauwe BMW in de richting van de A10. Plieger is een bekende van Femer, Kok en Klepper en

zit met hen in de xtc-handel.

24 januari 2003. Driemaal is scheepsrecht. Na eerdere pogingen: op 27 maart 1996, en 20 december 2000, wordt op klaarlichte dag, op de stoep voor een Chinees restaurant, in de Dorpsstraat te Amstelveen, Cor van Hout geliquideerd. Van Hout is vooral bekend om zijn ontvoering van Alfred Heineken in 1983. Zijn metgezel, de 133 botenhandelaar Robert ter Haak, overlijdt later in het ziekenhuis aan de verwondingen van de schietpartij.

Op 16 maart 2003 wordt Henk Boom, bijgenaamd 'Schele Henk', geliquideerd in Amsterdam-Noord. Boom hoort bij de

groep van Femer en Plieger.

16 mei 2003. In de nacht van 16 op 17 mei 2003 wordt in de PC

Hoofdstraat, de 57-jarige Montenegrijn Alex 'Astjika' Bulatovic, vermoord. Het slachtoffer onderhoudt goede vriendschapsbanden met Gijs van Dam jr., Miranovic, en Mirko Vukmirovic, die weer een goede bekende is van de beruchte Jotcha Jovic. Sreten Jovic' bijnaam:

'Jotsa Amsterdam' behoort bij de Joegomaffia in de hoofdstad. Jotsa is een beruchte 'Servische moordmachine' die onder meer verdacht wordt van de moorden op Sam Klepper en Jan Femer.

Ook beraamde hij een moordplan voor Officier van Justitie Koos Plooy. Het is een crimineel die leeft van de smokkel van heroïne, cocaïne, wapenhandel en valse valuta.

Op 17 augustus 2003, voor zijn zaak aan de Middenweg, wordt de 59-jarige onroerendgoedhandelaar Bertus Lüske doodgeschoten. Lüske is eigenaar van café-restaurant Frankendael en heeft het als projectontwikkelaar wel eens aan de stok met justitie.

Op 10 oktober 2003 komen de 39-jarige crimineel Jules Jie, bijgenaamd 'de Chinees' en een 20-jarige Thaise vrouw om het leven.

Ze worden in hun auto, op de Keizer Karelweg in Amstelveen, in koelen bloede neergeschoten. Jie hoort begin jaren negentig bij het clubje van Femer en Mink Kok. Jules Jie zou ook betrokken zijn geweest bij de aanslag op Jaap van der Heijden in 1993.

26 november 2003. De Montenegrijn Mirco Vukmirovic (47) wordt in Spanje, in Benidorm-Albir, geliquideerd. Mirco is een goede bekende van de beruchte 'Servische moordmachine' Jotcha Jovic en onderhoudt 134

goede vriendschapsbanden met Alex 'Astjika' Bulatovic, Gijs van Dam jr. en Miranovic.

6 december 2003. Op klaarlichte dag wordt op de Dam de drugshandelaar Konstantin Dimitrov-Samokovetsa (33), lid van de Amsterdamse Joegomaffia, door een 37-jarige Nederlander vermoord.

Een Bulgaars fotomodel van 23 jaar dat Konstantin vergezelt, raakt gewond.

18 maart 2004. In Hoorn wordt overdag, op het Keern, Martin Hoogland doodgeschoten. De voormalig rechercheur van politie, moordenaar van Klaas Bruinsma en Anton Hijzelendoorn, doet vanuit de gevangenis boodschappen. Hij fietst over straat, wanneer hij wordt

neergeschoten. Hoogland heeft altijd geweigerd zijn opdrachtgever(s) te noemen.

20 september 2004 wordt de 32-jarige voormalig wereldkampioen boksen Nordin Ben Salah op de President Kennedylaan in Amsterdam door onbekende mannen, die op een motor zitten, doodgeschoten.

'Fighting Nordin' overlijdt in het ziekenhuis aan zijn verwondingen.

Ben Salah heeft contacten met de onderwereld.

Op 5 april 2004 wordt in de Belgische gemeente Hamont-Achel, Marco Eijk

geliquideerd. Hij woont in de villa van Klepper, waar ook diens maatje Mieremet is neergestreken. Eijk ontmoette Hoogland in de gevangenis.

17 mei 2004. Vastgoedmagnaat Willem Alexander Arnold Peter Minne Endstra (51) bijgenaamd: 'Stille Willem', wordt vlak bij zijn kantoor Convoy Vastgoed, aan de Apollolaan, doodgeschoten. Justitie verdenkt hem tijden lang van witwaspraktijken, maar Endstra heeft dit altijd ontkend. Endstra heeft een financieel conflict met Mieremet en wordt naar eigen zeggen afgeperst door Holleeder. Hij legt 'dubieuze'

getuigenissen af over Willem Holleeder

bij de Amsterdamse politie.

135

28 mei 2004. In Zandvoort, voor zijn woning, wordt de inmiddels invalide, Gijs van Dam jr. doodgeschoten als hij van zijn rolstoel in zijn auto wil klimmen. Hij is op 5 december 2002 al eerder het doelwit van een schietpartij, maar overleeft die eerste aanslag.

8 juli 2004. De Egyptenaar Mounir Barsoum, bijgenaamd 'Adel,'

wordt op de hoek van de Jan van Galenstraat en de Willem de Zwijgerlaan doodgeschoten in zijn auto, door twee mannen op een scooter. Zijn

12-jarige dochter, die naast hem zit, raakt zwaargewond.

Mounir is de broer van de in 2002 geliquideerde Magdi Barsoum.

31 oktober 2005. In de Gerrit van der Veenstraat in Amsterdam, wordt de jurist en fiscalist Evert Hingst geliquideerd. Hingst wordt tijdens zijn leven meerdere malen gearresteerd wegens witwaspraktijken en wordt in verband gebracht met onder anderen Stanley Hillis, Mink Kok, Sam Klepper en John Mieremet. Bovendien is hij onder meer raadsman van Mieremet. Met deze laatste is hij sinds 2002 in conflict nadat Mieremet beschoten wordt voor Hingst

z'n kantoor.

1 november 2005. Slechts twee dagen na de moord op zijn advocaat Hingst, wordt John 'Johnny' Mieremet (45) doodgeschoten in Thailand. Mieremet is daar, in Pattaya, bezig een toeristencomplex op te zetten. John onderhoudt wisselende contacten met veel mensen uit deze liquidatielijst, onder wie Hingst en Endstra. Na de dood van Hingst verklaart Mieremet dat deze nu ligt waar hij thuishoorde:

'tussen de vuilniszakken'.

2 november 2005. In Arnsterdam-Osdorp wordt vastgoedhandelaar Kees Houtman (46) geliquideerd. Houtman

vormt, in de jaren '80, met Sam Klepper en John Mieremet de Kinkerbuurtbende. Hij wordt door justitie verdacht van grote hasjtransporten en afpersing met geweld.

10 november 2005. 's Avonds rond kwart over acht wordt op het Tjotterspad, nabij zijn woonboot in Amsterdam-Buitenveldert, George

'Jappie' van Kleef (44) doodgeschoten door twee onbekende mannen.

136

Na de moord fietsen de moordenaars richting Amsterdamse Bos.

Jappie behoort in de jaren tachtig tot de Kinkerbuurtbende van Kees Houtman, John Mieremet en Sam Klepper. Hij doet klusjes voor Willem Holleeder en is bevriend met Cor van Hout. De dood van Van Kleef zou in verband staan met de liquidaties van Evert Hingst, John Mieremet en Kees Houtman, die een week eerder plaatsvonden. Van Kleef zou Houtman hebben afgeperst en zijn liquidatie zou een wraakactie zijn geweest.

12 januari 2006. De Montenegrijn Srdan, roepnaam 'Serge' Miranovic (41), lid van de in de hoofdstad gevreesde 'Joegomaffia' wordt doorzeefd met kogels. Serge wordt bij zijn huis

opgewacht door twee huurmoordenaars die hem van achteren met kogels doorzeven. Hij stierf in zijn geboorteland Montenegro, terwijl hij met zijn zoontje in Amsterdam aan het bellen was. Serge leeft samen met Ingrid de Bruijn, die vroeger met Martin Hoogland was getrouwd. Miranovic onderhoudt goede vriendschapsbanden met Alex 'Astjika' Bulatovic, Gijs van Dam jr. en Mirko Vukmirovic, die weer een goede bekende is van de beruchte 'Servische moordmachine' Jotcha Josic.

20 april 2006. In een café in Amsterdam-West wordt in april de 50-jarige Thomas van der Bijl doodgeschoten. Hij heeft een zakelijke

relatie met de eerder geliquideerde Kees Houtman. De politie zou Van der Bijl gevraagd hebben een verklaring over Willem Holleeder af te leggen, maar deze is hiertoe 'uit angst' niet bereid.

137

Colofon

In het algemeen mag worden gesteld dat misdadigers het recht hebben niet onnodig te worden gecriminaliseerd, zeker niet om te voldoen aan de sensatiezucht van de lezer. Echter het gebruik van initialen zou de lijn in het verhaal aantasten en het voor de lezer onduidelijk maken.

De Loodgieter

De zaak Holleeder

ebook uitgave:

© 2011 Uitgeverij de Rode Kamer,
Haarlem

ISBN 978 94 9125 922 7

Oorspronkelijke uitgave:

© 2007 Gerhardt Mulder en Uitgeverij
Conserve

ISBN 978 90 5429 242 5

NUR 330

Vormgeving: Edd Simons

*Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar*

*gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke*

*andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke
toestemming*

van de uitgever.

*No part of this book may be
reproduced in any form, by print,*

photoprint, microfilm or any other

means without written

permission from the publisher.

Document Outline

- [Titelpagina](#)
- [Introductie](#)
- [Hoofdstuk 1](#)
- [Hoofdstuk 2](#)
- [Hoofdstuk 3](#)
- [Hoofdstuk 4](#)
- [Hoofdstuk 5](#)
- [Hoofdstuk 6](#)
- [Hoofdstuk 7](#)
- [Hoofdstuk 8](#)
- [Hoofdstuk 9](#)
- [Hoofdstuk 10](#)
- [Hoofdstuk 11](#)
- [Hoofdstuk 12](#)

- [Hoofdstuk 13](#)
- [Hoofdstuk 14](#)
- [Hoofdstuk 15](#)
- [Hoofdstuk 16](#)
- [Hoofdstuk 17](#)
- [Hoofdstuk 18](#)
- [Hoofdstuk 19](#)
- [Hoofdstuk 20](#)
- [Hoofdstuk 21](#)
- [Hoofdstuk 22](#)
- [Hoofdstuk 23](#)
- [Hoofdstuk 24](#)
- [Hoofdstuk 25](#)
- [Hoofdstuk 26](#)
- [Hoofdstuk 27](#)
- [Hoofdstuk 28](#)
- [Hoofdstuk 29](#)
- [Hoofdstuk 30](#)

- [Hoofdstuk 31](#)
- [Hoofdstuk 32](#)
- [Hoofdstuk 33](#)
- [Hoofdstuk 34](#)
- [Hoofdstuk 35](#)
- [Hoofdstuk 36](#)
- [Hoofdstuk 37](#)
- [Hoofdstuk 38](#)
- [Hoofdstuk 39](#)
- [Hoofdstuk 40](#)
- [Hoofdstuk 41](#)
- [Hoofdstuk 42](#)
- [Hoofdstuk 43](#)
- [Hoofdstuk 44](#)
- [Hoofdstuk 45](#)
- [Hoofdstuk 46](#)
- [Hoofdstuk 47](#)
- [Nawoord](#)

- [Colofon](#)